ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 116
ΜΑΪΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τα ΣΚΑΤΑ

και ΑΥΤΗΣ

της κάλπης

ΠΟΙΟΣ θα τα

Τα ΣΚΑΤΑ
και ΑΥΤΗΣ
της κάλπης
ΠΟΙΟΣ θα τα
καθαρίσει,
ΜΑΛΑΚΑ

της καλπης ΠΟΙΟΣ θα τα καθαρίσει, ΜΑΛΑΚΑ ψηφοφόρε;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Σύμφωνα με τον Oppenheimer «*το κράτος, απόλυτα στην γένεση του και σχεδόν κατά τα πρώτα στάδια της ύπαρξής του, είναι ένας κοινωνικός θεσμός τον οποίο επέβαλε μια νικήτρια ομάδα ανθρώπων σε μια ηττημένη ομάδα, με μόνο σκοπό την ρύθμιση της κυριαρχίας της νικήτριας ομάδας επί της ηττημένης και την διασφάλιση της πρώτης απέναντι στο ενδεχόμενο εξέγερσης στο εσωτερικό και επιθέσεων από το εξωτερικό*».

Ορισμένες θεωρίες, όπως η φιλελεύθερη και η λειτουργιστική, υποστηρίζουν μεταξύ άλλων ότι η διαστρωμάτωση και τα κράτη ενσωματώνουν μια ορθολογική κοινωνική συνεργασία και με αυτόν τον τρόπο εγκαθιδρύθηκαν αρχικά με ένα είδος «κοινωνικού συμβολαίου». Η μαρξιστική θεωρία σχετικά με την απαρχή του κράτους τονίζει τους οικονομικούς παράγοντες και την ιδιωτική ιδιοκτησία, ενώ ο μαρξιστής φιλόσοφος Balibar καταλήγει ότι η ιστορία είναι «μια ασυνεχής διαδοχή τρόπων παραγωγής».

Τόσοι και τόσοι φιλόσοφοι, ιστορικοί, οικονομολόγοι ή πολιτικοί αναζήτησαν με επιμονή και συνεχίζουν να αναζητούν την χρονική στιγμή που σημάδεψε κάθε άλμα της συγκροτημένης εξουσίας, κάθε στιγμή που στέριωσε την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας και των κρατών, επισημαίνοντας λόγου χάρη την καθιέρωση της γεωργίας, την μεταλλουργία ορείχαλκου, την εξαναγκαστική εργασία, την εμπορευματική παραγωγή, την εξέλιξη στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, την ανακάλυψη της πυξίδας, της πυρίτιδας ή της τυπογραφίας, εν γένει τις επιστήμες και την τεχνολογία, την οχύρωση των πόλεων, τους γραπτούς νόμους, τον ρόλο των θρησκειών, της εκπαίδευσης και της ιδεολογίας.

Άλλο τόσο απασχόλησε και συνεχίζει να απασχολεί η «ακμή» και η «διάλυση» των αυτοκρατοριών, άλλοτε με κρυφό και άλλοτε με φανερό θαυμασμό για τις στιγμές γιγάντωσής τους. Δύσκολα μπορεί, όμως, κάποιος να αρνηθεί ότι σε κάθε περίπτωση που αυξανόταν η εδαφικότητα των κρατών, ταυτόχρονα μειωνόταν η δυνατότητα πολλές φορές και η θέληση του αυτοκράτορα ή του τοπικού ηγεμόνα να προστατεύει τους εμπόρους από τις λεηλασίες, ενώ για τον λόγο αυτό πολλές φορές οι έμποροι σύναπταν ιδιαίτερες συμφωνίες με τα στρατιωτικά τμήματα. Πάντα, όταν οι ηγεμόνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν με την άμεση βία πόρους από τους υπηκόους τους εξελισσόταν μια διαδικασία ισχυροποίησης του κράτους. Η βίαιη, λοιπόν, απόσπαση πόρων από τους υπηκόους ποτέ δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά προσανατολίζεται στην ανασυγκρότηση των θεσμών και των μηχανισμών σε μια ευρεία μεταρρυθμιστική προσπάθεια, η οποία εμπεριέχει το στοιχείο της πολιτικής σύγκρουσης, όχι βέβαια σαν μοχλό αποσταθεροποίησης ή «παρακμής», αλλά συνέχειας και μεταβίβασης της εξουσίας.

Μ' άλλα λόγια, η «παρακμή» ήδη κουβαλάει το «νέο», η «κατάρρευση» την «παλιγγενεσία», η «αποδιάρθρωση» την αναδιάρθρωση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι άνθρωποι ξεσηκώνονται και μάλιστα επαναστατούν με σφοδρότητα ενάντια στους δυνάστες τους. Γιατί, όμως, σταματούν, ακόμα και όταν η στρατιωτική επιτυχία φαίνεται σίγουρη; Γιατί φθάνουν στο σημείο ενώ προβάλλουν ως «νικητές» να παραδίδονται ξανά στα χέ-

Το ψυχογράφημα ενός ψηφοφόρου

Είναι από τα λίγα πράγματα που έχουν κατανοήσει οι πάντες σε αυτή τη χώρα ακόμα και οι λιγότερο έξυπνοι από τους «συνέλληνες»: Ότι η «κατάσταση δεν πάει άλλο», ότι οι εκλογές είναι μια γελοία φάρσα, ότι τα χειρότερα έρχονται μετά την 7η Μάη, ότι η «κρισιμότερη εκλογική αναμέτρηση από τον Β΄ ΠΠ» δεν θα κρίνει απολύτως τίποτα, αφού όλα έχουν συμφωνηθεί από πριν, και ότι τα πιο ελεεινά υποκείμενα του σύμπαντος είναι οι πολιτικοί και τα «λαμόγια» που δεν έχουν αφήσει τίποτα όρθιο.

Και όμως, να! Ζητούν ξανά την ψήφο των υποζυγίων για να σώσουν τη χώρα. Οι πυρομανείς ως πυροσβέστες, ας πούμε. Ακόμα και το Mega Channel συμφωνεί με τα παραπάνω.

Το παράδοξο είναι ότι θα βρεθεί ξανά ικανός αριθμός ψηφοφόρων και ας μην τα φορτώνουμε όλα στις «ελληνοποιήσεις» μεταναστών και στις διάφορες καλπονοθεύσεις διορθωτικού χαρακτήρα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι αγανακτούν και δικαίως με τους πολιτικούς, αλλά θεωρούν τους εαυτούς τους αρκετά «συνετούς» ώστε να θέσουν το ερώτημα: «Και ποιος θα μας κυβερνήσει;» Δεν αναφερόμαστε βέβαια στους κομματικούς μηχανισμούς που απαρτίζονται από μια ιδιαίτερη κάστα ανθρώπων. Η επιστημονική μελέτη αυτής της κάστας είναι βέβαιο ότι θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην ψυχιατρική.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι μπορεί μεν η ελευ-

τους αγκάλιαζε λέγοντας «ψυχούλα μου» και «καρδούλα μου», πού είναι οι εποχές που ο Αλέξης Τσίπρας τάραζε τα νερά του καθωσπρεπισμού «σπιτώνοντας» (με την καλή έννοια) στο Προεδρικό Μέγαρο μια κοπέλα από την Αφρική;

Δεν υπάρχει όμως φαινόμενο χωρίς εξήγηση. Οι κόκκινοι άρχοντες του Περισσού που έχουν θρονιαστεί, τέσσερεις δεκαετίες τώρα, στο μπαζωμένο ρέμα του Ποδονίφτη, οι παλαβιάρηδες του Τσίπρα, οι πολιτισμένοι κουβέληδες αλλά και ο γαλαξίας των αριστερών γκρουπούσκουλων που ακολουθεί κατά πόδας, έχουν βολευτεί μια χαρά στο φιλόξενο θερμοκήπιο της Μεταπολίτευσης ως προστατευόμενα είδη. Μην σας ξεγελούν τα διαφορετικά ονόματα, οι διαφορές μεταξύ τους είναι επουσιώδεις. Τα αλλοπρόσαλλα ιδεολογήματα τους έγιναν, όχι σπάνια, νόμοι του Κράτους. Στήνουν απεργίες με την βοήθεια των βιομηχάνων και του κράτους και άμα θυμώσουν είναι ικανοί να μεταφέρουν τις «κόκκινες επιχειρήσεις» στη Βόρειο Κορέα. Κατόρθωσαν μάλιστα το πρωτοφανές στα παγκόσμια χρονικά: Να εισπράττουν κρατικές επιχορηγήσεις αλλά και χίλιες δύο ευρωπαϊκές επιδοτήσεις με διακηρυγμένο σκοπό να ...ανατρέψουν το "αστικό κράτος" και τον «καπιταλισμό»! Τα λεφτά δεν βρωμάνε, όπως άλλωστε και οι ψήφοι... Εδώ και πολλά χρόνια εκφέρουν πιο καθεστωτικό λόγο από το ίδιο το «καθεστώς».

Και το χειρότερο δεν το ακούσατε ακόμα: Να βρίσκονται ακόμα και σήμερα, άνθρωποι που τους παίρνουν στα σοβαρά... Είναι λυπηρό αλλά η βλακεία είναι και αυτή μια από τις αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης.

Για να δώσουν έστω ένα ευρώ από τις επιδοτήσεις σε απόρους, ούτε λόγος φυσικά, ούτε καν για διαφημιστικούς σκοπούς. Αν τους ζητηθεί όμως, θα απαντήσουν ως γνήσιοι αριστοκράτες «δεν βαστώ πάνω μου ψιλά», θα αμολήσουν ένα λογύδριο περί «καπιταλισμού» που «τσακίζει το λαό» και το πιο πιθανό είναι ότι θα κάνουν «τράκα» τσιγάρο από τον αναξιοπαθούντα...

Όταν ο Σαμαράς ανακαλύπτει τον Θεό...

Ε, και λοιπόν; Πολλοί Τον ανακαλύπτουν ως αποκούμπι ιδίως όταν βλέπουν ότι το βιολογικό τέ-

νουν μια ορθολογική κοινωνική συνεργασία και με αυτόν τον τρόπο εγκαθιδρύθηκαν αρχικά με ένα είδος «κοινωνικού συμβολαίου». Η μαρξιστική θεωρία σχετικά με την απαρχή του κράτους τονίζει τους οικονομικούς παράγοντες και την ιδιωτική ιδιοκτησία, ενώ ο μαρξιστής φιλόσοφος Balibar καταλήγει ότι η ιστορία είναι «μια ασυνεχής διαδοχή τρόπων παραγωγής».

Τόσοι και τόσοι φιλόσοφοι, ιστορικοί, οικονομολόγοι ή πολιτικοί αναζήτησαν με επιμονή και συνεχίζουν να αναζητούν την χρονική στιγμή που σημάδεψε κάθε άλμα της συγκροτημένης εξουσίας, κάθε στιγμή που στέριωσε την εγκαθίδρυση της κυριαρχίας και των κρατών, επισημαίνοντας λόγου χάρη την καθιέρωση της γεωργίας, την μεταλλουργία ορείχαλκου, την εξαναγκαστική εργασία, την εμπορευματική παραγωγή, την εξέλιξη στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, την ανακάλυψη της πυξίδας, της πυρίτιδας ή της τυπογραφίας, εν γένει τις επιστήμες και την τεχνολογία, την οχύρωση των πόλεων, τους γραπτούς νόμους, τον ρόλο των θρησκειών, της εκπαίδευσης και της ιδεολογίας.

Άλλο τόσο απασχόλησε και συνεχίζει να απασχολεί η «ακμή» και η «διάλυση» των αυτοκρατοριών, άλλοτε με κρυφό και άλλοτε με φανερό θαυμασμό για τις στιγμές γιγάντωσής τους. Δύσκολα μπορεί, όμως, κάποιος να αρνηθεί ότι σε κάθε περίπτωση που αυξανόταν η εδαφικότητα των κρατών, ταυτόχρονα μειωνόταν η δυνατότητα πολλές φορές και η θέληση του αυτοκράτορα ή του τοπικού ηγεμόνα να προστατεύει τους εμπόρους από τις λεηλασίες, ενώ για τον λόγο αυτό πολλές φορές οι έμποροι σύναπταν ιδιαίτερες συμφωνίες με τα στρατιωτικά τμήματα. Πάντα, όταν οι ηγεμόνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν με την άμεση βία πόρους από τους υπηκόους τους εξελισσόταν μια διαδικασία ισχυροποίησης του κράτους. Η βίαιη, λοιπόν, απόσπαση πόρων από τους υπηκόους ποτέ δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά προσανατολίζεται στην ανασυγκρότηση των θεσμών και των μηχανισμών σε μια ευρεία μεταρρυθμιστική προσπάθεια, η οποία εμπεριέχει το στοιχείο της πολιτικής σύγκρουσης, όχι βέβαια σαν μοχλό αποσταθεροποίησης ή «παρακμής», αλλά συνέχειας και μεταβίβασης της εξουσίας.

Μ' άλλα λόγια, η «παρακμή» ήδη κουβαλάει το «νέο», η «κατάρρευση» την «παλιγγενεσία», η «αποδιάρθρωση» την αναδιάρθρωση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι άνθρωποι ξεσηκώνονται και μάλιστα επαναστατούν με σφοδρότητα ενάντια στους δυνάστες τους. Γιατί, όμως, σταματούν, ακόμα και όταν η στρατιωτική επιτυχία φαίνεται σίγουρη; Γιατί φθάνουν στο σημείο ενώ προβάλλουν ως «νικητές» να παραδίδονται ξανά στα χέρια του δυνάστη τους γνωρίζοντας ότι η τιμωρία για τον ξεσηκωμό τους θα είναι βαριά; Και ακόμα χειρότερα, γιατί οι επόμενοι δεν διδάσκονται από τα λάθη των προηγούμενων;

Θεωρούν πολλοί ότι η συζήτηση γι' αυτά τα θέματα μπορεί να κρατήσει βδομάδες, μήνες ή και χρόνια και την τοποθετούν στα αζήτητα, προτάσσοντας την συνεχή κινητοποίηση, την πρακτική, και βέβαια την ενότητα του κινήματος μέσω της κατασκευής ή ανακατασκευής οργανωτικών δομών. Έτσι, η πολιτική σύγκρουση παραμένει, μέσω «ανοικτών» ή «κλειστών» δικτύων, το εργαλείο για την διατήρηση ή την διεύρυνση της κινηματικής εξουσίας και τίποτα παραπάνω. Το «παραπάνω», βέβαια, όταν έρχεται δεν σημαίνει παρά την στέψη ενός τμήματος του κινήματος ως ηγεμονικού έναντι κάποιων άλλων ή πρωτοπόρου, αν προτιμούν κάποιοι τον όρο. **Η πολιτική σύγκρουση που αυξάνει και την διαπραγματευτική ικανότητα μιας ευρύτερης πολιτικής πίεσης που ασκούν τα παραπάνω «κλειστά» ή «ανοικτά» κινηματικά δίκτυα, δεν πλήττει ουσιαστικά το κράτος, αφού το αναγνωρίζουν και αναγνωρίζονται απ' αυτό, αλλά εχθρεύεται πρώτα και κύρια οτιδήποτε αναγνωρίζει ή εντοπίζει ως «ξένο σώμα».**

Δεν αποδέχεσαι να χωνευτείς σε μια λαϊκή συνέλευση στην οποία οι αριστεροί δήθεν αφήνουν την ταυτότητα τους μπαίνοντας, και όλοι μαζί βαπτίζονται ακηδεμόνευτοι αγωνιστές; Είσαι αναποτελεσματικός, απομονωμένος, μακριά από το κίνημα κοκ. Δεν μπορείς να χωνέψεις ότι η αναρχία είναι κομμάτι της αριστεράς; Είσαι ανιστόρητος, αφελής, ή

Είναι από τα λίγα πράγματα που έχουν κατανοήσει οι πάντες σε αυτή τη χώρα ακόμα και οι λιγότερο έξυπνοι από τους «συνέλληνες»: Ότι η «κατάσταση δεν πάει άλλο», ότι οι εκλογές είναι μια γελοία φάρσα, ότι τα χειρότερα έρχονται μετά την 7η Μάη, ότι η «κρισιμότερη εκλογική αναμέτρηση από τον Β΄ ΠΠ» δεν θα κρίνει απολύτως τίποτα, αφού όλα έχουν συμφωνηθεί από πριν, και ότι τα πιο ελεεινά υποκείμενα του σύμπαντος είναι οι πολιτικοί και τα «λαμόγια» που δεν έχουν αφήσει τίποτα όρθιο.

Και όμως, να! Ζητούν ξανά την ψήφο των υποζυγίων για να σώσουν τη χώρα. Οι πυρομανείς ως πυροσβέστες, ας πούμε. Ακόμα και το Mega Channel συμφωνεί με τα παραπάνω.

Το παράδοξο είναι ότι θα βρεθεί ξανά ικανός αριθμός ψηφοφόρων και ας μην τα φορτώνουμε όλα στις «ελληνοποιήσεις» μεταναστών και στις διάφορες καλπονοθεύσεις διορθωτικού χαρακτήρα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι αγανακτούν και δικαίως με τους πολιτικούς, αλλά θεωρούν τους εαυτούς τους αρκετά «συνετούς» ώστε να θέσουν το ερώτημα: «Και ποιος θα μας κυβερνήσει;» Δεν αναφερόμαστε βέβαια στους κομματικούς μηχανισμούς που απαρτίζονται από μια ιδιαίτερη κάστα ανθρώπων. Η επιστημονική μελέτη αυτής της κάστας είναι βέβαιο ότι θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην ψυχιατρική.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι μπορεί μεν η ελευθερία να είναι σύμφυτη με τον κάθε άνθρωπο, η μακρόχρονη στέρηση της, όμως, από τους μηχανισμούς της εξουσίας -κυρίως στο πνευματικό επίπεδο αφού οι υλικές αλυσίδες είναι πάντα μισητές- δημιουργεί τερατογενέσεις. Ακραίο και θλιβερό αλλά υπαρκτό παράδειγμα είναι ότι λόγω της «οικονομικής κρίσης» ορισμένοι φυλακισμένοι επιδιώκουν να παραμείνουν στα κελιά τους μετά την αποφυλάκισή τους ,αφού εκεί τουλάχιστον θα βρουνμια στέγη και ένα κομμάτι ψωμί. Χιλιάδες ανθρώπινες ψυχές που τριγυρνούν στο κέντρο της Αθήνας εξαρτούν την επιβίωση τους από το συσσίτιο της αρχιεπισκοπής και των ΜΚΟ.

Ειδική υποπερίπτωση αποτελούν οι «αγανακτισμένοι» ψηφοφόροι με το εκρηκτικό ταπεραμέντο. Βαρέθηκαν να βλέπουν την πατρίδα τους σκλαβωμένη και προδομένη και δεν βλέπουν την ώρα να μαυρίσουν τα δυο «μεγάλα» κόμματα, στέλνοντας στη Βουλή τον Καμμένο αλλά από άλλη πόρτα, την «αντιμνημονιακή» ενώ άλλοι λα-

λούν τα διαφορετικά ονόματα, οι διαφορές μεταξύ τους είναι επουσιώδεις. Τα αλλοπρόσαλλα ιδεολογήματα τους έγιναν, όχι σπάνια, νόμοι του Κράτους. Στήνουν απεργίες με την βοήθεια των βιομηχάνων και του κράτους και άμα θυμώσουν είναι ικανοί να μεταφέρουν τις «κόκκινες επιχειρήσεις» στη Βόρειο Κορέα. Κατόρθωσαν μάλιστα το πρωτοφανές στα παγκόσμια χρονικά: Να εισπράττουν κρατικές επιχορηγήσεις αλλά και χίλιες δύο ευρωπαϊκές επιδοτήσεις με διακηρυγμένο σκοπό να ...ανατρέψουν το «αστικό κράτος» και τον «καπιταλισμό»! Τα λεφτά δεν βρωμάνε, όπως άλλωστε και οι ψήφοι... Εδώ και πολλά χρόνια εκφέρουν πιο καθεστωτικό λόγο από το ίδιο το «καθεστώς».

Και το χειρότερο δεν το ακούσατε ακόμα: Να βρίσκονται ακόμα και σήμερα, άνθρωποι που τους παίρνουν στα σοβαρά... Είναι λυπηρό αλλά η βλακεία είναι και αυτή μια από τις αδυναμίες της ανθρώπινης φύσης.

Για να δώσουν έστω ένα ευρώ από τις επιδοτήσεις σε απόρους, ούτε λόγος φυσικά, ούτε καν για διαφημιστικούς σκοπούς. Αν τους ζητηθεί όμως, θα απαντήσουν ως γνήσιοι αριστοκράτες «δεν βαστώ πάνω μου ψιλά», θα αμολήσουν ένα λογύδριο περί «καπιταλισμού» που «τσακίζει το λαό» και το πιο πιθανό είναι ότι θα κάνουν «τράκα» τσιγάρο από τον αναξιοπαθούντα...

Όταν ο Σαμαράς ανακαλύπτει τον Θεό...

Ε, και λοιπόν; Πολλοί Τον ανακαλύπτουν ως αποκούμπι ιδίως όταν βλέπουν ότι το βιολογικό τέλος τους δεν είναι μακριά. Ο πολιτικοθρησκευτικός ηγέτης Αντώνης Σαμαράς Τον ανακάλυψε λίγες μέρες πριν τις εκλογές:

Ο Θεός είναι βαθιά ριζωμένη μεταφυσική ανάγκη στον άνθρωπο. Είναι η αθέατη όψη της συνείδησής του. Είναι η επίγνωση του άγνωστου που ημερεύει την αλαζονεία του.

Αν τα παραπάνω ιερά λόγια τα πρόφερε με την χαρακτηριστική βραχνή (λόγω του ξελαρυγγιάσματος) φωνή του τότε έχουμε να κάνουμε με ένα ανερχόμενο αστέρι του White Metal. Για τους άπιστους που δεν γνωρίζουν, είναι το χριστιανικό heavy metal. Ευσεβείς αμερικάνοι χεβυμεταλάδες ουρλιάζουν χριστιανικά τραγούδια με την υπόκρουση φριχτής μουσικής και όταν φτάσουν στο ντελίριουμ της Πίστης σπάνε τις κιθάρες και κοπανάνε τα κεφάλια τους.

Αλλά και ο λιγοστός νεοδημοκράτικος (καλύτερα σαμαρικός) όχλος δεν διαφέρει σε τίποτα από το κοινό heavy metal συγκροτήματος τοπικής

μπορεί συνάπταν ιδιαίτερες συμφωνίες με τα στρατιωτικά τμήματα. Πάντα, όταν οι ηγεμόνες προσπαθούσαν να αποσπάσουν με την άμεση βία πόρους από τους υπηκόους τους εξελισσόταν μια διαδικασία ισχυροποίησης του κράτους. Η βίαιη, λοιπόν, απόσπαση πόρων από τους υπηκόους ποτέ δεν αποτελεί αυτοσκοπό, αλλά προσανατολίζεται στην ανασυγκρότηση των θεσμών και των μηχανισμών σε μια ευρεία μεταρρυθμιστική προσπάθεια, η οποία εμπεριέχει το στοιχείο της πολιτικής σύγκρουσης, όχι βέβαια σαν μοχλό αποσταθεροποίησης ή «παρακμής», αλλά συνέχειας και μεταβίβασης της εξουσίας.

Μ' άλλα λόγια, η «παρακμή» ήδη κουβαλάει το «νέο», η «κατάρρευση» την «παλιγγενεσία», η «αποδιάρθρωση» την αναδιάρθρωση. Σ' αυτές τις περιπτώσεις οι άνθρωποι ξεσηκώνονται και μάλιστα επαναστατούν με σφοδρότητα ενάντια στους δυνάστες τους. Γιατί, όμως, σταματούν, ακόμα και όταν η στρατιωτική επιτυχία φαίνεται σίγουρη; Γιατί φθάνουν στο σημείο ενώ προβάλλουν ως «νικητές» να παραδίδονται ξανά στα χέρια του δυνάστη τους γνωρίζοντας ότι η τιμωρία για τον ξεσηκωμό τους θα είναι βαριά; Και ακόμα χειρότερα, γιατί οι επόμενοι δεν διδάσκονται από τα λάθη των προηγούμενων;

Θεωρούν πολλοί ότι η συζήτηση γι' αυτά τα θέματα μπορεί να κρατήσει βδομάδες, μήνες ή και χρόνια και την τοποθετούν στα αζήτητα, προτάσσοντα την συνεχή κινητοποίηση, την πρακτική, και βέβαια την ενότητα του κινήματος μέσω της κατασκευής ή ανακατασκευής οργανωτικών δομών. Έτσι, η πολιτική σύγκρουση παραμένει, μέσω «ανοικτών» ή «κλειστών» δικτύων, το εργαλείο για την διατήρηση ή την διεύρυνση της κινηματικής εξουσίας και τίποτα παραπάνω. Το «παραπάνω», βέβαια, όταν έρχεται δεν σημαίνει παρά την στέψη ενός τμήματος του κινήματος ως ηγεμονικού έναντι κάποιων άλλων ή πρωτοπόρου, αν προτιμούν κάποιοι τον όρο. **Η πολιτική σύγκρουση που αυξάνει και την διαπραγματευτική ικανότητα μιας ευρύτερης πολιτικής πίεσης που ασκούν τα παραπάνω «κλειστά» ή «ανοικτά» κινηματικά δίκτυα, δεν πλήττει ουσιαστικά το κράτος, αφού το αναγνωρίζουν και αναγνωρίζονται απ' αυτό, αλλά εχθρεύεται πρώτα και κύρια οτιδήποτε αναγνωρίζει ή εντοπίζει ως «ξένο σώμα».**

Δεν αποδέχεσαι να χωνευτείς σε μια λαϊκή συνέλευση στην οποία οι αριστεροί δήθεν αφήνουν την ταυτότητα τους μπαίνοντας, και όλοι μαζί βαπτίζονται ακηδεμόνευτοι αγωνιστές; Είσαι αναποτελεσματικός, απομονωμένος, μακριά από το κίνημα κοκ. Δεν μπορείς να χωνέψεις ότι η αναρχία είναι κομμάτι της αριστεράς; Είσαι ανιστόρητος, αφελής, ή στην καλύτερη περίπτωση ρομαντικός.

Τι να κάνουμε γι' όλα αυτά; **Να παραμείνουμε** μακριά και εχθρικοί σε κάθε είδους κινηματικές εξουσίες και στους κομματικούς πάτρωνές τους. **Να εξηγούμε**, αλλά και **να διερευνούμε** διεξοδικά την τάση που έχει η κινηματική εξουσία να κατακλύζει κάθε ζωντανό πόρο που διατίθεται να αντιπαλέψει κάθε μορφής εξουσία. **Να επαναλαμβάνουμε** με ιδιαίτερη επιμονή ότι **δεν εκλέγουμε κανένα, δεν εκλεγόμαστε από κανένα, δεν εκπροσωπούμε κανέναν, αλλά ούτε εκπροσωπούμαστε από κανένα κινηματικό δίκτυο και καμία αριστερά.**

Τα κινηματικά προβλήματα, που ολοένα και περισσότερο θα διογκώνονται στο προσεχές διάστημα, δεν είναι δικά μας προβλήματα και δεν σκοπεύουμε να συμμετάσχουμε στην επίλυση τους. Ίσα-ίσα θεωρούμε ότι δεν θα πρέπει να αποτελέσουν το οποιοδήποτε πρόσκομμα για όσους συνεχίζουν ανιδιοτελώς να αντιμάχονται την εξουσία και επιθυμούν να επαναοικειοποιηθούν δυνατότητες, απόψεις και πρακτικές που ουδέποτε χάθηκαν.

Μάιος 2012

όλα στις «ελληνοποιήσεις» μεταναστών και στις διάφορες καλλονοθεύσεις διορθωτικού χαρακτήρα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί οι άνθρωποι, οι οποίοι αγανακτούν και δικαίως με τους πολιτικούς, αλλά θεωρούν τους εαυτούς τους αρκετά «συνετούς» ώστε να θέσουν το ερώτημα: «Και ποιος θα μας κυβερνήσει;» Δεν αναφερόμαστε βέβαια στους κομματικούς μηχανισμούς που απαρτίζονται από μια ιδιαίτερη κάστα ανθρώπων. Η επιστημονική μελέτη αυτής της κάστας είναι βέβαιο ότι θα ανοίξει νέους ορίζοντες στην ψυχιατρική.

Η πικρή αλήθεια είναι ότι μπορεί μεν η ελευθερία να είναι σύμφυτη με τον κάθε άνθρωπο, η μακρόχρονη στέρηση της, όμως, από τους μηχανισμούς της εξουσίας -κυρίως στο πνευματικό επίπεδο αφού οι υλικές αλυσίδες είναι πάντα μισητές- δημιουργεί τερατογενέσεις. Ακραίο και θλιβερό αλλά υπαρκτό παράδειγμα είναι ότι λόγω της «οικονομικής κρίσης» ορισμένοι φυλακισμένοι επιδιώκουν να παραμείνουν στα κελιά τους μετά την αποφυλάκισή τους ,αφού εκεί τουλάχιστον θα βρουνμια στέγη και ένα κομμάτι ψωμί. Χιλιάδες ανθρώπινες ψυχές που τριγυρνούν στο κέντρο της Αθήνας εξαρτούν την επιβίωση τους από το συσσίτιο της αρχιεπισκοπής και των ΜΚΟ.

Ειδική υποπερίπτωση αποτελούν οι «αγανακτισμένοι» ψηφοφόροι με το εκρηκτικό ταπεραμέντο. Βαρέθηκαν να βλέπουν την πατρίδα τους σκλαβωμένη και προδομένη και δεν βλέπουν την ώρα να μαυρίσουν τα δυο «μεγάλα» κόμματα, στέλνοντας στη Βουλή τον Καμμένο αλλά από άλλη πόρτα, την «αντιμνημονιακή» ενώ άλλοι λαχταρούν να δουν τον Μιχαλολιάκο της Χρυσής Αυγής να χαιρετά ναζιστικά την ολομέλεια του Κοινοβουλίου, για να «τιμωρήσουν» όπως νομίζουν, το πολιτικό σύστημα. Από όλα προσφέρει ο εκλογικός μπαξές. Το νόστιμο είναι ότι μετά από πολλές δεκαετίες η κοινωνική οργή δείχνει να στρέφει κομμάτια του πληθυσμού προς την «άκρα δεξιά», όπως σε όλες τις μετασοβιετικές ανατολικές χώρες, δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι σχεδόν όλα τα κόμματα υπόσχονται τάξη και ασφάλεια.

Που είναι εκείνοι οι καιροί της ανέφελης νιότης τότε που ο Προκόπης Παυλόπουλος επισκεπτόταν καταυλισμούς «λαθρομεταναστών» και

Για να δώσουν έστω ένα ευρώ από τις επιδοτήσεις σε απόρους, ούτε λόγος φυσικά, ούτε καν για διαφημιστικούς σκοπούς. Αν τους ζητηθεί όμως, θα απαντήσουν ως γνήσιοι αριστοκράτες «δεν βαστώ πάνω μου ψιλά», θα αμολήσουν ένα λογύδριο περί «καπιταλισμού» που «τσακίζει το λαό» και το πιο πιθανό είναι ότι θα κάνουν «τράκα» τσιγάρο από τον αναξιοπαθούντα...

Όταν ο Σαμαράς ανακαλύπτει τον Θεό...

Ε, και λοιπόν; Πολλοί Τον ανακαλύπτουν ως απ οκούμπι ιδίως όταν βλέπουν ότι το βιολογικό τέλος τους δεν είναι μακριά. Ο πολιτικοθρησκευτικός ηγέτης Αντώνης Σαμαράς Τον ανακάλυψε λίγες μέρες πριν τις εκλογές:

Ο Θεός είναι βαθιά ριζωμένη μεταφυσική ανάγκη στον άνθρωπο. Είναι η αθέατη όψη της συνείδησής του. Είναι η επίγνωση του άγνωστου που ημερεύει την αλαζονεία του.

Αν τα παραπάνω ιερά λόγια τα πρόφερε με την χαρακτηριστική βραχνή (λόγω του ξελαρυγγιάσματος) φωνή του τότε έχουμε να κάνουμε με ένα ανερχόμενο αστέρι του White Metal. Για τους άπιστους που δεν γνωρίζουν, είναι το χριστιανικό heavy metal. Ευσεβείς αμερικάνοι χεβυμεταλάδες ουρλιάζουν χριστιανικά τραγούδια με την υπόκρουση φριχτής μουσικής και όταν φτάσουν στο ντελίριουμ της Πίστης σπάνε τις κιθάρες και κοπανάνε τα κεφάλια τους.

Αλλά και ο λιγοστός νεοδημοκράτικος (καλύτερα σαμαρικός) όχλος δεν διαφέρει σε τίποτα από το κοινό heavy metal συγκροτήματος τοπικής εμβέλειας.

Πάρτε για παράδειγμα τον αγέρωχο Φαήλο τον Κρανιδιώτη. Δεν βάφει ποτέ το μαλλί του και ξυρίζεται μια φορά στο χρόνο (ελπίζουμε, για το καλό του, να κάνει μπάνιο τακτικά). Καβαλάει μια γιγάντια Harley σαν γελαδάρης από το Τέξας για να πιει ένα καφέ στη Β' Πειραιώς που λέει ο λόγος. Στο προεκλογικό βίντεο του βουτάει στο κενό με αλεξίπτωτο, κρατά με καμάρι οπλοπολυβόλα και σημαδεύει με μπιστόλια. Και το αποτέλεσμα; Να μαζευτούν μόλις 12 νοματαίοι στην κεντρική καφετέρια της Σαλαμίνας για να αγγίξουν με τα χέρια τους τον αρχηγό του σαμαρικού φανκλαμπ. Πώς να το κάνουμε, είναι και αυτό ένα

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

«Όσοι λόγω πλούτου, παιδείας, ή πανουργίας, έχουν την ικανότητα, αλλά και την ευκαιρία να ηγούνται μιας κοινότητας ανθρώπων -με άλλα λόγια, όλες οι φατρίες της άρχουσας τάξης- είναι αναγκασμένοι να υποκλίνονται μπροστά στην καθολική ψήφο μόλις καθιερωθεί, και ακόμη, όταν οι περιστάσεις το απαιτούν να την καλοπιάνουν και να την ξεγελούν».

Gaetano Mosca, 1895

«Αλλά, καθώς η πρόοδος της δημοκρατίας είναι αποτέλεσμα της γενικής κοινωνικής εξέλιξης, μια προηγμένη κοινωνία, ενώ θα επιβάλλει μεγαλύτερη συμμετοχή στην πολιτική εξουσία, θα προστατεύει ταυτόχρονα το Κράτος από τις δημοκρατικές υπερβολές. Αν οι τελευταίες υπερισχύσουν κάπου, για ένα διάστημα, θα κατασταλούν στην στιγμή».

Sir T. Erskine May, 1877

«Αυτό που φαίνεται σε κάθε άνθρωπο, αυτό είναι αληθινό όσον αφορά αυτόν», έλεγε ο (φημισμένος σοφιστής) Γοργίας, υποστηρίζοντας ότι τίποτε δεν υπάρχει (ή είναι πραγματικό), και αν υπήρχε δεν θα μπορούσαμε να το γνωρίσουμε, και αν μπορούσαμε να το γνωρίσουμε, δεν θα μπορούσαμε να μεταδώσουμε την γνώση μας σε άλλους. Φθάνει, λοιπόν, κάτι που είναι πιθανό, να «ντυθεί» με τα κατάλληλα επιχειρήματα και ο ρήτορας φθάνει στην ...εύκολη «νίκη» επί του πραγματικού.

Η ρητορική χαρακτηρίζεται ως η «κατεξοχήν δημοκρατική τέχνη», καθώς σύμφωνα με τους υποστηρικτές της δεν μπορεί να ευδοκιμήσει είτε με την δικανική είτε με την πολιτική της μορφή σε τυραννικά καθεστώτα. Η τεχνική της ρητορικής θεωρείται ότι στοχεύει στην επίτευξη της πειθούς, όχι όμως μέσω της βίας, τουλάχιστον με υλικό τρόπο. Έτσι, **το πρώτο πράγμα που διδάσκει η ρητορική είναι ότι αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει δεν είναι τα ίδια τα γεγονότα, αλλά αυτό που φαίνεται, αυτό για το οποίο μπορούν να πειστούν οι άνθρωποι, δηλαδή με άλλα λόγια το φαινόμενο, η δο-**

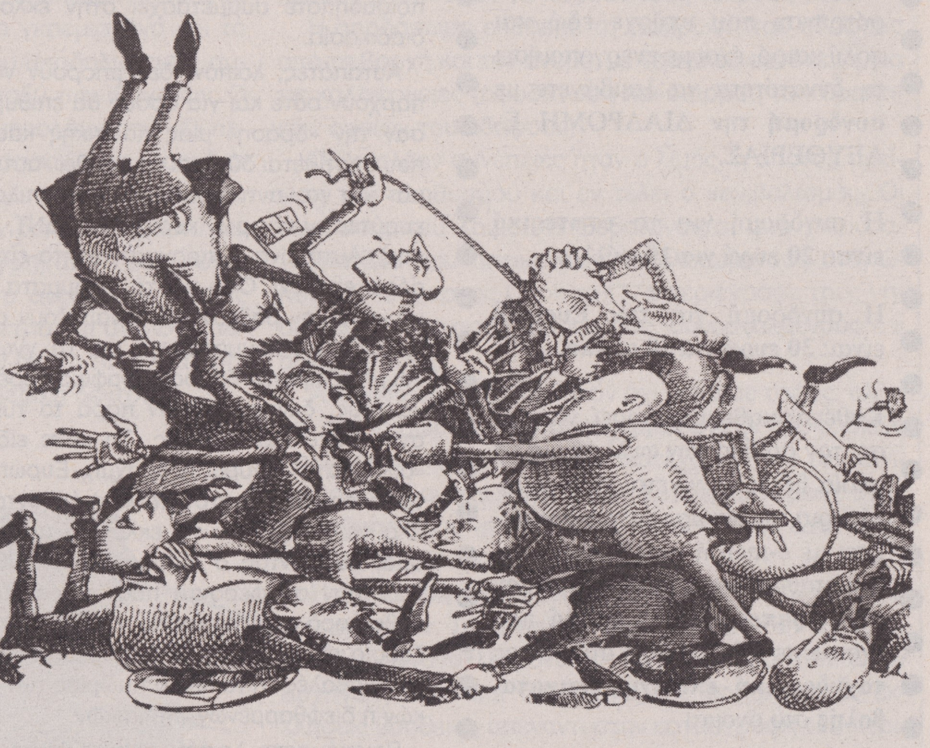
εν ολίγοις υποστηρίζει ότι αν υπήρχε κάποια αλήθεια που να ισχύει καθολικά και να μπορεί να μεταδοθεί σε άλλον, τότε πράγματι χωρίς καμία αμφιβολία μόνο εκείνη η αλήθεια, υποστηριζόμενη και από αναμφισβήτητες μαρτυρίες θα έπρεπε να μεταβιβάζεται: *«Αν ο καθένας είχε μνήμη όλων των περασμένων, αντίληψη του τι συμβαίνει στο παρόν και πρόγνωση του μέλλοντος [...] Αλλά στην πραγματικότητα δεν υπάρχει εύκολος τρόπος είτε για να αναπολήσουμε το παρελθόν είτε για να ερευνήσουμε το παρόν είτε για να προβλέψουμε το μέλλον, έτσι ώστε στα περισσότερα θέματα οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να προσφέρουν στο νου ως σύμβουλο παρά μόνο τη γνώμη· και η γνώμη είναι σφαλερή και ασταθής».*

Ο Γοργίας, παρ' ότι παραδεχόταν ότι η διδασκαλία του αφορούσε το δίκαιο και το άδικο, αρνούνταν ότι διδάσκει την αρετήν, αφού πίστευε ότι δεν μπορούμε να χρεώνουμε λόγου χάρη σ' έναν δάσκαλο πυγμαχίας το γεγονός ότι ο μαθητής του πήγε και χτύπησε τον πατέρα του. Όσο για τον Πρωταγόρα, υποστήριζε ότι η όλη αποστολή του αισθήματος που έχουμε για το δίκαιο (δίκη) είναι «να καταστήσει δυνατή την πολιτική τάξη», κλίνοντας και αυτός με σαφήνεια στο μέρος εκείνων που ταυτίζουν το δίκαιο με το νόμιμο.

Ας κρατήσουμε αυτές τις σκέψεις, όμως, για να δούμε ορισμένα θέματα, που αφορούν την επικείμενη εκλογική διαδικασία και όχι μόνο.

Το πρώτο πράγμα που απασχολεί όλες ανεξαιρέτως τις εξουσιαστικές μερίδες και τους μηχανισμούς που τις στηρίζουν, είναι να περιορισθεί η αποχή από την εκλογική διαδικασία. Ορισμένοι μάλιστα χαρακτηρίζουν ως αυτοχειρία την αποχή, ένα είδος αυτοτιμωρίας, εκδίκησης, που, όμως, όπως λένε, δεν αποτελεί διέξοδο ούτε παράδειγμα προς μίμηση, αλλά φυγή από τα προβλήματα και αφανισμό. Έτσι, **η ενίσχυση του πολιτικού σκηνικού που επιδιώκεται διακαώς μέσω της εκλογικής διαδικασίας πρώτα και κυρία προϋποθέτει την μείωση**

Δέστε τις ζώνες σας. Θα είναι μια ανώμαλη νύχτα!

να την ...εξαφανίσουν (την καταστροφή). Το ότι και οι μεν και οι δε είναι κοινοί απατεωνίσκοι, δεν είναι δα και κανένα περισπούδαστο συμπέρασμα. Για έναν πολύ απλό λόγο. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί και μάλιστα για τις επόμενες δεκαετίες. Άρα όσοι συμμετάσχουν στην εκλογική διαδικασία ψηφίζοντας τον οποιοδήποτε είτε μνημονιακό είτε όχι, επικυρώνουν τα ήδη αποφασισμένα. Οι ψευδεπίγραφες αντιστασιακές κορώνες δεν αποτελούν παρά μια παγίδα πραγματι-

με ήδη επιχειρηματολογήσει διεξοδικά στο προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας, σχετικά με την πλήρη ανυπαρξία οποιουδήποτε είδους κατάρρευσης του πολιτικού συστήματος και δεν σκοπεύουμε να επανέλθουμε. Θεωρούμε, όμως, ότι ήδη τα γεγονότα που εξελίσσονται δεν αφήνουν σκιές πάνω στο ζήτημα αυτό.

Μήπως δεν συμπαγοποιείται σε σώμα η λεγόμενη Δεξιά και Ακροδεξιά ή μήπως διακρίνει κανείς την αποστασιοποίηση των

επιβάλλει μεγαλύτερη συμμετοχή στην πολιτική εξουσία, θα προστατεύει ταυτόχρονα το Κράτος από τις δημοκρατικές υπερβολές. Αν οι τελευταίες υπερισχύσουν κάπου, για ένα διάστημα, θα κατασταλούν στην στιγμή».

Sir T. Erskine May, 1877

«Αυτό που φαίνεται σε κάθε άνθρωπο, αυτό είναι αληθινό όσον αφορά αυτόν», έλεγε ο (φημισμένος σοφιστής) Γοργίας, υποστηρίζοντας ότι τίποτε δεν υπάρχει (ή είναι πραγματικό), και αν υπήρχε δεν θα μπορούσαμε να το γνωρίσουμε, και αν μπορούσαμε να το γνωρίσουμε, δεν θα μπορούσαμε να μεταδώσουμε την γνώση μας σε άλλους. Φθάνει, λοιπόν, κάτι που είναι πιθανό, να «ντυθεί» με τα κατάλληλα επιχειρήματα και ο ρήτορας φθάνει στην ...εύκολη «νίκη» επί του πραγματικού.

Η ρητορική χαρακτηρίζεται ως η «κατεξοχήν δημοκρατική τέχνη», καθώς σύμφωνα με τους υποστηρικτές της δεν μπορεί να ευδοκιμήσει είτε με την δικανική είτε με την πολιτική της μορφή σε τυραννικά καθεστώτα. Η τεχνική της ρητορικής θεωρείται ότι στοχεύει στην επίτευξη της πειθούς, όχι όμως μέσω της βίας, τουλάχιστον με υλικό τρόπο. Έτσι, **το πρώτο πράγμα που διδάσκει η ρητορική είναι ότι αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει δεν είναι τα ίδια τα γεγονότα, αλλά αυτό που φαίνεται, αυτό για το οποίο μπορούν να πειστούν οι άνθρωποι, δηλαδή με άλλα λόγια το φαινόμενο, η δοξασία, η πίστη σε αντίθεση με την πραγματικότητα (έργον)**. Περίπου 2300 χρόνια αργότερα, ο Disraeli (βρετανός πολιτικός 1799-1869), πεισμένος ότι ο ικανότερος πολιτικός είναι αυτός που προσαρμόζει τα λόγια του σύμφωνα με τις περιστάσεις, το ακροατήριο, ή τον σωστό χρόνο, υποστήριξε ότι «***η κατάλληλη στιγμή σε μια λαϊκή συνέλευση έχει μερικές φορές μεγαλύτερη επιτυχία από τις πιο σοβαρές προσπάθειες της έρευνας και της λογικής***».

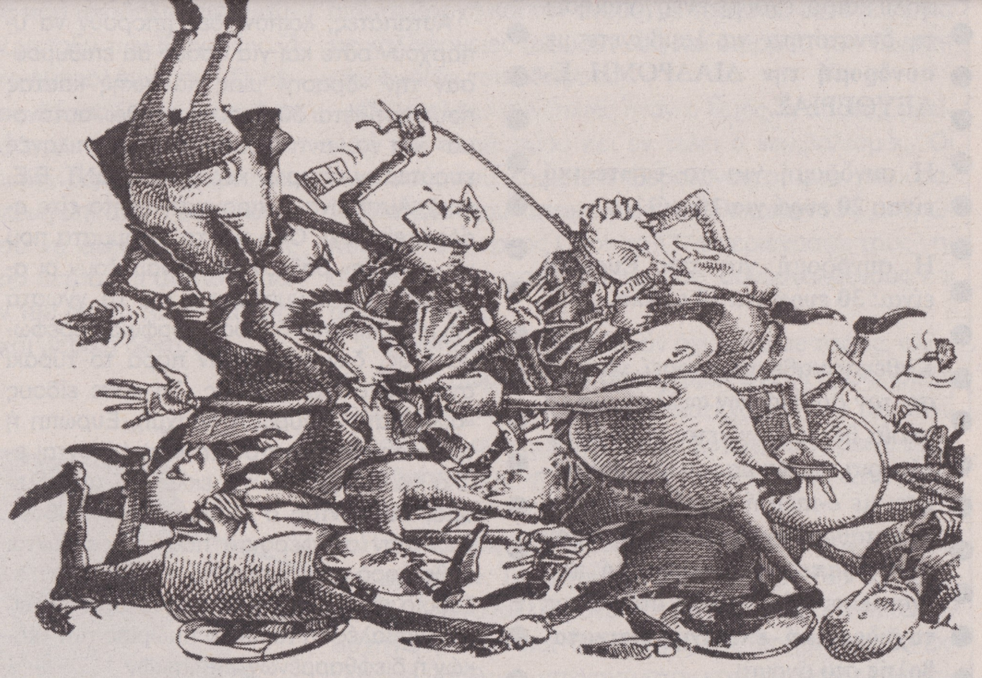
Ο Γοργίας επιχειρηματολογούσε βασιζόμενος σε μια σχετικιστική φιλοσοφία που οι πιο πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να προσφέρουν στο νου ως σύμβουλο παρά μόνο τη γνώμη· και η γνώμη είναι σφαλερή και ασταθής».

Ο Γοργίας, παρ' ότι παραδεχόταν ότι η διδασκαλία του αφορούσε το δίκαιο και το άδικο, αρνούνταν ότι διδάσκει την αρετήν, αφού πίστευε ότι δεν μπορούμε να χρεώνουμε λόγου χάρη σ' έναν δάσκαλο πυγμαχίας το γεγονός ότι ο μαθητής του πήγε και χτύπησε τον πατέρα του. Όσο για τον Πρωταγόρα, υποστήριζε ότι η όλη αποστολή του αισθήματος που έχουμε για το δίκαιο (δίκη) είναι «να καταστήσει δυνατή την πολιτική τάξη», κλίνοντας και αυτός με σαφήνεια στο μέρος εκείνων που ταυτίζουν το δίκαιο με το νόμιμο.

Ας κρατήσουμε αυτές τις σκέψεις, όμως, για να δούμε ορισμένα θέματα, που αφορούν την επικείμενη εκλογική διαδικασία και όχι μόνο.

Το πρώτο πράγμα που απασχολεί όλες ανεξαιρέτως τις εξουσιαστικές μερίδες και τους μηχανισμούς που τις στηρίζουν, είναι να περιορισθεί η αποχή από την εκλογική διαδικασία. Ορισμένοι μάλιστα χαρακτηρίζουν ως αυτοχειρία την αποχή, ένα είδος αυτοτιμωρίας, εκδίκησης, που, όμως, όπως λένε, δεν αποτελεί διέξοδο ούτε παράδειγμα προς μίμηση, αλλά φυγή από τα προβλήματα και αφανισμό. Έτσι, **η ενίσχυση του πολιτικού σκηνικού που επιδιώκεται διακαώς μέσω της εκλογικής διαδικασίας πρώτα και κύρια προϋποθέτει την μείωση της αποχής.** Μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί σκίζονται να πείσουν δήθεν με διαφορετικά επιχειρήματα για το αυτονόητο της προσέλευσης στην κάλπη. Το «φάρμακο» που χορηγείται στους «ασθενείς», οι οποίοι δεν φαίνονται διατεθειμένοι να ψηφίσουν, το αντίδοτο, δηλαδή, στις συγκεκριμένες συνθήκες στην γενικευμένη διάθεση για αποχή, λέγεται πολυκομματισμός.

Οι μνημονιακοί καλούν σε συμμετοχή γιατί η «καταστροφή παραμένει προ των πυλών», ενώ οι αντιμνημονιακοί γιατί υπόσχονται να την επαναδιαπραγματευτούν ή

να την ...εξαφανίσουν (την καταστροφή). Το ότι και οι μεν και οι δε είναι κοινοί απατεωνίσκοι, δεν είναι δα και κανένα περισπούδαστο συμπέρασμα. Για έναν πολύ απλό λόγο. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί και μάλιστα για τις επόμενες δεκαετίες. Άρα όσοι συμμετάσχουν στην εκλογική διαδικασία ψηφίζοντας τον οποιοδήποτε είτε μνημονιακό είτε όχι, επικυρώνουν τα ήδη αποφασισμένα. Οι ψευδεπίγραφες αντιστασιακές κορώνες δεν αποτελούν παρά μια παγίδα πραγματικά για ηλίθιους. Αν παρατηρήσει κανείς τα «νέα» κόμματα θα διαπιστώσει εύκολα ότι είναι τόσα και με τέτοια δυναμική όσο χρειάζεται για να επιμερισθεί η κοινωνική οργή και αγανάκτηση, και να ξημερώσει μετά τις εκλογές μια «ήσυχη» μέρα για το «νέο» πολιτικό σκηνικό. Είτε χρειαστεί μια νέα προσφυγή στις κάλπες είτε συμφωνηθεί η αποφυγή μιας τέτοιας εξέλιξης.

Υπάρχει, βέβαια, η άποψη ότι ο πολυκομματισμός είναι αναμενόμενο φαινόμενο σε τέτοιες συνθήκες και απότοκο της «κατάρρευσης» του πολιτικού συστήματος. Έχουμε ήδη επιχειρηματολογήσει διεξοδικά στο προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας, σχετικά με την πλήρη ανυπαρξία οποιουδήποτε είδους κατάρρευσης του πολιτικού συστήματος και δεν σκοπεύουμε να επανέλθουμε. Θεωρούμε, όμως, ότι ήδη τα γεγονότα που εξελίσσονται δεν αφήνουν σκιές πάνω στο ζήτημα αυτό.

Μήπως δεν συμπαγοποιείται σε σώμα η λεγόμενη Δεξιά και Ακροδεξιά ή μήπως διακρίνει κανείς την αποστασιοποίηση των ψηφοφόρων τους από την εκλογική διαδικασία; Όχι βέβαια. Και ακόμα παραπάνω, οι παραδοσιακοί πελάτες της Χρυσής Αυγής ή του Καμμένου αναμειγνύονται με πρώην ψηφοφόρους του Πασοκ ή και της αριστεράς, ή μήπως όχι;

Υπάρχει σε αυτό το γεγονός κάποιου είδους αντίφαση; Από αναρχικής σκοπιάς απολύτως καμία. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και από την «αντιπέρα» αριστερή όχθη. ΚΚΕ, Συριζα και Δημ.Αρ. έχουν ανοίξει τις φιλόξενες αγκάλες τους για τους «απολω-

συνέχεια στη σελίδα 4

δείγμα προόδου, ότι η ανθρωπότητα αρχίζει να ξεπερνά τον πρωτόγονο φόβο

το φύλλο του Ριζοσπάστη, βέβαιοι ότι θα έγραφε οπωσδήποτε κάποια βλακεία με

σότερα με τα μεροκάματα που έδιναν...»
Καλά διαβάσατε. Ο «παππούς» της ι-

ή απλώς τους τεμπέληδες...
Και για όσους αμφιβάλλουν ορίστε

Η ρητορική χαρακτηρίζεται ως η «κατεξοχήν δημοκρατική τέχνη», καθώς σύμφωνα με τους υποστηρικτές της δεν μπορεί να ευδοκιμήσει είτε με την δικανική είτε με την πολιτική της μορφή σε τυραννικά καθεστώτα. Η τεχνική της ρητορικής θεωρείται ότι στοχεύει στην επίτευξη της πειθούς, όχι όμως μέσω της βίας, τουλάχιστον με υλικό τρόπο. Έτσι, **το πρώτο πράγμα που διδάσκει η ρητορική είναι ότι αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει δεν είναι τα ίδια τα γεγονότα, αλλά αυτό που φαίνεται, αυτό για το οποίο μπορούν να πειστούν οι άνθρωποι, δηλαδή με άλλα λόγια το φαινόμενο, η δοξασία, η πίστη σε αντίθεση με την πραγματικότητα (έργον)**. Περίπου 2300 χρόνια αργότερα, ο Disraeli (βρετανός πολιτικός 1799-1869), πεισμένος ότι ο ικανότερος πολιτικός είναι αυτός που προσαρμόζει τα λόγια του σύμφωνα με τις περιστάσεις, το ακροατήριο, ή τον σωστό χρόνο, υποστήριξε ότι ***«η κατάλληλη στιγμή σε μια λαϊκή συνέλευση έχει μερικές φορές μεγαλύτερη επιτυχία από τις πιο σοβαρές προσπάθειες της έρευνας και της λογικής»***.

Ο Γοργίας επιχειρηματολογούσε βασιζόμενος σε μια σχετικιστική φιλοσοφία που

Το πρώτο πράγμα που απασχολεί όλες ανεξαιρέτως τις εξουσιαστικές μερίδες και τους μηχανισμούς που τις στηρίζουν, είναι να περιορισθεί η αποχή από την εκλογική διαδικασία. Ορισμένοι μάλιστα χαρακτηρίζουν ως αυτοχειρία την αποχή, ένα είδος αυτοτιμωρίας, εκδίκησης, που, όμως, όπως λένε, δεν αποτελεί διέξοδο ούτε παράδειγμα προς μίμηση, αλλά φυγή από τα προβλήματα και αφανισμό. Έτσι, **η ενίσχυση του πολιτικού σκηνικού που επιδιώκεται διακαώς μέσω της εκλογικής διαδικασίας πρώτα και κύρια προϋποθέτει την μείωση της αποχής.** Μνημονιακοί και αντιμνημονιακοί σκίζονται να πείσουν δήθεν με διαφορετικά επιχειρήματα για το αυτονόητο της προσέλευσης στην κάλπη. Το «φάρμακο» που χορηγείται στους «ασθενείς», οι οποίοι δεν φαίνονται διατεθειμένοι να ψηφίσουν, το αντίδοτο, δηλαδή, στις συγκεκριμένες συνθήκες στην γενικευμένη διάθεση για αποχή, λέγεται πολυκομματισμός.

Οι μνημονιακοί καλούν σε συμμετοχή γιατί η «καταστροφή παραμένει προ των πυλών», ενώ οι αντιμνημονιακοί γιατί υπόσχονται να την επαναδιαπραγματευτούν ή να την ...εξαφανίσουν (την καταστροφή). Το ότι και οι μεν και οι δε είναι κοινοί απατεωνίσκοι, δεν είναι δα και κανένα περισπούδαστο συμπέρασμα. Για έναν πολύ απλό λόγο. Όλοι γνωρίζουμε ότι οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί και μάλιστα για τις επόμενες δεκαετίες. Άρα όσοι συμμετάσχουν στην εκλογική διαδικασία ψηφίζοντας τον οποιοδήποτε είτε μνημονιακό είτε όχι, επικυρώνουν τα ήδη αποφασισμένα. Οι ψευδεπίγραφες αντιστασιακές κορώνες δεν αποτελούν παρά μια παγίδα πραγματικά για ηλίθιους. Αν παρατηρήσει κανείς τα «νέα» κόμματα θα διαπιστώσει εύκολα ότι είναι τόσα και με τέτοια δυναμική όσο χρειάζεται για να επιμερισθεί η κοινωνική οργή και αγανάκτηση, και να ξημερώσει μετά τις εκλογές μια «ήσυχη» μέρα για το «νέο» πολιτικό σκηνικό. Είτε χρειαστεί μια νέα προσφυγή στις κάλπες είτε συμφωνηθεί η αποφυγή μιας τέτοιας εξέλιξης.

Υπάρχει, βέβαια, η άποψη ότι ο πολυκομματισμός είναι αναμενόμενο φαινόμενο σε τέτοιες συνθήκες και απότοκο της «κατάρρευσης» του πολιτικού συστήματος. Έχουμε ήδη επιχειρηματολογήσει διεξοδικά στο προηγούμενο φύλλο της Διαδρομής Ελευθερίας, σχετικά με την πλήρη ανυπαρξία οποιουδήποτε είδους κατάρρευσης του πολιτικού συστήματος και δεν σκοπεύουμε να επανέλθουμε. Θεωρούμε, όμως, ότι ήδη τα γεγονότα που εξελίσσονται δεν αφήνουν σκιές πάνω στο ζήτημα αυτό.

Μήπως δεν συμπαγοποιείται σε σώμα η λεγόμενη Δεξιά και Ακροδεξιά ή μήπως διακρίνει κανείς την αποστασιοποίηση των ψηφοφόρων τους από την εκλογική διαδικασία; Όχι βέβαια. Και ακόμα παραπάνω, οι παραδοσιακοί πελάτες της Χρυσής Αυγής ή του Καμμένου αναμειγνύονται με πρώην ψηφοφόρους του Πασοκ ή και της αριστεράς, ή μήπως όχι;

Υπάρχει σε αυτό το γεγονός κάποιου είδους αντίφαση; Από αναρχικής σκοπιάς απολύτως καμία. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και από την «αντιπέρα» αριστερή όχθη. ΚΚΕ, Συριζα και Δημ.Αρ. έχουν ανοίξει τις φιλόξενες αγκάλες τους για τους «απολω-

συνέχεια στη σελίδα 4

δείγμα προόδου, ότι η ανθρωπότητα αρχίζει να ξεπερνά τον πρωτόγονο φόβο που γεννά η πανάρχαιη εξουσία της αγριοφωνάρας...

Lust for Life!*

Γιατί ερχόμαστε στον κόσμο; Από που πηγάζει το πάθος για ζωή σε όλα τα έμβια όντα, από τις αμοιβάδες ως το ανθρώπινο είδος; Ζούμε για να δουλεύουμε; Πού πάμε μετά θάνατον; Αυτά είναι κρίσιμα υπαρξιακά ερωτήματα που απασχολούν όλους τους ανθρώπους σε κάποια φάση της ζωής τους.

Ένα 24ωρο από τον αυτοπυροβολισμό του ηλικιωμένου ανθρώπου στο Σύνταγμα, μια αρρωστημένη περιέργεια μας έκανε να αναζητήσουμε πρωί-πρωί το φύλλο του Ριζοσπάστη, βέβαιοι ότι θα έγραφε οπωσδήποτε κάποια βλακεία με αφορμή το τραγικό συμβάν. Ο κόπος μας αποζημιώθηκε σχεδόν αμέσως: Στη σελίδα 2, κρύβεται ένας αληθινός ύμνος στη ζωή που θα πρέπει να διαβάσει κάθε απελπισμένος. Πάρτε μια βαθιά ανάσα...

Ένα «Κνίτης» συλλογιέται τον περήφανο «παππού» του μόλις άκουσε την είδηση...

«Οχι! Ο δικός μας γέροντας έχει επιλέξει άλλο δρόμο. Στα 81 του χρόνια, με 60% πνευμονική ανεπάρκεια και 40% καρδιακή ανεπάρκεια είπε στα εγγόνια: «Δε θα τους κάνω τη χάρη να πεθάνω. Δούλευα απ' τα 10 μου χρόνια ως τα 60. Θα ζήσω άλλα 50 γιατί τα έχω πληρώσει με ένσημα, γιατί μου έχουν κλέψει περισσότερα με τα μεροκάματα που έδιναν...»

Καλά διαβάσατε. Ο «παππούς» της ιστοριούλας του Ριζοσπάστη θέλει να ζήσει επειδή τα... έχει πληρώσει με ένσημα!!! Του χρωστάει το κράτος άλλα πενήντα χρόνια ζωής! Θεέ και Κύριε! Κοιτάς το ασφαλιστικό βιβλιάριο και λογαριάζεις αμέσως τα χρόνια σου! Αν εξαργυρώσεις τα ένσημα, πεθαίνεις αυτομάτως; Ποιος διεστραμμένος κομμουνιστικός εγκέφαλος γράφει τέτοια πράγματα; Θυμίζει το ανέκδοτο με τον Μπόμπο που κατέβηκε στο τέρμα του λεωφορείου, αρκετά μακριά από το σπίτι του επειδή ο περιπτεράς είχε μόνο ολόκληρα εισιτήρια...

Εξ αντιδιαστολής, θα καταλάβατε βέβαια ποια είναι η έμμεση προτροπή του Ριζοσπάστη προς τους ανασφάλιστους ή απλώς τους τεμπέληδες...

Και για όσους αμφιβάλλουν ορίστε και το πρωτοσέλιδο ενός προεκλογικού Ριζοσπάστη «Το ΚΚΕ έχει ενιαία πρόταση για την ανακούφιση και εξάλειψη των ανέργων»... Ο πληθυσμός της Γης αγγίζει τα εφτά δισεκατομμύρια, θα βρεθούν άραγε εφτά δισεκατομμύρια θέσεις εργασίας; Όχι βέβαια! Και τότε πως θα εξαλειφθούν οι άνεργοι; Την απάντηση την γνωρίζουμε, την γράφουν άλλωστε όλα τα βιβλία της Ιστορίας...

Λεόν

**δίψα για ζωή!*

Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοι-

συνέχεια από τη σελίδα 3

λότες» ψηφοφόρους της ΝΔ και του Πασοκ. Για ποια κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού μπορεί να μιλά κάποιος χωρίς να είναι συνειδητός υποκριτής; Όσοι λοιπόν ψηφίσουν, απλά θα επικυρώσουν τα ήδη συμφωνημένα είτε αυτό αρέσει είτε όχι. Η περεταίρω οικονομική επιδείνωση που οι πάντες διαλαλούν, ότι θα ακολουθήσει αναπόφευκτα τα όποια εκλογικά αποτελέσματα, θα επικυρωθεί από την ψήφο του οποιουδήποτε συμμετάσχει στην εκλογική διαδικασία.

Αυταπάτες, λοιπόν, δεν μπορούν να υπάρχουν ούτε και για όσους θα επιθυμούσαν την «δράση» μιας πολιτικής κάστας που υποτίθεται δύναται να κινηθεί «αυτόνομα» και να «αντιπαρατεθεί» στις επιλογές ευρύτερων κέντρων κυριαρχίας (ΔΝΤ, Ε.Ε. κοκ). Αυτή είναι η πραγματικότητα είτε αρέσει είτε όχι. Όσο για τα διλήμματα που με «αγωνία» βάζουν και ξαναβάζουν οι αξιοθρήνητοι κομματάρχες και τα γνωστά και μη εξαιρετέα δημοσιογραφικά φερέφωνά τους, δεν αποτελούν παρά το τυράκι στην φάκα για ηλίθιους. Τα κάθε είδους «διλήμματα», (ευρώ ή δραχμή, Ευρώπη ή τριτοκοσμική ρευστότητα κοκ) έρχονται απλά να ρυθμίσουν το εκλογικό αποτέλεσμα, θυμίζοντας σ' όσους εξακολουθούν να έχουν συμφέροντα που υπηρετούνται κάθε φορά από τον τρόπο που νέμεται η εξουσία, ότι το εκλογικό διακύβευμα δεν είναι «χαβαλές» ή το πεδίο τιμωρίας των «κακών ή διεφθαρμένων» πολιτικών.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, πριν το τέλος μιας σύντομης προεκλογικής διαδικασίας με λιγοστές κατά κύριο λόγο περίκλειστες κομματικές συγκεντρώσεις, ακόμα και όταν διεξάγονται σε ανοικτούς χώρους. Το προεκλογικό φόντο αποτελούν οι εξελίξεις στην «κάθαρση» των «σκανδάλων» με την προφυλάκιση του Άκη Τσοχατζόπουλου, αλλά και προσώπων του άμεσου περιβάλλοντος του, οι αστυνομικές επιχειρήσεις επιβολής της τάξης και της ηθικής στο κέντρο της Αθήνας, και της κατασκευής

Η «πτώση» του Τσοχατζόπουλου είναι άκρως ενδεικτική και φωτογραφίζει όχι βέβαια την προεκλογική «στιγμή», αλλά μια ευρύτερη διαδικασία μεταβίβασης εξουσίας, που ξεκίνησε ήδη εδώ και χρόνια και αφορά τις ντόπιες εξουσιαστικές μερίδες και τους συσχετισμούς πρόσδεσης τους λόγου χάρη στο γερμανικό ή ρωσικό παράγοντα. Η «πτώση» Τσοχατζόπουλου έρχεται χρονικά επίσης να ταυτιστεί με την «πτώση» του Καντάφι, ή του Μπουμπάρακ, και τις αντίστοιχες εξελίξεις σε μια Συρία που ακόμα φλέγεται αποτελώντας ένα ακόμη «μικρό κομμάτι γης» στο οποίο κρίνονται τόσοι πολλοί και σύνθετοι συσχετισμοί ισχύος.

Όσο για τις μίζες, δεν έχουν να κάνουν, βέβαια, με την προσωπική απληστία ή αλα-

κριβώς για έναν από τους κανόνες λειτουργίας του πολιτικού συστήματος. Με άλλα λόγια δεν υπάρχουν «διεφθαρμένοι» και «αδιάφθοροι» πολιτικοί. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός που όλοι γνωρίζουν, ότι τα κομματικά ταμεία όλων των πολιτικών κομμάτων, μηδενός αριστερού εξαιρουμένου, τυγχάνουν της «ευγενούς» χορηγίας και οικονομικής στήριξης είτε απ' ευθείας από μιζαδόρικους κρυφούς ή φανερούς λογαριασμούς είτε από «νόμιμα» συμφέροντα, που αυγατίζουν βέβαια τις «προσφορές» τους, αφού ευνοούνται στις διάφορες επιχειρηματικές τους δραστηριότητες.

Θα πρέπει, λοιπόν, να θεωρείται τουλάχιστον γελοίο ακόμα και για αυτούς τους θιασώτες της «τάξης και της ηθικής», να βρίσκουν έκφραση στο πρόσωπο του «σταυροφόρου» Σαμαρά που θέλει να ανακαταλάβει τις πόλεις από τους «λαθρομετανάστες», του Χρυσοχοΐδη ή του οποιουδήποτε του ιδίου φυράματος.

Προφανώς, όμως, δεν διανύουμε κανενός είδους προεπαναστατική περίοδο. Η αγανάκτηση, ο θυμός και η οργή, αλλά και η πείνα δεν αρκούν για να πάρει κανείς μια απόφαση, για να γκρεμίσει τις γέφυρες μ' όσα τον καθιστούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέσμιο σε εξουσιαστικές λογικές. Οι εξουσιαστές από την πλευρά τους, και αυτό πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητό, ανασυγκροτούνται με γρήγορους ρυθμούς.

Η περίοδος «διάλυσης», οικονομικής «κατάρρευσης» αποτελεί το μεταβατικό γεγονός και όχι την κατάληξη. Αποτελεί το πρό-

τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων που θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:
Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

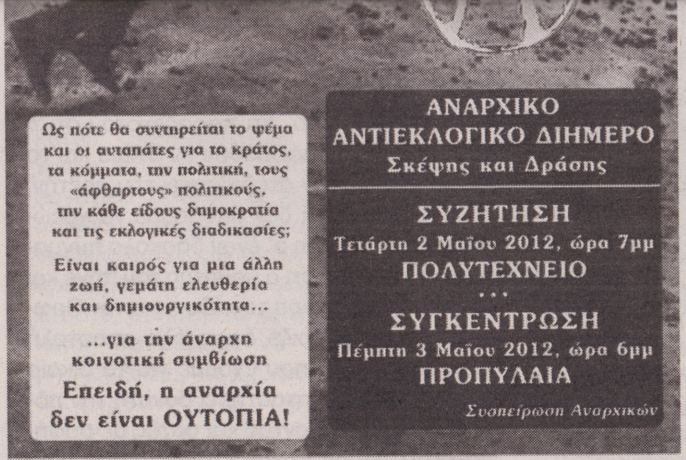
Αυταπάτες, λοιπόν, δεν μπορούν να υπάρχουν ούτε και για όσους θα επιθυμούσαν την «δράση» μιας πολιτικής κάστας που υποτίθεται δύναται να κινηθεί «αυτόνομα» και να «αντιπαρατεθεί» στις επιλογές ευρύτερων κέντρων κυριαρχίας (ΔΝΤ, Ε.Ε. κοκ). Αυτή είναι η πραγματικότητα είτε αρέσει είτε όχι. Όσο για τα διλήμματα που με «αγωνία» βάζουν και ξαναβάζουν οι αξιοθρήνητοι κομματάρχες και τα γνωστά και μη εξαιρετέα δημοσιογραφικά φερέφωνά τους, δεν αποτελούν παρά το τυράκι στην φάκα για ηλίθιους. Τα κάθε είδους «διλήμματα», (ευρώ ή δραχμή, Ευρώπη ή τριτοκοσμική ρευστότητα κοκ) έρχονται απλά να ρυθμίσουν το εκλογικό αποτέλεσμα, θυμίζοντας σ' όσους εξακολουθούν να έχουν συμφέροντα που υπηρετούνται κάθε φορά από τον τρόπο που νέμεται η εξουσία, ότι το εκλογικό διακύβευμα δεν είναι «χαβαλές» ή το πεδίο τιμωρίας των «κακών ή διεφθαρμένων» πολιτικών.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, πριν το τέλος μιας σύντομης προεκλογικής διαδικασίας με λιγοστές κατά κύριο λόγο περίκλειστες κομματικές συγκεντρώσεις, ακόμα και όταν διεξάγονται σε ανοικτούς χώρους. Το προεκλογικό φόντο αποτελούν οι εξελίξεις στην «κάθαρση» των «σκανδάλων» με την προφυλάκιση του Άκη Τσοχατζόπουλου, αλλά και προσώπων του άμεσου περιβάλλοντος του, οι αστυνομικές επιχειρήσεις επιβολής της τάξης και της ηθικής στο κέντρο της Αθήνας, και της κατασκευής στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά.

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

Η «πτώση» του Τσοχατζόπουλου είναι άκρως ενδεικτική και φωτογραφίζει όχι βέβαια την προεκλογική «στιγμή», αλλά μια ευρύτερη διαδικασία μεταβίβασης εξουσίας, που ξεκίνησε ήδη εδώ και χρόνια και αφορά τις ντόπιες εξουσιαστικές μερίδες και τους συσχετισμούς πρόσδεσης τους λόγου χάρη στο γερμανικό ή ρωσικό παράγοντα. Η «πτώση» Τσοχατζόπουλου έρχεται χρονικά επίσης να ταυτιστεί με την «πτώση» του Καντάφι, ή του Μπουμπάρακ, και τις αντίστοιχες εξελίξεις σε μια Συρία που ακόμα φλέγεται αποτελώντας ένα ακόμη «μικρό κομμάτι γης» στο οποίο κρίνονται τόσοι πολλοί και σύνθετοι συσχετισμοί ισχύος.

Όσο για τις μίζες, δεν έχουν να κάνουν, βέβαια, με την προσωπική απληστία ή αλαζονεία του παρ' ολίγον πρωθυπουργού Τσοχατζόπουλου, δεν πρόκειται δηλαδή για έναν ακόμη κρίκο «διαφθοράς», αλλά απ' ευθείας από μιζαδόρικους κρυφούς ή φανερούς λογαριασμούς είτε από «νόμιμα» συμφέροντα, που αυγατίζουν βέβαια τις «προσφορές» τους, αφού ευνοούνται στις διάφορες επιχειρηματικές τους δραστηριότητες.

Θα πρέπει, λοιπόν, να θεωρείται τουλάχιστον γελοίο ακόμα και για αυτούς τους θιασώτες της «τάξης και της ηθικής», να βρίσκουν έκφραση στο πρόσωπο του «σταυροφόρου» Σαμαρά που θέλει να ανακαταλάβει τις πόλεις από τους «λαθρομετανάστες», του Χρυσοχοΐδη ή του οποιουδήποτε του ιδίου φυράματος.

Προφανώς, όμως, δεν διανύουμε κανενός είδους προεπαναστατική περίοδο. Η αγανάκτηση, ο θυμός και η οργή, αλλά και η πείνα δεν αρκούν για να πάρει κανείς μια απόφαση, για να γκρεμίσει τις γέφυρες μ' όσα τον καθιστούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέσμιο σε εξουσιαστικές λογικές. Οι εξουσιαστές από την πλευρά τους, και αυτό πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητό, ανασυγκροτούνται με γρήγορους ρυθμούς.

Η περίοδος «διάλυσης», οικονομικής «κατάρρευσης» αποτελεί το μεταβατικό γεγονός και όχι την κατάληξη. Αποτελεί το πρόσχημα για να προστεθούν αλυσίδες, για να ενισχυθεί η εξουσία σε βάθος χρόνου. Μικρή σημασία έχει για τους δυνάστες μας εάν σε αυτήν την κατεύθυνση κάποιοι από το σινάφι τους παροπλιστούν, εάν άλλοι χάσουν μερίδιο της ισχύος που κατείχαν και αναγκαστούν να το μοιραστούν, αν «χαθούν» ή μεταβιβαστούν τεράστια οικονομικά μεγέθη εικονικά ή μη από την μια μεριά του πλανήτη στην άλλη και το αντίθετο.

Και ακόμα πιο μικρή σημασία έχει γι' αυτούς αν χαθούν ανθρώπινες ζωές από τον οδοστρωτήρα που στρώνει το έδαφος για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντά τους. Σημασία για εμάς έχει το γεγονός, ότι εξακολουθούν να καταστρέφουν και να μολύνουν συστηματικά και μεθοδικά το περιβάλλον, να εξοντώνουν πλήθος ανθρώπων σε πολέμους ή επειδή τους επιβάλλουν την ανέχεια, να αλλοτριώνουν συνειδήσεις, να α-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για

βολής στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία:
Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Υπενθυμίζουμε ότι Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 116
ΜΑΪΟΣ 2012

<u>ΕΚΔΟΣΗ</u>: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Διόλιος

κών ή διεφθαρμένων» πολιτικών.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, πριν το τέλος μιας σύντομης προεκλογικής διαδικασίας με λιγοστές κατά κύριο λόγο περίκλειστες κομματικές συγκεντρώσεις, ακόμα και όταν διεξάγονται σε ανοικτούς χώρους. Το προεκλογικό φόντο αποτελούν οι εξελίξεις στην «κάθαρση» των «σκανδάλων» με την προφυλάκιση του Άκη Τσοχατζόπουλου, αλλά και προσώπων του άμεσου περιβάλλοντος του, οι αστυνομικές επιχειρήσεις επιβολής της τάξης και της ηθικής στο κέντρο της Αθήνας, και της κατασκευής στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες χωρίς χαρτιά.

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη στις 7μμ στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας, (Σαριπόλου 8, δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Διόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

αφορά τις ντόπιες εξουσιαστικές μερίδες και τους συσχετισμούς πρόσδεσης τους λόγου χάρη στο γερμανικό ή ρωσικό παράγοντα. Η «πτώση» Τσοχατζόπουλου έρχεται χρονικά επίσης να ταυτιστεί με την «πτώση» του Καντάφι, ή του Μπουμπάρακ, και τις αντίστοιχες εξελίξεις σε μια Συρία που ακόμα φλέγεται αποτελώντας ένα ακόμη «μικρό κομμάτι γης» στο οποίο κρίνονται τόσοι πολλοί και σύνθετοι συσχετισμοί ισχύος.

Όσο για τις μίζες, δεν έχουν να κάνουν, βέβαια, με την προσωπική απληστία ή αλαζονεία του παρ' ολίγον πρωθυπουργού Τσοχατζόπουλου, δεν πρόκειται δηλαδή για έναν ακόμη κρίκο «διαφθοράς», αλλά α-

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Προφανώς, όμως, δεν διανύουμε κανενός είδους προεπαναστατική περίοδο. Η αγανάκτηση, ο θυμός και η οργή, αλλά και η πείνα δεν αρκούν για να πάρει κανείς μια απόφαση, για να γκρεμίσει τις γέφυρες μ' όσα τον καθιστούν με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέσμιο σε εξουσιαστικές λογικές. Οι εξουσιαστές από την πλευρά τους, και αυτό πρέπει να γίνει πλήρως κατανοητό, ανασυγκροτούνται με γρήγορους ρυθμούς.

Η περίοδος «διάλυσης», οικονομικής «κατάρρευσης» αποτελεί το μεταβατικό γεγονός και όχι την κατάληξη. Αποτελεί το πρόσχημα για να προστεθούν αλυσίδες, για να ενισχυθεί η εξουσία σε βάθος χρόνου. Μικρή σημασία έχει για τους δυνάστες μας εάν σε αυτήν την κατεύθυνση κάποιοι από το σινάφι τους παροπλιστούν, εάν άλλοι χάσουν μερίδιο της ισχύος που κατείχαν και αναγκαστούν να το μοιραστούν, αν «χαθούν» ή μεταβιβαστούν τεράστια οικονομικά μεγέθη εικονικά ή μη από την μια μεριά του πλανήτη στην άλλη και το αντίθετο.

Και ακόμα πιο μικρή σημασία έχει γι' αυτούς αν χαθούν ανθρώπινες ζωές από τον οδοστρωτήρα που στρώνει το έδαφος για να εξασφαλιστούν τα συμφέροντά τους. Σημασία για εμάς έχει το γεγονός, ότι εξακολουθούν να καταστρέφουν και να μολύνουν συστηματικά και μεθοδικά το περιβάλλον, να εξοντώνουν πλήθος ανθρώπων σε πολέμους ή επειδή τους επιβάλλουν την ανέχεια, να αλλοτριώνουν συνειδήσεις, να αναγκάζουν με την βία εκατομμύρια ανθρώπους να μετακινούνται από τις εστίες τους, ενώ τα κυριαρχικά «σύνορα» ανοίγουν και κλείνουν κατά το δοκούν. Πρόσφατες –και διόλου βέβαια τυχαίες– είναι οι «απειλές» λόγου χάρη αξιωματούχων του γαλλικού κράτους για την επαναφορά ελέγχων στα σύνορα εντός της Ε.Ε., «απειλές» που, εκτός των άλλων, προφανώς συνδέονται με έναν νέο αναμενόμενο πληθυσμιακό «κύμα» που κατευθύνεται από την Αφρική και την Ασία προς τα εδάφη ευρωπαϊκών κρατών, αλλά και για πρώτη φορά ίσως αποτελούν την ασπίδα προστασίας για ανεξέλεγκτες μετακινήσεις πληθυσμών στο εσωτερικό της ΕΕ (Ισπανία, ιταλικός νότος, Ελλάδα).

Σ' αυτές τις συνθήκες μας καλούν να διαλέξουμε για μιαν ακόμη φορά τους δυνάστες μας, μεγάλους ή μικρούς. Μας συνιστούν να δείξουμε ψυχραιμία και σύνεση, γιατί, κατά πως λένε, ο θυμός, η οργή και η διάθεση εκδίκησης δεν είναι καλοί σύμβουλοι. Ενώ δείχνουν μια συνεχή διάθεση κατάκτησης, που συνοδεύεται, όπως πάντα εξ άλλου, από τις καταστροφικές της συνέπειες, φανερές ή μη, καθιστούν εμάς υπεύθυνους σε περίπτωση, που δεν τους διευκολύνουμε όσο μπορούμε στα σχέδια τους.

Μας καλούν να διαλέξουμε κατ'αρχήν κάποιον ανάμεσά τους. Ποιον; Μα τον ποιο κατάλληλο, διευκρινίζουν όλοι, αριστεροί, δεξιοί και λοιποί συγγενείς, για να σωθούμε... Η Δημοκρατία, λένε ορισμένοι, αποθεώνεται από την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή στις εκλογές, από την πληθώρα κομμάτων. Μη το παρακάνουμε λένε άλλοι –δημοκράτες και αυτοί–, δεν χρειάζονται τόσα κόμματα, η πατρίδα χρειάζεται σταθερότητα, ότι έγινε-έγινε, τώρα η «κρίση» δίνει την ευκαιρία να τα «αλλάξουμε όλα, να φτιάξουμε ένα πραγματικό κράτος».

Και εμείς ως αναρχικοί τι λέμε;

Να μη τους παραδοθούμε, να μην συμμετάσχουμε στο εκλογικό πανηγυράκι πρώτα απ' όλα ως μια ελάχιστη ένδειξη αυτοσεβασμού, ως μια ελάχιστη ένδειξη και προειδοποίηση σ' όλα τα κόμματα «νέα» και «παλιά» ότι δεν είμαστε και ούτε θα γίνουμε του χεριού τους. Ως μια ελάχιστη ένδειξη ότι δεν είναι ανεκτή η κατάσταση που επιβάλλουν με τους δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, τους εξαρτημένους, με όλους αυτούς που στοιβάζονται στα κρατικά κολαστήρια, τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που εξαθλιώνονται καθημερινά, που αυτοκτονούν είτε από απόγνωση είτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο.

Η εκλογική απεργία, όπως καταλαβαίνει ο καθένας αυτή την φορά και με δεδομένη την συμμετοχή πολλών κομμάτων στο ε-

Dominoes Dominōrum...

(Τα ντόμινο των κυρίαρχων)

(Μέρος Β΄)

«Το κράτος, είμαι εγώ»

Ο ελέω θεού βασιλιάς του μεσαίωνα, που επικυρώνει την απόλυτη και αδιαμφισβήτητη εξουσία του απευθείας από το θεό, βρήκε αργότερα μία από τις κορυφαίες εκφράσεις του στην περίπτωση του «βασιλιά Ήλιου» Λουδοβίκου ΙΔ΄, που διατύπωσε την περίφημη φράση «Το κράτος είμαι εγώ» (L' Etat, c'est moi). Πίστευε όχι απλά ότι κυβερνάει ελέω θεού, αλλά ότι είναι ο εκπρόσωπος του θεού στη γη και το επίκεντρο του κόσμου. Οι βυζαντινοί αυτοκράτορες απ' την πλευρά τους κατάλαβαν νωρίς, με πρώτο τον Κωνσταντίνο[1], ότι η χριστιανική πίστη ήταν ένας έξυπνος τρόπος να διοικήσουν τα φέουδά τους, ανεβοκατεβάζοντας στους επισκοπικούς θρόνους τους έμπιστούς τους. Μάλιστα, καθώς στην αρχή το χριστιανικό δόγμα δεν ήταν παγιωμένο, οι σύνοδοι των ανατολικών και δυτικών εκκλησιών είχαν την ευχέρεια να αποφασίζουν ποια ήταν η ορθή πίστη και ποια η αίρεση, κατά πώς βόλευε. Αυτός ήταν ένας αποτελεσματικός και αμείλικτος τρόπος να βγαίνουν από τη μέση οι μαλλί (κάνοντας τα χωράφια βοσκοτόπια).

Αρχικά αρκούσε να πιστεύουν όλοι στο βασιλιά ως διαμεσολαβητή με το θεό. Επειδή όμως οι διεκδικητές της εξουσίας αυξάνονταν, άρχισαν να μπαίνουν και άλλα κριτήρια. Να είναι κανείς άριστος, να είναι ντόπιος, να είναι ευγενής, φιλοκαθεστωτικός. Την τιμωρία του θεού –που ποτέ δεν ξεπεράστηκε πλήρως– συμπλήρωνε η τιμωρία του νόμου, του κοινωνικού αποκλεισμού, της ηθικής απαξίωσης. Και όλα αυτά μέσα από διαδικασίες επικυρωμένες από τη διαμεσολάβηση ανάμεσα στο κράτος και τα πρόσωπα, που έγιναν πολίτες, υπήκοοι, λαός. Όλη η ύπαρξη ενός ανθρώπου εξαρτιόταν από την σχέση του με το κράτος. Για παράδειγμα, σε μία πόλη-κράτος της αρχαίας Ελλάδας η εξορία ηθικά και βιωματικά ισοδυναμούσε με θάνατο. Αντίστοιχες όμως νοοτροπίες συναντάμε και στην Ιαπωνία ή την Κίνα και την Ινδία. Ουσιαστικά η διαμεσολάβηση έκανε πιο σύνθετες και τις σχέσεις συμφερόντων.

Το κράτος «καλός πατερούλης»

Με τη σταδιακή αποδόμηση των παλιών

νουν τη δύναμη και την επιβολή, παρέχουν αποτελεσματικότερο έλεγχο και παρακολούθηση, ξέρουν καλύτερα τι αρέσει στον καθένα, προλαβαίνουν τις επιθυμίες και προβλέπουν τις κινήσεις. Η διαμεσολάβηση έπεισε ότι είναι η μόνη αλήθεια, ότι χάρη σε αυτή το κράτος και κάθε εξουσία στερεώνουν καλά την διακυβέρνησή τους και τιμωρούν τους «κακούς», μας προστατεύουν ακόμη και από τον εαυτό μας. Παρεμβαίνει να ελέγξει αν «όλα πάνε καλά». Και πράγματι πηγαίνουν καλά για όσους, απαριθμώντας τα φανταστικά κέρδη τους, συνεχίζουν να καταβροχθίζουν τον πλανήτη, σαν πιστοί οπαδοί της προόδου.

Η γραφειοκρατία συνεχίζεται βέβαια ακάθεκτη και επικυρώνει πια όχι μόνο την ταυτότητα και τα περιουσιακά στοιχεία, αλλά και κάθε γνώση με τίτλους σπουδών, που εξασφαλίζουν την εγκυρότητά της. Το κράτος-ρυθμιστής παρεμβαίνει με εξετάσεις, που επαληθεύουν ότι κάποιος έμαθε σωστά όσα ήταν ωφέλιμα για την εξουσία μέσα από την «δια βίου μάθηση». Έτσι η απόκτηση πτυχίων έγινε ένα ωφέλιμο φορτίο για την απόδειξη δεξιοτήτων. Και όσα δεν χρειάζονται πτυχία –οι σχέ-

κάποιον ανάμεσά τους. Ποιον; Μα τον ποιο κατάλληλο, διευκρινίζουν όλοι, αριστεροί, δεξιοί και λοιποί συγγενείς, για να σωθούμε... Η Δημοκρατία, λένε ορισμένοι, αποθεώνεται από την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συμμετοχή στις εκλογές, από την πληθώρα κομμάτων. Μη το παρακάνουμε λένε άλλοι –δημοκράτες και αυτοί–, δεν χρειάζονται τόσα κόμματα, η πατρίδα χρειάζεται σταθερότητα, ότι έγινε-έγινε, τώρα η «κρίση» δίνει την ευκαιρία να τα «αλλάξουμε όλα, να φτιάξουμε ένα πραγματικό κράτος».

Και εμείς ως αναρχικοί τι λέμε;

Να μη τους παραδοθούμε, να μην συμμετάσχουμε στο εκλογικό πανηγυράκι πρώτα απ' όλα ως μια ελάχιστη ένδειξη αυτοσεβασμού, ως μια ελάχιστη ένδειξη και προειδοποίηση σ' όλα τα κόμματα «νέα» και «παλιά» ότι δεν είμαστε και ούτε θα γίνουμε του χεριού τους. Ως μια ελάχιστη ένδειξη ότι δεν είναι ανεκτή η κατάσταση που επιβάλλουν με τους δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, τους εξαρτημένους, με όλους αυτούς που στοιβάζονται στα κρατικά κολαστήρια, τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που εξαθλιώνονται καθημερινά, που αυτοκτονούν είτε από απόγνωση είτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο.

Η εκλογική απεργία, όπως καταλαβαίνει ο καθένας αυτή την φορά και με δεδομένη την συμμετοχή πολλών κομμάτων στο εκλογικό πανηγυράκι, έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα. Να επιμείνουμε, λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε με κάθε τρόπο ότι δεν επιθυμούμε να αντικαταστήσουμε μια κυβέρνηση με μια άλλη, και ότι δεν θα δώσουμε την παραμικρή στήριξη στην αριστερά, γιατί δεν σκοπεύουμε να δυναμώσουμε το κράτος και την εξουσία με κανένα τρόπο. Θέλουμε, αντίθετα, με κάθε τρόπο να δυναμώσει η θέληση των ανθρώπων, να διευκολυνθεί η απόφαση τους να μην πισωγυρίζουν όταν κερδίζουν κάτι.

Και «κέρδος» για εμάς δεν είναι τα ψίχουλα που πετούσαν κάποτε οι εξουσιαστές από το τραπέζι τους. Η συμμετοχή, τα τελευταία τουλάχιστον δύο χρόνια, πλήθους κόσμου σε δυναμικές συγκεντρώσεις και πορείες που κύκλωναν το κοινοβούλιο θα εκτιμηθεί πλέον –και το γνωρίζουμε όλοι– και μέσα από το εκλογι-

«Το κράτος, είμαι εγώ»

Ο ελέω θεού βασιλιάς του μεσαίωνα, που επικυρώνει την απόλυτη και αδιαμφισβήτητη εξουσία του απευθείας από το θεό, βρήκε αργότερα μία από τις κορυφαίες εκφράσεις του στην περίπτωση του «βασιλιά Ήλιου» Λουδοβίκου ΙΔ΄, που διατύπωσε την περίφημη φράση «Το κράτος είμαι εγώ» (L' □tat, c'est moi). Πίστευε όχι απλά ότι κυβερνάει ελέω θεού, αλλά ότι είναι ο εκπρόσωπος του θεού στη γη και το επίκεντρο του κόσμου. Οι βυζαντινοί αυτοκράτορες απ' την πλευρά τους κατάλαβαν νωρίς, με πρώτο τον Κωνσταντίνο[1], ότι η χριστιανική πίστη ήταν ένας έξυπνος τρόπος να διοικήσουν τα φέουδά τους, ανεβοκατεβάζοντας στους επισκοπικούς θρόνους τους έμπιστούς τους. Μάλιστα, καθώς στην αρχή το χριστιανικό δόγμα δεν ήταν παγιωμένο, οι σύνοδοι των ανατολικών και δυτικών εκκλησιών είχαν την ευχέρεια να αποφασίζουν ποια ήταν η ορθή πίστη και ποια η αίρεση, κατά πώς βόλευε. Αυτός ήταν ένας αποτελεσματικός και αμείλικτος τρόπος να βγαίνουν από τη μέση οι αντίπαλοι, συνήθως με εφιαλτικούς τρόπους θανάτωσης. Και βέβαια βασανίζονταν φρικτά, κακοποιούνταν και στιγματίζονταν, ακόμη και μετά θάνατον, ως μάγοι και δαιμονισμένοι όσοι τολμούσαν να αντιπαραταχθούν στη δεισιδαιμονία. Έτσι χάθηκε και το νήμα της λογικής και της επιστήμης ανάμεσα στην αρχαιότητα και το σήμερα –όχι ότι κι αυτή, προσδεμένη στην εξουσία αργότερα, βοήθησε στην ανθρώπινη απελευθέρωση[2].

Ένα άλλο στοιχείο που ενίσχυσε τη γραφειοκρατική δομή ήταν η γέννηση του νόμου των περιφράξεων, που συμπλήρωσε το κληρονομικό δίκαιο του Μεσαίωνα, ιδιαίτερα της Αγγλίας (είναι άλλωστε το παλαιότερο και μακροβιότερο κράτος, όπως το ξέρουμε σήμερα). Αρχικά, λοιπόν, καθιερώθηκε επίσημα το κληρονομικό δίκαιο. Με νομικά έγγραφα επικυρώνεται η έκταση της περιφραγμένης ιδιοκτησίας μαλλί (κάνοντας τα χωράφια βοσκοτόπια).

Αρχικά αρκούσε να πιστεύουν όλοι στο βασιλιά ως διαμεσολαβητή με το θεό. Επειδή όμως οι διεκδικητές της εξουσίας αυξάνονταν, άρχισαν να μπαίνουν και άλλα κριτήρια. Να είναι κανείς άριστος, να είναι ντόπιος, να είναι ευγενής, φιλοκαθεστωτικός. Την τιμωρία του θεού –που ποτέ δεν ξεπεράστηκε πλήρως– συμπλήρωνε η τιμωρία του νόμου, του κοινωνικού αποκλεισμού, της ηθικής απαξίωσης. Και όλα αυτά μέσα από διαδικασίες επικυρωμένες από τη διαμεσολάβηση ανάμεσα στο κράτος και τα πρόσωπα, που έγιναν πολίτες, υπήκοοι, λαός. Όλη η ύπαρξη ενός ανθρώπου εξαρτιόταν από την σχέση του με το κράτος. Για παράδειγμα, σε μία πόλη-κράτος της αρχαίας Ελλάδας η εξορία ηθικά και βιωματικά ισοδυναμούσε με θάνατο. Αντίστοιχες όμως νοοτροπίες συναντάμε και στην Ιαπωνία ή την Κίνα και την Ινδία. Ουσιαστικά η διαμεσολάβηση έκανε πιο σύνθετες και τις σχέσεις συμφερόντων.

Το κράτος «καλός πατερούλης»

Με τη σταδιακή αποδόμηση των παλιών αυτοκρατοριών, ξεπήδησαν τα σύγχρονα εθνικά κράτη και κάποιες ενώσεις κρατιδίων, όπως οι Η.Π.Α. και η Ε.Σ.Σ.Δ.[3], που χρησιμοποίησαν τη διαμεσολάβηση με νέους τρόπους, καθώς οι παλιοί θεοί έσβησαν σιγά-σιγά. Ο θεός τιμωρός δεν έπειθε πια, καθώς πέρασαν αρκετοί αιώνες λογικής στο αυλάκι της ιστορίας. Η λογική έφερε νέους θεούς, που παρείχαν άλλου είδους αγαθά στους πιστούς τους. Οργάνωσαν με νέες τελετουργίες την καθημερινότητά τους, προσφέροντάς τους άλλες ευκολίες (ηλεκτρισμός, τηλεπικοινωνίες, μέσα μεταφοράς κλπ.), που φώτισαν τις νύχτες, μίκρυναν τις αποστάσεις και έδιωξαν τα παλιά φαντάσματα. Καινούριοι θεοί έγιναν η τεχνολογία και η πρόοδος, που απέκτησαν νέους φανατικούς οπαδούς. Καινούριοι ναοί χτίστηκαν (χρηματιστήρια, τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις, εργοστάσια), που ζητούσαν όχι νηστεία

νουν τη δύναμη και την επιβολή, παρέχουν αποτελεσματικότερο έλεγχο και παρακολούθηση, ξέρουν καλύτερα τι αρέσει στον καθένα, προλαβαίνουν τις επιθυμίες και προβλέπουν τις κινήσεις. Η διαμεσολάβηση έπεισε ότι είναι η μόνη αλήθεια, ότι χάρη σε αυτή το κράτος και κάθε εξουσία στερεώνουν καλά την διακυβέρνησή τους και τιμωρούν τους «κακούς», μας προστατεύουν ακόμη και από τον εαυτό μας. Παρεμβαίνει να ελέγξει αν «όλα πάνε καλά». Και πράγματι πηγαίνουν καλά για όσους, απαριθμώντας τα φανταστικά κέρδη τους, συνεχίζουν να καταβροχθίζουν τον πλανήτη, σαν πιστοί οπαδοί της προόδου.

Η γραφειοκρατία συνεχίζεται βέβαια ακάθεκτη και επικυρώνει πια όχι μόνο την ταυτότητα και τα περιουσιακά στοιχεία, αλλά και κάθε γνώση με τίτλους σπουδών, που εξασφαλίζουν την εγκυρότητά της. Το κράτος-ρυθμιστής παρεμβαίνει με εξετάσεις, που επαληθεύουν ότι κάποιος έμαθε σωστά όσα ήταν ωφέλιμα για την εξουσία μέσα από την «δια βίου μάθηση». Έτσι η απόκτηση πτυχίων έγινε ένα ωφέλιμο φορτίο για την απόδειξη δεξιοτήτων. Και όσα δεν χρειάζονται πτυχία –οι σχέσεις, οι προτιμήσεις, όσα αγαπάμε– βρήκαν διαμεσολαβητή τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, για να έλθουν στο (ψηφιακό) φως.

Η ψηφιακή εποχή δε μας απάλλαξε ούτε καν από τη γραφειοκρατία. Για τους αρχιερείς της προόδου, τους μεγαλοεπενδυτές, βέβαια, οι νόμοι έφεραν μεγάλες απαλλαγές και διευκολύνσεις, ώστε ανενόχλητοι να έχουν πρόσβαση σε κάθε φυσικό πόρο με απλουστευμένες διαδικασίες για τις επενδύσεις τους. Το περίπλοκο γραφειοκρατικό σύστημα, όμως, αφορά όλους τους υπόλοιπους, τους «κοινούς θνητούς», για τους οποίους είναι ένα τέρας, που τους τρώει τη ζωή. Έτσι στην Ελλάδα για παράδειγμα, ακόμη και για να σφραγίσουμε την κάρτα ανεργίας στον ΟΑΕΔ (μια ανούσια διαδικασία, που μας κατατάσσει απλώς στο ποσοστό των ανέργων) χρειάζεται εγγράφως προσκόμιση

γίνουμε του χεριού τους. Ως μια ελάχιστη ένδειξη ότι δεν είναι ανεκτή η κατάσταση που επιβάλλουν με τους δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, τους εξαρτημένους, με όλους αυτούς που στοιβάζονται στα κρατικά κολαστήρια, τους εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που εξαθλιώνονται καθημερινά, που αυτοκτονούν είτε από απόγνωση είτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο.

Η εκλογική απεργία, όπως καταλαβαίνει ο καθένας αυτή την φορά και με δεδομένη την συμμετοχή πολλών κομμάτων στο εκλογικό πανηγυράκι, έχει μια ιδιαίτερη βαρύτητα. Να επιμείνουμε, λοιπόν, να ξεκαθαρίσουμε με κάθε τρόπο ότι δεν επιθυμούμε να αντικαταστήσουμε μια κυβέρνηση με μια άλλη, και ότι δεν θα δώσουμε την παραμικρή στήριξη στην αριστερά, γιατί δεν σκοπεύουμε να δυναμώσουμε το κράτος και την εξουσία με κανένα τρόπο. Θέλουμε, αντίθετα, με κάθε τρόπο να δυναμώσει η θέληση των ανθρώπων, να διευκολυνθεί η απόφαση τους να μην πισωγυρίζουν όταν κερδίζουν κάτι.

Και «κέρδος» για εμάς δεν είναι τα ψίχουλα που πετούσαν κάποτε οι εξουσιαστές από το τραπέζι τους. Η συμμετοχή, τα τελευταία τουλάχιστον δύο χρόνια, πλήθους κόσμου σε δυναμικές συγκεντρώσεις και πορείες που κύκλωναν το κοινοβούλιο θα εκτιμηθεί πλέον –και το γνωρίζουμε όλοι– και μέσα από το εκλογικό αποτέλεσμα στο οποίο σημαντικό «λόγο» έχει η μη συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία. Η γοργή επαναδραστηριοποίηση των αγωνιζόμενων ανθρώπων δεν είναι απλά κρίσιμη για το επόμενο διάστημα, αλλά θα αποβεί και καθοριστική, όσον αφορά τις δυνατότητες τους να αντιταχθούν και να αντιπαλέψουν τους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς.

Το τί θα γυρέψουν οι συμμετέχοντες σε έναν αυριανό ξεσηκωμό, είναι φανερό ότι ακόμη είναι υπό διαμόρφωση. Ας αγωνιστούμε μέχρι εκείνη την στιγμή, ώστε οι καταπιεσμένοι να μην αναζητήσουν απλά καλύτερες συνθήκες δουλείας…

Συσπείρωση Αναρχικών

την πλευρά τους κατάλαβαν νωρίς, με πρώτο τον Κωνσταντίνο[1], ότι η χριστιανική πίστη ήταν ένας έξυπνος τρόπος να διοικήσουν τα φέουδά τους, ανεβοκατεβάζοντας στους επισκοπικούς θρόνους τους έμπιστούς τους. Μάλιστα, καθώς στην αρχή το χριστιανικό δόγμα δεν ήταν παγιωμένο, οι σύνοδοι των ανατολικών και δυτικών εκκλησιών είχαν την ευχέρεια να αποφασίζουν ποια ήταν η ορθή πίστη και ποια η αίρεση, κατά πώς βόλευε. Αυτός ήταν ένας αποτελεσματικός και αμείλικτος τρόπος να βγαίνουν από τη μέση οι αντίπαλοι, συνήθως με εφιαλτικούς τρόπους θανάτωσης. Και βέβαια βασανίζονταν φρικτά, κακοποιούνταν και στιγματίζονταν, ακόμη και μετά θάνατον, ως μάγοι και δαιμονισμένοι όσοι τολμούσαν να αντιπαραταχθούν στη δεισιδαιμονία. Έτσι χάθηκε και το νήμα της λογικής και της επιστήμης ανάμεσα στην αρχαιότητα και το σήμερα –όχι ότι κι αυτή, προσδεμένη στην εξουσία αργότερα, βοήθησε στην ανθρώπινη απελευθέρωση[2].

Ένα άλλο στοιχείο που ενίσχυσε τη γραφειοκρατική δομή ήταν η γέννηση του νόμου των περιφράξεων, που συμπλήρωσε το κληρονομικό δίκαιο του Μεσαίωνα, ιδιαίτερα της Αγγλίας (είναι άλλωστε το παλαιότερο και μακροβιότερο κράτος, όπως το ξέρουμε σήμερα). Αρχικά, λοιπόν, καθιερώθηκε επίσημα το κληρονομικό δίκαιο. Με νομικά έγγραφα επικυρώνεται η έκταση της περιφραγμένης ιδιοκτησίας κάποιου και θεωρείται απαραβίαστη, ώστε να μπορεί να κληρονομηθεί με ασφάλεια στους απογόνους μέσα από ένα περίπλοκο σύστημα που βασίζεται στο πλέγμα των συγγενικών σχέσεων (αντίστοιχα παραδείγματα είναι το ισλαμικό και το εβραϊκό). Τα κληρονομικά δικαιώματα όχι απλά έφτασαν ως εμάς και θεωρούνται αυτονόητα, αλλά έκαναν το δικαίωμα της ιδιοκτησίας πιο σημαντικό ακόμη και από την προσωπική ελευθερία. Απ' τον 16ο αι. εμφανίζεται ο θεσμός των περιφράξεων· ιδιωτικοποιούνται και περιφράσσονται τα δάση και τα βοσκοτόπια (που ως τότε ήταν ελεύθερα), με αποτέλεσμα να μεταβληθούν οι φεουδάρχες σταδιακά σε επιχειρηματίες, που εμπορεύονται ξυλεία ή πολίτες, υπήκοοι, λαός. Όλη η ύπαρξη ενός ανθρώπου εξαρτιόταν από την σχέση του με το κράτος. Για παράδειγμα, σε μία πόλη-κράτος της αρχαίας Ελλάδας η εξορία ηθικά και βιωματικά ισοδυναμούσε με θάνατο. Αντίστοιχες όμως νοοτροπίες συναντάμε και στην Ιαπωνία ή την Κίνα και την Ινδία. Ουσιαστικά η διαμεσολάβηση έκανε πιο σύνθετες και τις σχέσεις συμφερόντων.

Το κράτος «καλός πατερούλης»

Με τη σταδιακή αποδόμηση των παλιών αυτοκρατοριών, ξεπήδησαν τα σύγχρονα εθνικά κράτη και κάποιες ενώσεις κρατιδίων, όπως οι Η.Π.Α. και η Ε.Σ.Σ.Δ.[3], που χρησιμοποίησαν τη διαμεσολάβηση με νέους τρόπους, καθώς οι παλιοί θεοί έσβησαν σιγά-σιγά. Ο θεός τιμωρός δεν έπειθε πια, καθώς πέρασαν αρκετοί αιώνες λογικής στο αυλάκι της ιστορίας. Η λογική έφερε νέους θεούς, που παρείχαν άλλου είδους αγαθά στους πιστούς τους. Οργάνωσαν με νέες τελετουργίες την καθημερινότητά τους, προσφέροντάς τους άλλες ευκολίες (ηλεκτρισμός, τηλεπικοινωνίες, μέσα μεταφοράς κλπ.), που φώτισαν τις νύχτες, μίκρυναν τις αποστάσεις και έδιωξαν τα παλιά φαντάσματα. Καινούριοι θεοί έγιναν η τεχνολογία και η πρόοδος, που απέκτησαν νέους φανατικούς οπαδούς. Καινούριοι ναοί χτίστηκαν (χρηματιστήρια, τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις, εργοστάσια), που ζητούσαν όχι νηστεία και προσευχή, αλλά διαρκή αναζήτηση κέρδους και επενδύσεων[4]. Όσοι παραμένουν εκτός των τελετουργικών, διώκονται από τον παράδεισο της κατανάλωσης και μένουν εξόριστοι στην άγνοια και την εκμετάλλευση την εξώτερη. Οι εικόνες των παλιών θεών αντικαταστάθηκαν από το θέαμα των νέων, που παρείχε εντυπωσιακές κινούμενες και επιβλητικές εικόνες κάθε είδους.

Στα εθνικά κράτη η διαμεσολάβηση έγινε πια τρόπος ζωής. Ανάμεσα στον άνθρωπο και στο κράτος, αλλά και ανάμεσα στον άνθρωπο και τον άνθρωπο παρεμβάλλονται πια αναρίθμητες μηχανές, gadgets, ψηφιακοί κόσμοι, που ανεβοκατεβάζουν το κύρος και την αναγνώριση, αυξάοδου.

Η γραφειοκρατία συνεχίζεται βέβαια ακάθεκτη και επικυρώνει πια όχι μόνο την ταυτότητα και τα περιουσιακά στοιχεία, αλλά και κάθε γνώση με τίτλους σπουδών, που εξασφαλίζουν την εγκυρότητά της. Το κράτος-ρυθμιστής παρεμβαίνει με εξετάσεις, που επαληθεύουν ότι κάποιος έμαθε σωστά όσα ήταν ωφέλιμα για την εξουσία μέσα από την «δια βίου μάθηση». Έτσι η απόκτηση πτυχίων έγινε ένα ωφέλιμο φορτίο για την απόδειξη δεξιοτήτων. Και όσα δεν χρειάζονται πτυχία –οι σχέσεις, οι προτιμήσεις, όσα αγαπάμε– βρήκαν διαμεσολαβητή τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, για να έλθουν στο (ψηφιακό) φως.

Η ψηφιακή εποχή δε μας απάλλαξε ούτε καν από τη γραφειοκρατία. Για τους αρχιερείς της προόδου, τους μεγαλοεπενδυτές, βέβαια, οι νόμοι έφεραν μεγάλες απαλλαγές και διευκολύνσεις, ώστε ανενόχλητοι να έχουν πρόσβαση σε κάθε φυσικό πόρο με απλουστευμένες διαδικασίες για τις επενδύσεις τους. Το περίπλοκο γραφειοκρατικό σύστημα, όμως, αφορά όλους τους υπόλοιπους, τους «κοινούς θνητούς», για τους οποίους είναι ένα τέρας, που τους τρώει τη ζωή. Έτσι στην Ελλάδα για παράδειγμα, ακόμη και για να σφραγίσουμε την κάρτα ανεργίας στον ΟΑΕΔ (μια ανούσια διαδικασία, που μας κατατάσσει απλώς στο ποσοστό των ανέργων) χρειάζεται εγγράφως προσκόμιση ΑΜΚΑ. Από την άλλη απαιτείται η φορολογική δήλωση για να μας δοθεί βεβαίωση ανεργίας (η οποία έχει μόνο πενθήμερη ισχύ). Για την τροφοδοτούμενη από τη γραφειοκρατία ψυχορραγούσα δημόσια ασφάλιση και περίθαλψη κάθε αναφορά είναι ανεπαρκής.

Ένα καινούριο όπλο στα χέρια του καπιταλιστικού συγκεντρωτισμού είναι η καθιέρωση της αυθεντίας στη συνείδηση του καθένα, στον τρόπο ζωής και στις καθημερινές μας συναναστροφές. Όλα θα πρέπει να ελέγχονται από κάποιους ειδικούς, οι οποίοι ξέρουν και κατέχουν τη γνώση όπως οι αρχαίοι σαμάνοι και οι πά-

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

πες του μεσαίωνα. Στη ζωή μας καθημερινά εισβάλλουν διάφορα αρκτικόλεξα (PSI και τα ρέστα) και νεφελώδεις έννοιες δήθεν πολύ καταρτισμένων και παντοδύναμων οικονομολόγων, οι οποίοι μέσα από αόριστες προβλέψεις και εντολές επιβάλλουν σε μας τους αδαείς ότι καλύτερα είναι να σωπαίνουμε και να εφαρμόσουμε τους κανόνες, που διαρκώς αλλάζουν και προσαρμόζονται στα συμφέροντα που αλλάζουν χέρια. Έτσι, διαμεσολαβεί ανάμεσα στους επίσημους διαχειριστές της εξουσίας (διαπιστευμένους από τους τεχνικούς της γνώσης) και στους υπόλοιπους ένα χάσμα πληροφοριών, άχρηστων στην ουσία, που όμως διαιωνίζουν την εξουσία ως ανυπέρβλητη αυθεντία. Έτσι, οι σύγχρονοι βασιλιάδες είναι ελέω χρήματος και τεχνολογίας. Οι εκπρόσωποι της παντοδυναμίας της τεχνοκρατικής και ψυχρής θεάς λογικής.

Η νέα θεότητα έφερε τα δικά της θαύματα, την απεριόριστη ροή της πληροφορίας, τους ακριβείς υπολογισμούς, που οι ακούραστοι υπολογιστές κάνουν για μας χωρίς ανθρώπινα λάθη. Φέρνει την υψηλή ποιότητα στην εικόνα και τον ήχο, την υψηλή ποιότητα και την ταχύτητα στις τηλεπικοινωνίες (αλλά όχι στην επικοινωνία). Και εμείς, αν θέλουμε να είμαστε καλοί πιστοί, θα πρέπει να φέρουμε αποδείξεις, να δείξουμε ότι την εμπιστευόμαστε και της εξομολογούμαστε όλα τα μυστικά μας. Και κείνη τα μαζεύει προσεκτικά και μας κατηγοριοποιεί αναλόγως. Έχει μάλιστα μία ψηφιακή μνήμη, που αποθηκεύει, χωρίς να ξεχνάει όσες πληροφορίες χρειάζεται (όπως κάνει συχνά το ανθρώπινο μυαλό) και είναι έτοιμη να μας αντιμετωπίσει τον καθένα ξεχωριστά.

Το κράτος λειτουργεί σαν ακορντεόν, που άλλοτε απλώνει (σε αυτοκρατορία), άλλοτε μαζεύει (σε πόλη-κράτος, έθνος-κράτος ή βασίλειο), ανάλογα με τον σκοπό που μας παίζει κάθε φορά η εξουσία. [...] λεύθερες κοινωνίες που δεν αποτελούν κράτη και με μορφές οργάνωσης που δεν έχουν καμία σχέση με τον καπιταλισμό. Αλλά και χωρίς καμία εξουσία οποιουδήποτε είδους (για παράδειγμα η «ιδανική» Πολιτεία του Πλάτωνα, αν και αναζητά τη δικαιοσύνη, βασίζεται σε εξουσιαστικές δομές). Μια νέα παγκόσμια αυτοκρατορία με πολύ αποτελεσματικότερα μέσα στον έλεγχο και το συγκεντρωτισμό θα μπορούσε δυστυχώς να μην είναι μία φανταστική δυστοπία. Και μάλιστα θα έχει το πλεονέκτημα να χρησιμοποιήσει την εξατομίκευση, αντιμετωπίζοντας τον καθένα μας ξεχωριστά στην καταστολή, σε συνδυασμό με την μαζικοποίηση, που προσφέρουν οι σύγχρονοι ναοί κατανάλωσης και διασκέδασης. Έτσι, οι μελλοντικοί υπήκοοι θα μπορούν να ζουν και να καταναλώνουν μαζικά και απρόσωπα, αλλά να μένουν μόνοι απέναντι στην παγκόσμια εξουσία.

Τα μέσα αλλάζουν, αλλά η ουσία μένει ίδια

Ασχέτως λοιπόν αν κάποιος είναι κάτοικος πόλης-κράτους, αυτοκρατορίας ή έθνους-κράτους η διαμεσολάβηση είναι παρούσα και κυρίαρχη στη ζωή του. Η διαφορά κρίνεται στα μέσα και τα εργαλεία που διαθέτει κάθε φορέας εξουσίας, προκειμένου να ελέγχει και να καταγράφει καλύτερα, να κατηγοριοποιεί και να ταξινομεί, ώστε να μην ζει κανείς έξω από την επίβλεψή του. Μία άμεση δημοκρατία, βέβαια, δεν είναι τίποτε διαφορετικό από τα παραπάνω, αφού βασικό της κριτήριο είναι η επιβολή της άποψης της πλειοψηφίας. Ο άνθρωπος δεν καταπνίγεται λιγότερο σε μία άμεση δημοκρατία, αφού αυτή παραμένει μία δημοκρατία· θεωρεί ότι είναι αρκετό να θέλουν πολλοί κάτι, για να είναι σωστό ή δίκαιο. Αυτό στη συνείδηση των αναρχικών είναι το ίδιο παράλογο με μία αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Και στις δύο περιπτώσεις ανάμεσα στον άνθρωπο και στο πως θα διαχειριστεί τη ζωρος και μεταφυσική δύναμη στον έναν εκλεκτό. Οι ιερείς που περιέβαλλαν τον αυτοκράτορα, κάποιες φορές είχαν και έχουν τόση εξουσία, που συμβάλλουν στην εναλλαγή κυβερνήσεων ή στην απόφαση διεξαγωγής πολέμων.

Ένας άλλος πολύ αποτελεσματικός τρόπος διαμεσολάβησης είναι η γραφειοκρατική οργάνωση. Η εφεύρεση του χαρτιού διευκόλυνε και επιτάχυνε αυτό τον έλεγχο, αλλά η ψηφιοποίηση εκτίναξε στα ύψη τις δυνατότητές του. Το έγγραφο είναι αυτό που επιβεβαιώνει την εγκυρότητα, τη νομιμότητα, εν ολίγοις την αλήθεια της εκάστοτε εξουσίας. Η υπογραφή και η σφραγίδα επιβάλλουν την ισχύ του. Η γραφειοκρατική δομή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που καθιέρωσε επαγγελματικές ομάδες γραφειοκρατών, η παπική βούλα που επικύρωνε αποφάσεις, η αυτοκρατορική σφραγίδα, οι κρατικές υπηρεσίες, τα συγχωροχάρτια είναι μερικές από τις μορφές της. Έτσι, καθιερωνόταν στη συνείδηση των ανθρώπων με τον έναν ή τον άλλο τρόπο ότι είναι υπήκοοι, ότι υπάγονται σε ένα κράτος/αυτοκρατορία και σε αυτό θα πρέπει να λογοδοτούν. Αυτή η διαμεσολάβηση έκανε επιπλέον όλο και πιο απρόσιτο και απρόσωπο το κέντρο λήψης εξουσιών και αποφάσεων.

Έτσι, στις παλαιού τύπου αυτοκρατορίες ενδεχομένως κάποιος να μην είχε δει ποτέ στη ζωή του τον αυτοκράτορα. Όταν εξεγειρόταν, είχε απέναντί του μια απρόσωπη εξουσία και όταν τολμούσε να σηκώσει κεφάλι, του το έπαιρνε ένας απρόσωπος δήμιος με κουκούλα. Από την άλλη ο κάθε άνθρωπος για το κάθε κράτος παραμένει πάντα ένας απρόσωπος αριθμός, που η παρουσία του πρέπει να πιστοποιείται ό,τι κι αν θελήσει να κάνει (πιστοποιητικό γέννησης και θανάτου, γάμος, βάπτιση, πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης, πιστοποιητικό σπουδών, πιστοποιητικό γνώσεων, πιστοποιητικό ανεργίας/εργασίας, ιδιοκτησίας, ποινικό μητρώο και πάει λέγοντας). Ουσιαστικά για το κράτος είμαστε ένας[5] αριθμός –ή κάποτε [...] βολευτούμε καλύτερα στη ζωή και να εξασφαλίσουμε και τα παιδιά –και τα εγγόνια μας αν γίνεται καλύτερα. Γιατί, «η οικογένειά μας να είναι καλά», άλλωστε, «ποιος νοιάζεται για μας, για να νοιαστούμε και 'μείς για τους άλλους»... καλύτερα «να κοιτάμε τη δουλειά μας, για να πάμε μπροστά». Αυτά τα «διδάγματα» τόσα χρόνια έχτιζαν ολόκληρες κοινωνίες και άρχισαν να μοιάζουν σαν αιώνιες αλήθειες, μέχρι να καταρρεύσουν σα δίδυμοι πύργοι.

Οι ελεύθεροι, όμως, άνθρωποι δεν αφήνουν άλλους να γράφουν το σενάριο της ζωής τους γι' αυτούς. Η πολιτική, παρά τα πολλαπλά της μασκαρέματα –από την απαρχή του πολιτισμού μέχρι σήμερα– δεν είναι παρά η «τέχνη» της εξαπάτησης και ως τέτοια πρέπει να την αντιμετωπίζουμε. Η διαμεσολάβηση για την πολιτική έγινε ό,τι οι χειροπέδες για το δεσμοφύλακα. Οι απελευθερωτικές απόψεις των αναρχικών δεν χωράνε σε κανένα πολιτικό πρόγραμμα γιατί οι αγώνες τους για έναν ανεξούσιο κόσμο έχουν ως συστατικό την ειλικρίνεια και όχι το ψέμα και την χειραγώγηση. Ας κρατήσουν οι κάθε λογής πολιτικοί και πολιτικάντηδες –απ' τα ομιλούντα ανέκδοτα της αριστεράς έως τους νεοναζί της χρυσής αυγής– τους μηχανισμούς εξαπάτησης αλλά και τους χειροκροτητές τους.

Δεν είμαστε παρατηρητές, είμαστε αγωνιζόμενοι άνθρωποι. Στη δική μας λογική δεν χωράει κανένα κράτος, ούτε δημοκρατικό, ούτε αμεσοδημοκρατικό, ούτε κομμουνιστικό, ούτε κανένα άλλο. Οι αναρχικοί δεν έχουν θεσμοθετημένους ομιλητές, ούτε άλαλους ακροατές. Η αναρχία δεν είναι ουτοπία αιθεροβαμόνων, είναι ο κόσμος ελευθερίας και ισότητας από όλους για όλους και με τον καθένα ξεχωριστά. Είναι ένας κόσμος ανθρώπων με σάρκα και οστά, που είναι παρόντες στη ζωή τους.

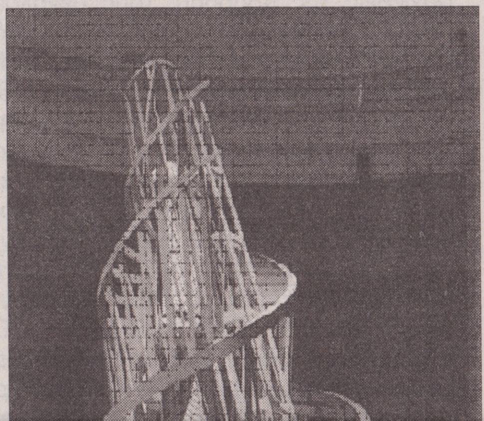
---

1. Αναφερόμαστε στον «μέγα» Κωνσταντίνο, ο

μέσα στους επίσημους διαχειριστές της εξουσίας (διαπιστευμένους από τους τεχνικούς της γνώσης) και στους υπόλοιπους ένα χάσμα πληροφοριών, άχρηστων στην ουσία, που όμως διαιωνίζουν την εξουσία ως ανυπέρβλητη αυθεντία. Έτσι, οι σύγχρονοι βασιλιάδες είναι ελέω χρήματος και τεχνολογίας. Οι εκπρόσωποι της παντοδυναμίας της τεχνοκρατικής και ψυχρής θεάς λογικής.

Η νέα θεότητα έφερε τα δικά της θαύματα, την απεριόριστη ροή της πληροφορίας, τους ακριβείς υπολογισμούς, που οι ακούραστοι υπολογιστές κάνουν για μας χωρίς ανθρώπινα λάθη. Φέρνει την υψηλή ποιότητα στην εικόνα και τον ήχο, την υψηλή ποιότητα και την ταχύτητα στις τηλεπικοινωνίες (αλλά όχι στην επικοινωνία). Και εμείς, αν θέλουμε να είμαστε καλοί πιστοί, θα πρέπει να φέρουμε αποδείξεις, να δείξουμε ότι την εμπιστευόμαστε και της εξομολογούμαστε όλα τα μυστικά μας. Και κείνη τα μαζεύει προσεκτικά και μας κατηγοριοποιεί αναλόγως. Έχει μάλιστα μία ψηφιακή μνήμη, που αποθηκεύει, χωρίς να ξεχνάει όσες πληροφορίες χρειάζεται (όπως κάνει συχνά το ανθρώπινο μυαλό) και είναι έτοιμη να μας αντιμετωπίσει τον καθένα ξεχωριστά.

Το κράτος λειτουργεί σαν ακορντεόν, που άλλοτε απλώνει (σε αυτοκρατορία), άλλοτε μαζεύει (σε πόλη-κράτος, έθνος-κράτος ή βασίλειο), ανάλογα με τον σκοπό που μας παίζει κάθε φορά η εξουσία. Παρ' ότι έχει περάσει στη συνείδηση πολλών ότι τα κράτη που ξέρουμε είναι πολύ παλιά ή ότι ο καπιταλισμός είναι αξεπέραστο σύστημα, τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Μπορούμε να ζούμε σε ε-

τομίκευση, αντιμετωπίζοντας τον καθένα μας ξεχωριστά στην καταστολή, σε συνδυασμό με την μαζικοποίηση, που προσφέρουν οι σύγχρονοι ναοί κατανάλωσης και διασκέδασης. Έτσι, οι μελλοντικοί υπήκοοι θα μπορούν να ζουν και να καταναλώνουν μαζικά και απρόσωπα, αλλά να μένουν μόνοι απέναντι στην παγκόσμια εξουσία.

Τα μέσα αλλάζουν, αλλά η ουσία μένει ίδια

Ασχέτως λοιπόν αν κάποιος είναι κάτοικος πόλης-κράτους, αυτοκρατορίας ή έθνους-κράτους η διαμεσολάβηση είναι παρούσα και κυρίαρχη στη ζωή του. Η διαφορά κρίνεται στα μέσα και τα εργαλεία που διαθέτει κάθε φορέας εξουσίας, προκειμένου να ελέγχει και να καταγράφει καλύτερα, να κατηγοριοποιεί και να ταξινομεί, ώστε να μην ζει κανείς έξω από την επίβλεψή του. Μία άμεση δημοκρατία, βέβαια, δεν είναι τίποτε διαφορετικό από τα παραπάνω, αφού βασικό της κριτήριο είναι η επιβολή της άποψης της πλειοψηφίας. Ο άνθρωπος δεν καταπνίγεται λιγότερο σε μία άμεση δημοκρατία, αφού αυτή παραμένει μία δημοκρατία· θεωρεί ότι είναι αρκετό να θέλουν πολλοί κάτι, για να είναι σωστό ή δίκαιο. Αυτό στη συνείδηση των αναρχικών είναι το ίδιο παράλογο με μία αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Και στις δύο περιπτώσεις ανάμεσα στον άνθρωπο και στο πως θα διαχειριστεί τη ζωή του μεσολαβεί για άλλη μια φορά η άποψη των πολλών. Οπότε η διαμεσολάβηση απλά γίνεται με άλλα μέσα. Οι διακρίσεις, η κοινωνική διαστρωμάτωση, η κατηγοριοποίηση των πολιτών (σε μια δημοκρατία μιλάμε για πολίτες, άτομα, μάζες, αλλά όχι για ανθρώπους), οι προνομιακές σχέσεις και οι ενώσεις συμφερόντων δεν εξαλείφονται· παραμένουν είτε ρίξεις ένα ανούσιο ψηφοδέλτιο σε μια κάλπη, είτε πηγαίνεις σε μια πλατεία και σηκώνεις το χέρι σου, όταν σε ρωτήσουν κάποιοι τι προτιμάς.

Κάθε φορά τα μέσα και τα εργαλεία της κρατικής μηχανής μεταβάλλονται, εξελίσσονται και προσαρμόζονται στις ανάγκες, που προκύπτουν. Και επειδή πολλές φορές, όταν αναφερόμαστε στην αρχαιότητα, επικρατεί το ελληνικό παράδειγμα, καλό θα ήταν να έχουμε υπ' όψη

τα, τη νομιμότητα, εν ολίγοις την αλήθεια της εκάστοτε εξουσίας. Η υπογραφή και η σφραγίδα επιβάλλουν την ισχύ του. Η γραφειοκρατική δομή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που καθιέρωσε επαγγελματικές ομάδες γραφειοκρατών, η παπική βούλα που επικύρωνε αποφάσεις, η αυτοκρατορική σφραγίδα, οι κρατικές υπηρεσίες, τα συγχωροχάρτια είναι μερικές από τις μορφές της. Έτσι, καθιερωνόταν στη συνείδηση των ανθρώπων με τον έναν ή τον άλλο τρόπο ότι είναι υπήκοοι, ότι υπάγονται σε ένα κράτος/αυτοκρατορία και σε αυτό θα πρέπει να λογοδοτούν. Αυτή η διαμεσολάβηση έκανε επιπλέον όλο και πιο απρόσιτο και απρόσωπο το κέντρο λήψης εξουσιών και αποφάσεων.

Έτσι, στις παλαιού τύπου αυτοκρατορίες ενδεχομένως κάποιος να μην είχε δει ποτέ στη ζωή του τον αυτοκράτορα. Όταν εξεγειρόταν, είχε απέναντί του μια απρόσωπη εξουσία και όταν τολμούσε να σηκώσει κεφάλι, του το έπαιρνε ένας απρόσωπος δήμιος με κουκούλα. Από την άλλη ο κάθε άνθρωπος για το κάθε κράτος παραμένει πάντα ένας απρόσωπος αριθμός, που η παρουσία του πρέπει να πιστοποιείται ό,τι κι αν θελήσει να κάνει (πιστοποιητικό γέννησης και θανάτου, γάμος, βάπτιση, πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης, πιστοποιητικό σπουδών, πιστοποιητικό γνώσεων, πιστοποιητικό ανεργίας/εργασίας, ιδιοκτησίας, ποινικό μητρώο και πάει λέγοντας). Ουσιαστικά για το κράτος είμαστε ένας[5] αριθμός –ή κάποτε και περισσότεροι– από το ληξιαρχείο ως το οστεοφυλάκιο.

Πριν μπούμε στο σχολείο καν, έχουμε κατανεμηθεί σε γενιές. Μπαίνοντας στην σχολική τάξη, θα ακολουθήσουμε το πείραμα που αποφάσισε το υπουργείο παιδείας εκείνης της εποχής για εμάς. Αν τύχουμε σε άλλη τάξη, θα γίνουμε πιθανότατα πειραματόζωα άλλου υπουργού. Πριν ενηλικιωθούμε επίσημα -επειδή το κράτος όρισε την ενηλικίωση στα δεκαοκτώ έτη- μαθαίνουμε εγκαίρως τα τερτίπια της διαμεσολάβησης. Δεν χρειάζεται να γνωρίσουμε εκείνες τις μυστήριες επιτροπές, κάποιων πολύ σοφών, που οργανώνουν το πρόγραμμα σπουδών μας και το περιεχόμενο των σχολικών μας βιβλίων. Έρχονται σε μας οι διαμεσολαβητές τους δάσκαλοι και καθηγητές, εξουσιοδοτημένοι με σφραγίδες, χαρτιά και ε-

φήνουν άλλους να γράφουν το σενάριο της ζωής τους γι' αυτούς. Η πολιτική, παρά τα πολλαπλά της μασκαρέματα –από την απαρχή του πολιτισμού μέχρι σήμερα– δεν είναι παρά η «τέχνη» της εξαπάτησης και ως τέτοια πρέπει να την αντιμετωπίζουμε. Η διαμεσολάβηση για την πολιτική έγινε ό,τι οι χειροπέδες για το δεσμοφύλακα. Οι απελευθερωτικές απόψεις των αναρχικών δεν χωράνε σε κανένα πολιτικό πρόγραμμα γιατί οι αγώνες τους για έναν ανεξούσιο κόσμο έχουν ως συστατικό την ειλικρίνεια και όχι το ψέμα και την χειραγώγηση. Ας κρατήσουν οι κάθε λογής πολιτικοί και πολιτικάντηδες –απ' τα ομιλούντα ανέκδοτα της αριστεράς έως τους νεοναζί της χρυσής αυγής– τους μηχανισμούς εξαπάτησης αλλά και τους χειροκροτητές τους.

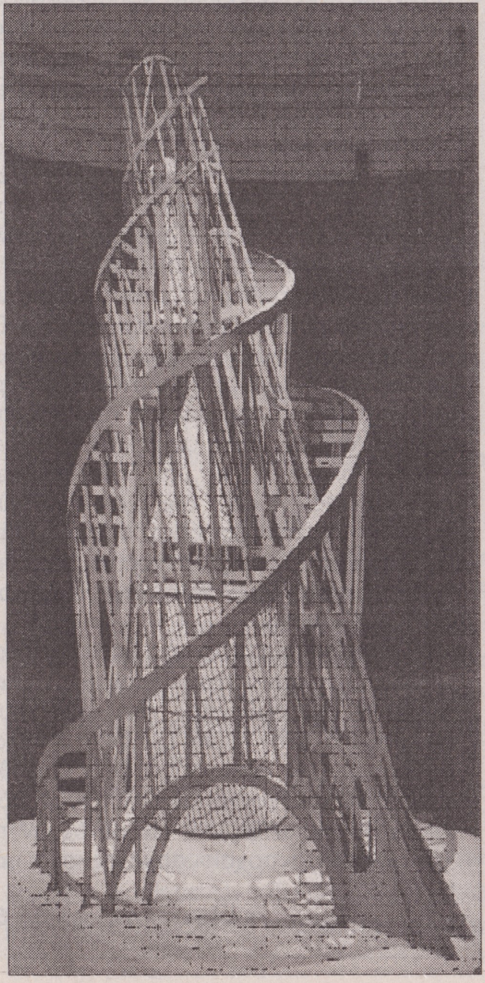
Δεν είμαστε παρατηρητές, είμαστε αγωνιζόμενοι άνθρωποι. Στη δική μας λογική δεν χωράει κανένα κράτος, ούτε δημοκρατικό, ούτε αμεσοδημοκρατικό, ούτε κομμουνιστικό, ούτε κανένα άλλο. Οι αναρχικοί δεν έχουν θεσμοθετημένους ομιλητές, ούτε άλαλους ακροατές. Η αναρχία δεν είναι ουτοπία αιθεροβαμόνων, είναι ο κόσμος ελευθερίας και ισότητας από όλους για όλους και με τον καθένα ξεχωριστά. Είναι ένας κόσμος ανθρώπων με σάρκα και οστά, που είναι παρόντες στη ζωή τους.

---

1. Αναφερόμαστε στον «μέγα» Κωνσταντίνο, ο οποίος -όσον αφορά τις δολοφονίες και δολοπλοκίες- επιβεβαιώνει πανηγυρικά τον «τίτλο» που του απέδωσαν οι αυλοκόλακες ιστορικοί…
2. Γεγονός είναι επίσης ότι μέσα από τις ανθρώπινες σχέσεις και τις λαϊκές-παγανιστικές γιορτές και μυθολογίες διατηρήθηκε στα μεσαιωνικά χρόνια η ψυχή και η ζωντάνια του αυθόρμητου πνεύματος των ανθρώπων. Έτσι, παράλληλα με τα επίσημα δόγματα ζούσε ένας άλλος πλούσιος σε φαντασία κόσμος.
3. Ενώ φαινομενικά παρουσιάζονταν ως αντικρουόμενα συστήματα οργάνωσης (καπιταλισμός, κρατικός κομμουνισμός), η βασική τους δομή ήταν παρόμοια· στη μία περίπτωση είχαμε σοβιετικές δημοκρατίες και στην άλλη πολιτείες με κοινό όμως στοιχείο μία πανίσχυρη κεντρική κυβέρνηση.
4. Στα αμερικανικά χαρτονομίσματα και κέρματα αναγράφεται η φράση «In God we trust»…
5. Σε αυτή τη λογική εντάσσεται και η κάρτα

και της εξομολογούμαστε όλα τα μυστικά μας. Και κείνη τα μαζεύει προσεκτικά και μας κατηγοριοποιεί αναλόγως. Έχει μάλιστα μία ψηφιακή μνήμη, που αποθηκεύει, χωρίς να ξεχνάει όσες πληροφορίες χρειάζεται (όπως κάνει συχνά το ανθρώπινο μυαλό) και είναι έτοιμη να μας αντιμετωπίσει τον καθένα ξεχωριστά.

Το κράτος λειτουργεί σαν ακορντεόν, που άλλοτε απλώνει (σε αυτοκρατορία), άλλοτε μαζεύει (σε πόλη-κράτος, έθνος-κράτος ή βασίλειο), ανάλογα με τον σκοπό που μας παίζει κάθε φορά η εξουσία. Παρ' ότι έχει περάσει στη συνείδηση πολλών ότι τα κράτη που ξέρουμε είναι πολύ παλιά ή ότι ο καπιταλισμός είναι αξεπέραστο σύστημα, τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Μπορούμε να ζούμε σε ε-

την επίβλεψή του. Μία άμεση δημοκρατία, βέβαια, δεν είναι τίποτε διαφορετικό από τα παραπάνω, αφού βασικό της κριτήριο είναι η επιβολή της άποψης της πλειοψηφίας. Ο άνθρωπος δεν καταπνίγεται λιγότερο σε μία άμεση δημοκρατία, αφού αυτή παραμένει μία δημοκρατία· θεωρεί ότι είναι αρκετό να θέλουν πολλοί κάτι, για να είναι σωστό ή δίκαιο. Αυτό στη συνείδηση των αναρχικών είναι το ίδιο παράλογο με μία αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Και στις δύο περιπτώσεις ανάμεσα στον άνθρωπο και στο πως θα διαχειριστεί τη ζωή του μεσολαβεί για άλλη μια φορά η άποψη των πολλών. Οπότε η διαμεσολάβηση απλά γίνεται με άλλα μέσα. Οι διακρίσεις, η κοινωνική διαστρωμάτωση, η κατηγοριοποίηση των πολιτών (σε μια δημοκρατία μιλάμε για πολίτες, άτομα, μάζες, αλλά όχι για ανθρώπους), οι προνομιακές σχέσεις και οι ενώσεις συμφερόντων δεν εξαλείφονται· παραμένουν είτε ρίξεις ένα ανούσιο ψηφοδέλτιο σε μια κάλπη, είτε πηγαίνεις σε μια πλατεία και σηκώνεις το χέρι σου, όταν σε ρωτήσουν κάποιοι τι προτιμάς.

Κάθε φορά τα μέσα και τα εργαλεία της κρατικής μηχανής μεταβάλλονται, εξελίσσονται και προσαρμόζονται στις ανάγκες, που προκύπτουν. Και επειδή πολλές φορές, όταν αναφερόμαστε στην αρχαιότητα, επικρατεί το ελληνικό παράδειγμα, καλό θα ήταν να έχουμε υπ' όψη μας, ότι αυτού του τύπου, η οργάνωση με τη διαμεσολάβηση υπηρεσιών και κρατικών υπαλλήλων τα συναντάμε νωρίτερα από τις πόλεις-κράτη. Τα βρίσκουμε στις κάστες των Ινδιών και στη φαραωνική Αίγυπτο με τους πολλούς κρατικούς υπαλλήλους· στην Κίνα, όπου η διαμεσολάβηση παίρνει τη μορφή τελετουργικού, που διατηρήθηκε για αιώνες ανέπαφο. Και βέβαια συνεχίζει να υπάρχει στις αυτοκρατορίες και τα εθνικά κράτη.

Η τελετουργία και τα τυπικά των θρησκειών ήταν αρκετά στις αρχαίες κοινωνίες, για να πείσουν τους περισσότερους να δεχτούν το απαραβίαστο της εξουσίας του βασιλιά. Κάτι που συνέβαινε και στις μεσαιωνικές αυτοκρατορίες (ορθόδοξες και καθολικές). Η θρησκεία ήταν ένα καλό όργανο διαμεσολάβησης, που έδινε κύ-

σωπη εξουσία και όταν τολμούσε να σηκώσει κεφάλι, του το έπαιρνε ένας απρόσωπος δήμιος με κουκούλα. Από την άλλη ο κάθε άνθρωπος για το κάθε κράτος παραμένει πάντα ένας απρόσωπος αριθμός, που η παρουσία του πρέπει να πιστοποιείται ό,τι κι αν θελήσει να κάνει (πιστοποιητικό γέννησης και θανάτου, γάμος, βάπτιση, πιστοποιητικό οικογενειακής κατάστασης, πιστοποιητικό σπουδών, πιστοποιητικό γνώσεων, πιστοποιητικό ανεργίας/εργασίας, ιδιοκτησίας, ποινικό μητρώο και πάει λέγοντας). Ουσιαστικά για το κράτος είμαστε ένας[5] αριθμός –ή κάποτε και περισσότεροι– από το ληξιαρχείο ως το οστεοφυλάκιο.

Πριν μπούμε στο σχολείο καν, έχουμε κατανεμηθεί σε γενιές. Μπαίνοντας στην σχολική τάξη, θα ακολουθήσουμε το πείραμα που αποφάσισε το υπουργείο παιδείας εκείνης της εποχής για εμάς. Αν τύχουμε σε άλλη τάξη, θα γίνουμε πιθανότατα πειραματόζωα άλλου υπουργού. Πριν ενηλικιωθούμε επίσημα -επειδή το κράτος όρισε την ενηλικίωση στα δεκαοκτώ έτη- μαθαίνουμε εγκαίρως τα τερτίπια της διαμεσολάβησης. Δεν χρειάζεται να γνωρίσουμε εκείνες τις μυστήριες επιτροπές, κάποιων πολύ σοφών, που οργανώνουν το πρόγραμμα σπουδών μας και το περιεχόμενο των σχολικών μας βιβλίων. Έρχονται σε μας οι διαμεσολαβητές τους δάσκαλοι και καθηγητές, εξουσιοδοτημένοι με σφραγίδες, χαρτιά και εξετάσεις ως κατάλληλοι να διαμεσολαβούν ανάμεσα σε 'μας και τη μελλοντική κοινωνία, για να μας κάνουν «καλούς πολίτες». Το ίδιο θα κάνει και ο στρατός βέβαια κατόπιν στα αγόρια, καθώς θα γίνουν έτσι άντρες ετοιμοπόλεμοι, για να υπηρετήσουν το κράτος αποτελεσματικά…

Μαθαίνουμε έτσι και συνηθίζουμε σαν κάτι φυσικό τις ιεραρχικές δομές. Στη δουλειά, στη ζωή, στη διοίκηση του κράτους, υπάρχει μία ιεραρχία, που οφείλουμε να σεβόμαστε. Η δημοκρατία μάλιστα εφηύρε έναν πολύ έξυπνο τρόπο, να καθησυχάζει ότι η ζωή κυλάει χωρίς να χρειάζεται να βγαίνουμε από τη ρουτίνα μας. Υπάρχουν οι εκλογές και τα κόμματα, που μπορούν να μας εκπροσωπούν και να διαμεσολαβούν, ώστε κάπως να

κή δεν χωράει κανένα κράτος, ούτε δημοκρατικό, ούτε αμεσοδημοκρατικό, ούτε κομμουνιστικό, ούτε κανένα άλλο. Οι αναρχικοί δεν έχουν θεσμοθετημένους ομιλητές, ούτε άλαλους ακροατές. Η αναρχία δεν είναι ουτοπία αιθεροβαμόνων, είναι ο κόσμος ελευθερίας και ισότητας από όλους για όλους και με τον καθένα ξεχωριστά. Είναι ένας κόσμος ανθρώπων με σάρκα και οστά, που είναι παρόντες στη ζωή τους.

---

1. Αναφερόμαστε στον «μέγα» Κωνσταντίνο, ο οποίος -όσον αφορά τις δολοφονίες και δολοπλοκίες- επιβεβαιώνει πανηγυρικά τον «τίτλο» που του απέδωσαν οι αυλοκόλακες ιστορικοί…

2. Γεγονός είναι επίσης ότι μέσα από τις ανθρώπινες σχέσεις και τις λαϊκές-παγανιστικές γιορτές και μυθολογίες διατηρήθηκε στα μεσαιωνικά χρόνια η ψυχή και η ζωντάνια του αυθόρμητου πνεύματος των ανθρώπων. Έτσι, παράλληλα με τα επίσημα δόγματα ζούσε ένας άλλος πλούσιος σε φαντασία κόσμος.

3. Ενώ φαινομενικά παρουσιάζονταν ως αντικρουόμενα συστήματα οργάνωσης (καπιταλισμός, κρατικός κομμουνισμός), η βασική τους δομή ήταν παρόμοια· στη μία περίπτωση είχαμε σοβιετικές δημοκρατίες και στην άλλη πολιτείες με κοινό όμως στοιχείο μία πανίσχυρη κεντρική κυβέρνηση.

4. Στα αμερικανικά χαρτονομίσματα και κέρματα αναγράφεται η φράση «In God we trust»…

5. Σε αυτή τη λογική εντάσσεται και η κάρτα του πολίτη, που θέλει να μας «καρτώσει» για τα καλά.

Σχετικά βιβλία:

Πιοτρ Κροπότκιν, «Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος».

Μιχαήλ Μπακούνιν, «Θεός και κράτος».

Λιούις Μάμφορντ, «Ο μύθος της μηχανής», τόμος α΄.

Francois De Polignac, «Η Γέννηση της αρχαίας ελληνικής πόλης».

Gustave Glotz, «Η ελληνική «πόλις»».

Helmut Uhlig, «Οι Σουμέριοι, ένας λαός στις απαρχές της ιστορίας».

Christopher Mackay, «Αρχαία Ρώμη, στρατιωτική και πολιτική ιστορία».

Φραντς Κάφκα, «Η Δίκη» και «Αφορισμοί».

σύντροφοι
για την Αναρχική
απελευθερωτική δράση

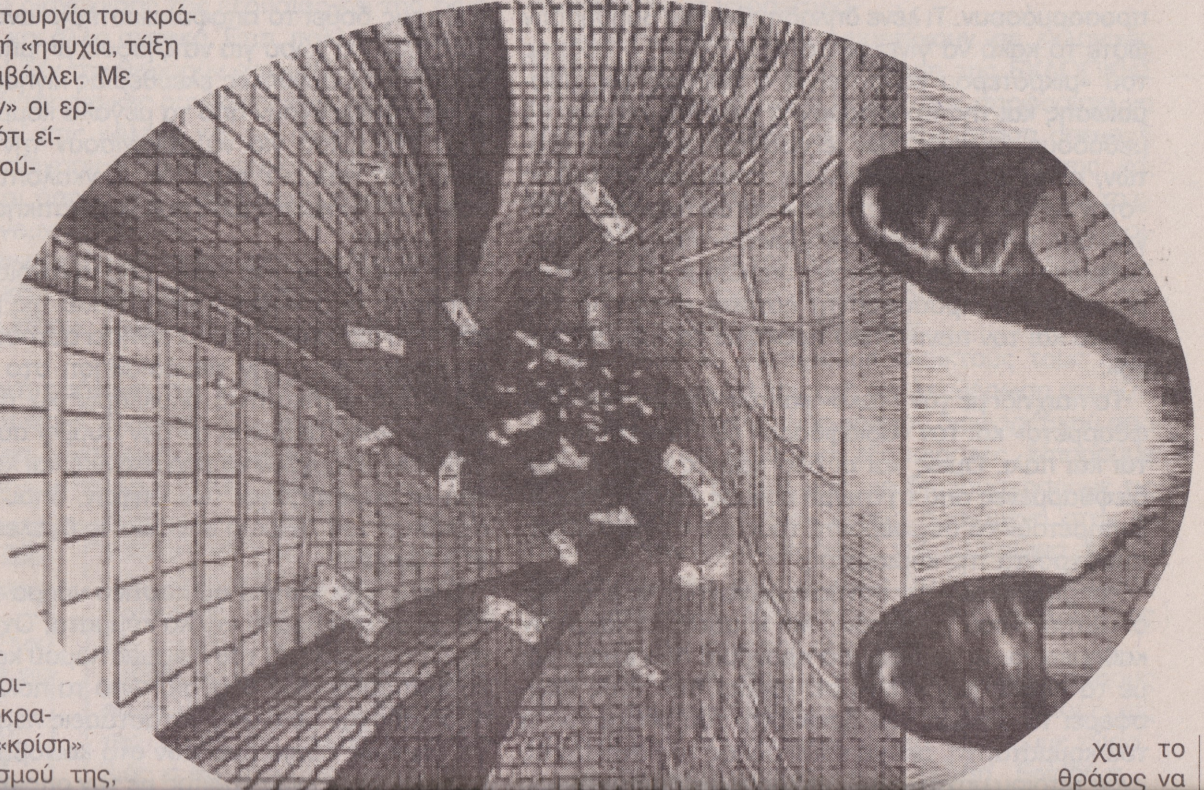
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ... ΠΛΗΡΩΣΤΕ!!!

Για το κράτος, η διαδικασία των εκλογών είναι πολύ σημαντική. Μπορεί με αυτές σε τακτά χρονικά διαστήματα να επικυρώνει την εξουσία του, την καταστολή και την επιβολή του, γενικότερα. Η εκλογική διαδικασία δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι, μέθοδος ανατροπής των κρατικών χαρακτηριστικών αλλά αντίθετα λειτουργεί σαν ένα χωνευτήρι κοινωνικής αποδοχής προηγούμενων και επόμενων πολιτικών που ενισχύουν τα χαρακτηριστικά του. Το κράτος θα επιβάλλει την κυριαρχία του είτε εφαρμόζοντας «λιγότερο δημοκρατικές» αποφάσεις είτε αφομοιώνοντας την όποια δυναμική μπορεί να εκφραστεί από τον κοινωνικό χώρο. Πολλές φορές μάλιστα, για να εφαρμόσει το σχεδιασμό που προτίθεται να επιβάλλει, επιταχύνει και τις διαδικασίες αφομοίωσης παρουσιάζοντας διλήμματα πόλωσης πραγματικά ή τουλάχιστον ανούσια για την εξέλιξη των αναγκών της «πραγματικής» κοινωνίας. Την ιδιαίτερα απλή αλλά συνάμα και σημαντική διαδικασία της αφομοίωσης την αναλαμβάνουν τα πολιτικά κόμματα, «ακροδεξιά» ή «ακροαριστερά» που παρουσιάζουν την κρατική, στην ουσία, κυριαρχία με τα διαφορετικά πρίσματα των έτσι και αλλιώς αδρανών ιδεολογιών τους. Αδρανών, αφού το πλαίσιο του πολιτικού τους «λόγου» ευνοεί την κρατική υπόσταση χωρίς την παραμικρή δόση πραγματικών συνθηκών κοινωνικής απελευθέρωσης.

Το προηγούμενο διάστημα, εφαρμόστηκε στον ελλαδικό χώρο ένα πρωτοφανές σχέδιο οικονομικής, στη βάση του, καταστολής. Στην αρχή τρομοκράτησε την κοινωνία για την αναγκαιότητα του και στη συνέχεια έβαλε τις βάσεις για την οικονομική εξαθλίωση μεγάλων κοινωνικών ομάδων. Ευτυχώς, κάποιοι άνθρωποι, έστω και με μια χαρακτηριστική αφέλεια, είχαν τη στοιχειώδη αξιοκινητοποιήσεις. Αριστεροί, κομμουνιστές αλλά και οι νεοναζί είδαν τις κινητοποιήσεις αυτές σαν δεξαμενή ψηφοφόρων και φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία να «επηρεάσουν»...

Ο χώρος των κινητοποιήσεων, χιλιόμετρα μακριά από το κέντρο που λαμβάνονται οι κρατικές αποφάσεις, από τη μια απομόνωσε την αποτελεσματικότητα και την όποια κοινωνική δυναμική ενδεχομένως υπήρχε ή μπορούσε να υπάρξει από το σύνολο της κοινωνίας και από την άλλη δεν έπληξε σε κανένα βαθμό τη λειτουργία του κράτους και την καθημερινή «ησυχία, τάξη και ασφάλεια» που επιβάλλει. Με τα έσοδα που «έχασαν» οι εργολάβοι συμφωνούμε ότι είναι αστείο να ασχοληθούμε.

Οι διαδικασίες «οργάνωσης της αντίστασης», με «επιτροπές αγώνα» και αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις που εφαρμόστηκαν ήταν μια μορφή δημοσκόπησης στο κατά πόσο οι άνθρωποι μπορούν να αφομοιώσουν εναλλακτικές μορφές συμμετοχής στα «κοινά» σε ελεγχόμενο, πάντα, περιβάλλον. Μπορεί η δημοκρατία να προβάλει μια «κρίση» του πολιτικού μηχανισμού της,

χαν το θράσος να

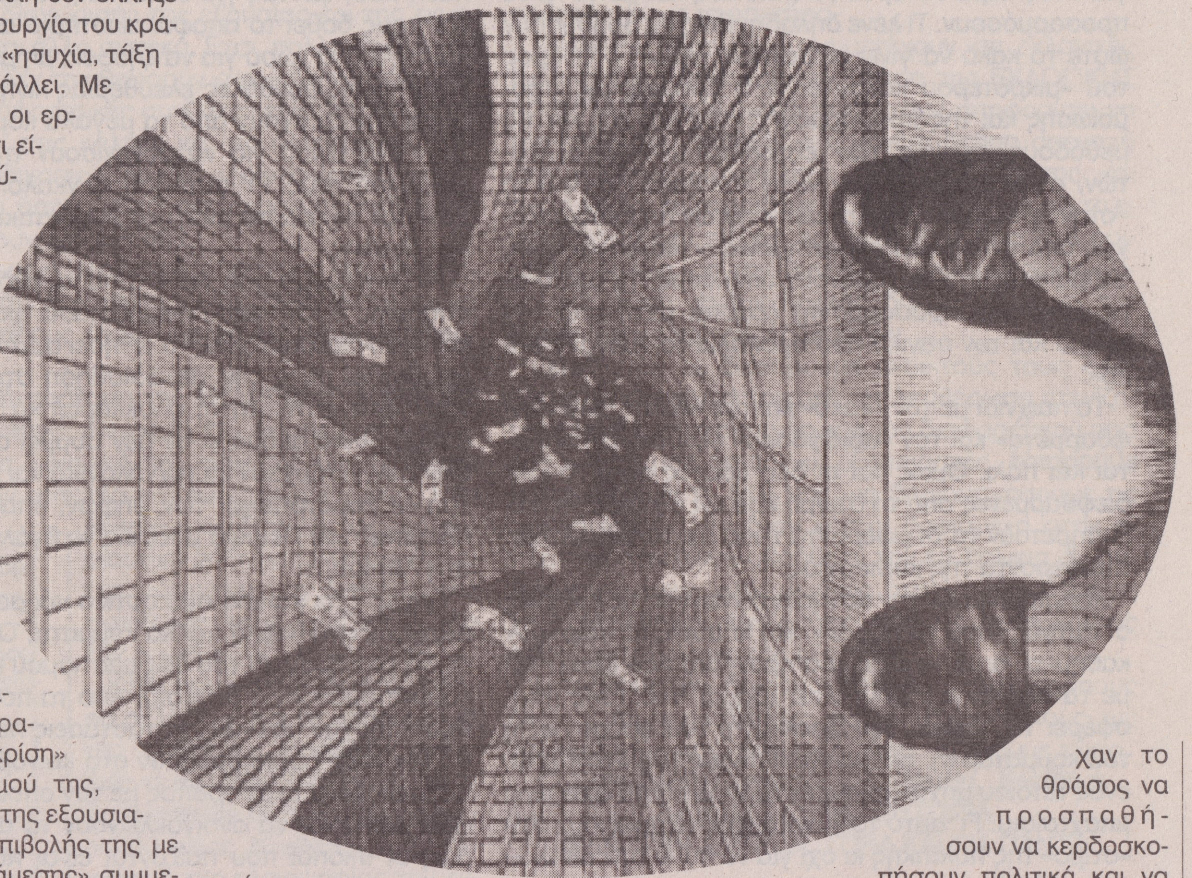
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ... ΠΛΗΡΩΣΤΕ!!!

Για το κράτος, η διαδικασία των εκλογών είναι πολύ σημαντική. Μπορεί με αυτές σε τακτά χρονικά διαστήματα να επικυρώνει την εξουσία του, την καταστολή και την επιβολή του, γενικότερα. Η εκλογική διαδικασία δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι, μέθοδος ανατροπής των κρατικών χαρακτηριστικών αλλά αντίθετα λειτουργεί σαν ένα χωνευτήρι κοινωνικής αποδοχής προηγούμενων και επόμενων πολιτικών που ενισχύουν τα χαρακτηριστικά του. Το κράτος θα επιβάλλει την κυριαρχία του είτε εφαρμόζοντας «λιγότερο δημοκρατικές» αποφάσεις είτε αφομοιώνοντας την όποια δυναμική μπορεί να εκφραστεί από τον κοινωνικό χώρο. Πολλές φορές μάλιστα, για να εφαρμόσει το σχεδιασμό που προτίθεται να επιβάλλει, επιταχύνει και τις διαδικασίες αφομοίωσης παρουσιάζοντας διλήμματα πόλωσης πραγματικά ή τουλάχιστον ανούσια για την εξέλιξη των αναγκών της «πραγματικής» κοινωνίας. Την ιδιαίτερα απλή αλλά συνάμα και σημαντική διαδικασία της αφομοίωσης την αναλαμβάνουν τα πολιτικά κόμματα, «ακροδεξιά» ή «ακροαριστερά» που παρουσιάζουν την κρατική, στην ουσία, κυριαρχία με τα διαφορετικά πρίσματα των έτσι και αλλιώς αδρανών ιδεολογιών τους. Αδρανών, αφού το πλαίσιο του πολιτικού τους «λόγου» ευνοεί την κρατική υπόσταση χωρίς την παραμικρή δόση πραγματικών συνθηκών κοινωνικής απελευθέρωσης.

Το προηγούμενο διάστημα, εφαρμόστηκε στον ελλαδικό χώρο ένα πρωτοφανές σχέδιο οικονομικής, στη βάση του, καταστολής. Στην αρχή τρομοκράτησε την κοινωνία για την αναγκαιότητα του και στη συνέχεια έβαλε τις βάσεις για την οικονομική εξαθλίωση μεγάλων κοινωνικών ομάδων. Ευτυχώς, κάποιοι άνθρωποι, έστω και με μια χαρακτηριστική αφέλεια, είχαν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια να προσπαθήσουν να αντιδράσουν. Τα δεκανίκια του κράτους, δεξιά και αριστερά, ανέλαβαν να «κινητοποιήσουν» αυτή την όποια αντίδραση είτε νητοποιήσεις. Αριστεροί, κομμουνιστές αλλά και οι νεοναζί είδαν τις κινητοποιήσεις αυτές σαν δεξαμενή ψηφοφόρων και φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία να «επηρεάσουν»...

Ο χώρος των κινητοποιήσεων, χιλιόμετρα μακριά από το κέντρο που λαμβάνονται οι κρατικές αποφάσεις, από τη μια απομόνωσε την αποτελεσματικότητα και την όποια κοινωνική δυναμική ενδεχομένως υπήρχε ή μπορούσε να υπάρξει από το σύνολο της κοινωνίας και από την άλλη δεν έπληξε σε κανένα βαθμό τη λειτουργία του κράτους και την καθημερινή «ησυχία, τάξη και ασφάλεια» που επιβάλλει. Με τα έσοδα που «έχασαν» οι εργολάβοι συμφωνούμε ότι είναι αστείο να ασχοληθούμε.

Οι διαδικασίες «οργάνωσης της αντίστασης», με «επιτροπές αγώνα» και αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις που εφαρμόστηκαν ήταν μια μορφή δημοσκόπησης στο κατά πόσο οι άνθρωποι μπορούν να αφομοιώσουν εναλλακτικές μορφές συμμετοχής στα «κοινά» σε ελεγχόμενο, πάντα, περιβάλλον. Μπορεί η δημοκρατία να προβάλει μια «κρίση» του πολιτικού μηχανισμού της, αλλά η επαναπρoώθηση της εξουσιαστικής ισχύος και της επιβολής της με την ψευδαίσθηση της «άμεσης» συμμετοχής είναι απαραίτητη για το μέλλον

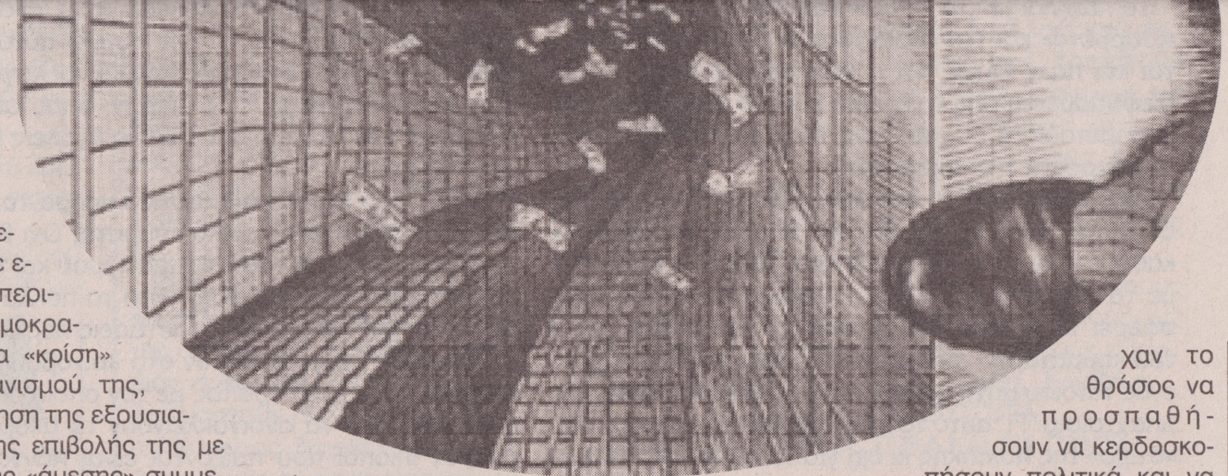
γνώμη ενός άλλου υ-

χαν το θράσος να προσπαθήσουν να κερδοσκοπήσουν πολιτικά και να αποπροσανατολίσουν –και πάλι-

την κρατική υπόσταση χωρίς την παραμικρή δόση πραγματικών συνθηκών κοινωνικής απελευθέρωσης.

Το προηγούμενο διάστημα, εφαρμόστηκε στον ελλαδικό χώρο ένα πρωτοφανές σχέδιο οικονομικής, στη βάση του, καταστολής. Στην αρχή τρομοκράτησε την κοινωνία για την αναγκαιότητα του και στη συνέχεια έβαλε τις βάσεις για την οικονομική εξαθλίωση μεγάλων κοινωνικών ομάδων. Ευτυχώς, κάποιοι άνθρωποι, έστω και με μια χαρακτηριστική αφέλεια, είχαν τη στοιχειώδη αξιοπρέπεια να προσπαθήσουν να αντιδράσουν. Τα δεκανίκια του κράτους, δεξιά και αριστερά, ανέλαβαν να «κινητοποιήσουν» αυτή την όποια αντίδραση είτε χειραγωγώντας τους ανθρώπους είτε κατασκευάζοντας καταστάσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα κινήματα που ξεπήδησαν για την άρνηση καταβολής αντιτίμου στα διόδια των εθνικών οδών. Να υπενθυμίσουμε ότι το θέμα της άρνησης πληρωμής αντιτίμου στα διόδια, εκδηλώθηκε «εν μια νυκτί» εγείροντας πολλές ερωτήσεις για το χρόνο, το χώρο αλλά και τις διαδικασίες που υιοθέτησαν οι εμπλεκόμενοι.

Την χρονική περίοδο περικοπών μισθών, συντάξεων αλλά και κατάργησης εργασιακών «κεκτημένων» κάποιοι επέλεξαν να κινητοποιηθούν για τα 2,3 ευρώ των διοδίων, πράγμα που μόνο σαν καταστολή (μέσω της αποπροσανατολιστικής στοχοποίησης, εν προκειμένω των διοδίων) της κοινωνικής δυναμικής μπορεί να εκληφθεί, αφού απέχει από τις πραγματικές ανάγκες αντίδρασης στη λαίλαπα των οικονομικών μέτρων. Από την άλλη, στο ζήτημα της ανάθεσης των δημοσίων έργων στους κρατικούς υπεργολάβους, διακρίνεται από ...πάντα για την αδιαφάνεια ανάθεσης και υπερκοστολόγησης και σίγουρα, το να «συζητηθεί» εκείνη την περίοδο, περισσότερο αποσκοπούσε στο μετρίασμα των κοινωνικών αντιδράσεων παρά στην ουσία του προβλήματος. Δεν είναι τυχαίο ότι άπαντες οι «μικροί» κομματικοί σχηματισμοί αναμείχθηκαν σε αυτές τις κινήσεις που εφαρμόστηκαν ήταν μια μορφή δημοσκόπησης στο κατά πόσο οι άνθρωποι μπορούν να αφομοιώσουν εναλλακτικές μορφές συμμετοχής στα «κοινά» σε ελεγχόμενο, πάντα, περιβάλλον. Μπορεί η δημοκρατία να προβάλει μια «κρίση» του πολιτικού μηχανισμού της, αλλά η επαναπροώθηση της εξουσιαστικής ισχύος και της επιβολής της με την ψευδαίσθηση της «άμεσης» συμμετοχής είναι απαραίτητη για το μέλλον που οι κρατιστές έχουν σχεδιάσει.

Τελικά, το μόνο που κατάφεραν είναι να ψηφιστούν νέοι νόμοι, ποινές και οποιαδήποτε δικλείδα μπορούσε να εφαρμόσει το κράτος για να διαφυλάξει τους χρηματοδότες των κομμάτων του. Έτσι, έδωσαν ένα άλλοθι στο κράτος να κάνει ακριβώς αυτό που δεν χρειαζόταν, να θωρακίσει την ύπαρξή του, που έχει σαν αποτέλεσμα περισσότερη καταστολή πάνω στους ανθρώπους.

Δε θέλει πολύ για να αντιληφθεί κάποιος την αντικειμενικότητα των παραπάνω. Ακόμα και αν προσπαθήσει να αποδώσει το παραπάνω σκεπτικό σε «καχύποπτες» αναρχικές απόψεις, θα διαψευστεί από την πραγματικότητα. Τη στιγμή που το κράτος χρειάζεται επικύρωση, διενεργεί δηλαδή εκλογές, αμέσως ένα από αυτά τα κινήματα τύπου «Δεν Πληρώνω» (oxidiodia.gr) ξεκίνησαν προεκλογικό αγώνα και ζητούν και αυτά ψήφο... αντιμνημονιακή.

Τα υπόλοιπα κινήματα είχαν περισσότερο τοπικό χαρακτήρα και απλά καλούν σε αποχή από τις εκλογές. Αντιπρόσωπος και υποψήφιος βουλευτής του αυτοαποκαλούμενου κινήματος «Δεν Πληρώνω» Βασίλης Παπαδόπουλος σε ραδιοφωνική συνέντευξη στο σταθμό Ράδιο Εννέα (γκουχ, γκουχ, ήταν ένα χάρμα ...των αυτιών), ο εν λόγω κύριος προπαγανδίζει, με τη σύμφωνη γνώμη ενός άλλου υποψηφίου βουλευτή, της Ανταρσυα Γιάννη Ραχιώτη, τις θέσεις του κινήματος του. Στρέφονται ενάντια στα κόμματα του συστήματος και εκθειάζουν το αντισυστημικό πλαίσιο του αγώνα τους (!!), ότι το δικό τους δεν είναι ένα τυπικό κόμμα (δε παρέλειψε να ρίξει την ευθύνη στον ...Άρειο Πάγο που τους «ανάγκασε» να γίνουν κόμμα), για τις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις και τις δράσεις τους κτλ. Είπε και κάνα δυο αστειάκια, ότι«αν οι εκλογές άλλαζαν τα πράγματα, θα ήταν παράνομες» (λέτε αν γίνουν κυβέρνηση να καταργήσουν τα γκούλαγκ-εκλογές;...) και αν «εκλέξουν βουλευτή θα αποδώσουν την βουλευτική αποζημίωση για συσσίτια και στέγη για τους αστέγους». Αρκετά, όμως, με το χαβαλέ.

Το παραπάνω εγχείρημα των κινημάτων τελικά διακρίνεται από την απόλυτη διαμεσολάβηση, την προσήλωση στην επιμέρους δράση, απλά σαν πολιτικό εργαλείο, χωρίς καμία εξεγερσιακή απελευθερωτική προοπτική, ανφομοιώνοντας τις κοινωνικές ανησυχίες, ακόμα και την οργή. Οι διάφορες αριστερές παραφυάδες προσπαθούν να παρουσιάσουν την εναλλαγή των πολιτικών συστημάτων σαν προοπτική ελευθερίας, βρίσκοντας ανταπόκριση σε αφελείς.

Αλλά αυτοί οι αρνητές πληρωμών είχαν το θράσος να προσπαθήσουν να κερδοσκοπήσουν πολιτικά και να αποπροσανατολίσουν –και πάλι– σε σχέση με το "χαράτσι" για τα ακίνητα. Η αποτυχία τους στο να πείσουν τον πολύ κόσμο να ακολουθήσει την τυχοδιωκτική τους πρόταση και οι δήθεν νίκες τους με την αποτροπή να κοπεί το ρεύμα σε κάποια σπίτια παρουσιάστηκαν με ταραταζούμ.[Λες και το να βάλεις μια ασφάλεια στη θέση αυτής που απέσπασε ο τεχνικός της ΔΕΗ είναι κάτι δύσκολο και θέλει τεχνικές γνώσεις].

Βέβαια όταν το κράτος χρησιμοποίησε ένα από τα ισχυρά του όπλα μεταθέτοντας την πληρωμή στις εφορίες (για όσους δεν πλήρωσαν το "χαράτσι" με τους λογαριασμούς της ΔΕΗ) τότε μούγκα στη στρούγκα. Γιατί με αυτή τη μετάθεση τα πράγματα έγιναν χειρότερα για όσους δεν πληρώνουν. Η μερική «νίκη» καταλήγει στην γενικευμένη πανωλεθρία, αφού είναι γνωστό πόσο ανυπεράσπιστος είναι ο κάθε ένας απέναντι στα νύχια του φορομπηχτικού μηχανισμού του κράτους.

Αυτά τα ολίγα που αναφέρουμε αποσκοπούν στο να γίνει κατανοητό το αδιέξοδο και οι σκοπιμότητες της μερικότητας της δράσης καθώς και το πόσο μάταιο είναι το κυνήγι για κάποια ψίχουλα, την ίδια στιγμή που το κράτος και οι εξουσιαστές-εκμεταλλευτές σαρώνουν τα πάντα…

Π.

Πάλι τα ίδια;

Αντιμνημονιακά, πατριωτικά, «δεξιά» και «ακροδεξιά», εθνικοαπελευθερωτικά και λοιπά προοδευτικά, αριστερά, κομμουνιστικά και νεοκομμουνιστικά καραγκιοζιλίκια συνοδεύουν και αυτήν την προεκλογική «αναμέτρηση».

Το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης πάντοτε βρίσκει τρόπους να τραβήξει τα χαλινάρια φορώντας στους χαλιναγωγούμενους και τις απαραίτητες παρωπίδες. Τώρα τα «μνημόνια» γίνονται αναγκαία για τους περισσότερους πολιτικούς και μένει να τα προσαρμόσουν. Τι λένε δηλαδή; Πως θα βοηθήσουν ώστε το κακό να γίνει μικρότερο. Όμως, ο δρόμος του «μικρότερου κακού είναι **ο δρόμος της αφομοίωσης και της προσαρμογής** στις λογικές και τις μεθόδους σκέψης των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών, στην αποδοχή των νέων συνθηκών σκλαβιάς –στην προκειμένη περίπτωση– αυτών που καθορίζονται από την εφαρμογή «μνημονίων», κάνοντας τους ανθρώπους πειθαρχημένους υπηκόους. Το μικρότερο κακό (αναπροσαρμογή) έρχεται μετά από τον τρόμο και τον πανικό που προκαλεί το «μεγάλο κακό».

Το παιχνίδι με τον «κακό» και τον «καλό», τον «διεφθαρμένο» και τον «αδιάφθορο» εξουσιαστή παίζεται και πάλι. Όμως και οι δύο κάστες είναι το ίδιο διεφθαρμένες από τη στιγμή που ως εξουσιαστές εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους και τα γενικότερα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Χρησιμοποιούν την πονηριά ρίχνοντας τις ευθύνες σ' αυτούς «που τα πήραν». Μα κι αυτοί τα παίρνουν καθημερινά με τα διάφορα προνόμια που έχουν και με τα οφέλη (όχι πάντα σε χρήμα) που τους προσφέρει το αξίωμα του βουλευτή, του υπουργού ή του κομματάρχη, ακόμα και ο ρόλος του στελέχους ενός τέτοιου μηχανισμού, πατροπαράδοτα απέφερε-νται απρόβλεπτες κινήσεις και αντιδράσεις από τον κοινωνικό χώρο και επιστράτευσαν το μεγάλο όπλο. Έβγαλαν μπροστά τους γκαλοπτζήδες να παρουσιάσουν μια εικόνα, που θα φαίνεται ικανή να φέρει κοντά στις κάλπες όσο γίνεται περισσότερους αποχικούς (αυτούς δηλαδή που απείχαν από προηγούμενες εκλογικές διαδικασίες ή είχαν σκοπό να απόσχουν σ' αυτήν), αλλά και να δώσουν μια διέξοδο στην απελπισία των ιδρυματοποιημένων. Αυτών δηλαδή που, ζώντας για δεκαετίες σε μια φυλακή, όταν τους δοθεί το αποφυλακιστήριο αναζητούν κάποιο κλειστό χώρο για να ζήσουν, μη μπορώντας να βιώσουν τις συνθήκες ελευθερίας κινήσεων. Έτσι κι αυτοί που φεύγουν από τα μεγάλα κόμματα αποζητούν ένα μικρό για να συνεχίσουν την οικειοθελή φυλάκισή τους. Γι' αυτό και οι γκαλοπτζήδες προβάλλουν την εικόνα μιας πολυκομματικής μετεκλογικής βουλής.

Το επίτευγμα της κάθε προπαγανδιστικής προσπάθειας είναι –αφού παρουσιάσει ως πραγματικό κάτι που δεν υπάρχει–, να ωθήσει αυτούς που έχουν αποδεχθεί αυτή την ψευδαίσθηση στο να την κάνουν πραγματικότητα, ολοκληρωτικά ή σε κάποιο βαθμό. Αλλά ακόμα κι αν δεν συμβεί αυτό που επιδιώκουν, υπάρχουν τα τεχνολογικά και λογιστικά μέτρα «καταμέτρησης» των ψήφων, όπου από τα «υπόλοιπα» του Πειραιά μπορείς να βγάλεις βουλευτή στη Λάρισα!!!

Όμως, έχει κάποιο ουσιαστικό νόημα το αν θα υπάρχουν στη βουλή πολλά κόμματα; Όχι βέβαια! Επειδή το παραμύθι του δικομματισμού και του πολυκομματισμού είναι ανούσιο. Από τα πολλά κόμματα που υπήρχαν σε άλλες καταστάσεις πέρασαν σε λίγα και ίσως αύριο βρεθούν στο κοινοβούλιο περισσότερα. Είναι ένας τρόπος με τον οποίο οι εξουσια-που ξεχύθηκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις της τυραννίας τα τελευταία δύο χρόνια.

Μετά από όλα τα εξοντωτικά μέτρα που έχουν μπει σε εφαρμογή και προβλέπονται να εφαρμοστούν για δεκαετίες ήλθαν ΟΛΟΙ, αυτοί που στήριξαν στην πράξη ή με την ανεκτική στάση τους (βλέπε αριστερά και κομμουνιστικά κόμματα) την ψήφιση και εφαρμογή τους, αλλά και οι άλλοι, οι αριστερές και δεξιές «εφεδρείες», οι συνδαιτυμόνες και συνομιλητές των αμερικανών και ευρωπαίων κυριάρχων, οι δήθεν αδιάλλακτοι «αντιμνημονιακοί», τύπου Καμμένου, να ισχυριστούν με υποκρισία πως θα αλλάξουν ή θα «ανατρέψουν» την κατάσταση. Κάνουν τους ανήξερους ενώ αποτελούν μέρος του σχεδίου καθυπόταξης των ανθρώπων. Συνιστούν την «φουρνιά» που έρχεται να προσφέρει εναλλακτικές λύσεις εφαρμογής των μνημονίων που έχουν εγκριθεί και εκείνων που πρόκειται να ακολουθήσουν, την «φουρνιά» που θα σπείρει ψεύτικες ελπίδες και θα εφαρμόσει συνταγές υποταγής και αφομοίωσης.

Όλοι οι εξουσιαστές ζητούν συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες. Ειδικότερα ο καθένας θέλει να αυξήσει την εκλογική του πελατεία, αλλά το γενικότερο συμφέρον τους είναι να ψηφίσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι, ώστε την επαύριον των εκλογών, όταν θα φτιάχνουν τις διάφορες κρυφές και φανερές συμμαχίες για να ολοκληρώσουν τα σχέδια της κυριαρχίας, που είναι ακόμα χειρότερες συνθήκες επιβίωσης και σκλαβιάς, να δηλώνουν: «Μας ψήφισε ο ελληνικός λαός». Με τη συμμετοχή ξέρουν πως θα υπάρχει επικύρωση για τα όσα πρόκειται να ακολουθήσουν στη ίδια κατεύθυνση με τα όσα έχουν προηγηθεί.

Αντιμνημονιακά, πατριωτικά, «δεξιά» και «ακροδεξιά», εθνικοαπελευθερωτικά και λοιπά προοδευτικά, αριστερά, κομμουνιστικά και νεοκομμουνιστικά καραγκιοζιλίκια συνοδεύουν και αυτήν την προεκλογική «αναμέτρηση».

Το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης πάντοτε βρίσκει τρόπους να τραβήξει τα χαλινάρια φορώντας στους χαλιναγωγούμενους και τις απαραίτητες παρωπίδες. Τώρα τα «μνημόνια» γίνονται αναγκαία για τους περισσότερους πολιτικούς και μένει να τα προσαρμόσουν. Τι λένε δηλαδή; Πως θα βοηθήσουν ώστε το κακό να γίνει μικρότερο. Όμως, ο δρόμος του «μικρότερου κακού είναι **ο δρόμος της αφομοίωσης και της προσαρμογής** στις λογικές και τις μεθόδους σκέψης των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών, στην αποδοχή των νέων συνθηκών σκλαβιάς –στην προκειμένη περίπτωση– αυτών που καθορίζονται από την εφαρμογή «μνημονίων», κάνοντας τους ανθρώπους πειθαρχημένους υπηκόους. Το μικρότερο κακό (αναπροσαρμογή) έρχεται μετά από τον τρόμο και τον πανικό που προκαλεί το «μεγάλο κακό».

Το παιχνίδι με τον «κακό» και τον «καλό», τον «διεφθαρμένο» και τον «αδιάφθορο» εξουσιαστή παίζεται και πάλι. Όμως και οι δύο κάστες είναι το ίδιο διεφθαρμένες από τη στιγμή που ως εξουσιαστές εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους και τα γενικότερα συμφέροντα της κυριαρχίας.

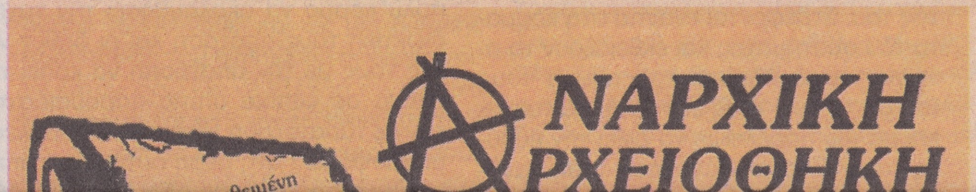
Χρησιμοποιούν την πονηριά ρίχνοντας τις ευθύνες σ' αυτούς «που τα πήραν». Μα κι αυτοί τα παίρνουν καθημερινά με τα διάφορα προνόμια που έχουν και με τα οφέλη (όχι πάντα σε χρήμα) που τους προσφέρει το αξίωμα του βουλευτή, του υπουργού ή του κομματάρχη, ακόμα και ο ρόλος του στελέχους ενός τέτοιου μηχανισμού, πατροπαράδοτα απέφερε μπαχτσίσια. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε μπαίνουν στο «στίβο» της πολιτικής κι όχι για το καλό των υπόλοιπων ανθρώπων.

Είδαν πως το ποσοστό της αποχής θα ανέβαινε όσο ποτέ μέχρι τώρα με αποτέλεσμα να επαπειλούνται απρόβλεπτες κινήσεις και αντιδράσεις από τον κοινωνικό χώρο και επιστράτευσαν το μεγάλο όπλο. Έβγαλαν μπροστά τους γκαλοπτζήδες να παρουσιάσουν μια εικόνα, που θα φαίνεται ικανή να φέρει κοντά στις κάλπες όσο γίνεται περισσότερους αποχικούς (αυτούς δηλαδή που απείχαν από προηγούμενες εκλογικές διαδικασίες ή είχαν σκοπό να απόσχουν σ' αυτήν), αλλά και να δώσουν μια διέξοδο στην απελπισία των ιδρυματοποιημένων. Αυτών δηλαδή που, ζώντας για δεκαετίες σε μια φυλακή, όταν τους δοθεί το αποφυλακιστήριο αναζητούν κάποιο κλειστό χώρο για να ζήσουν, μη μπορώντας να βιώσουν τις συνθήκες ελευθερίας κινήσεων. Έτσι κι αυτοί που φεύγουν από τα μεγάλα κόμματα αποζητούν ένα μικρό για να συνεχίσουν την οικειοθελή φυλάκισή τους. Γι' αυτό και οι γκαλοπτζήδες προβάλλουν την εικόνα μιας πολυκομματικής μετεκλογικής βουλής.

Το επίτευγμα της κάθε προπαγανδιστικής προσπάθειας είναι –αφού παρουσιάσει ως πραγματικό κάτι που δεν υπάρχει–, να ωθήσει αυτούς που έχουν αποδεχθεί αυτή την ψευδαίσθηση στο να την κάνουν πραγματικότητα, ολοκληρωτικά ή σε κάποιο βαθμό. Αλλά ακόμα κι αν δεν συμβεί αυτό που επιδιώκουν, υπάρχουν τα τεχνολογικά και λογιστικά μέτρα «καταμέτρησης» των ψήφων, όπου από τα «υπόλοιπα» του Πειραιά μπορείς να βγάλεις βουλευτή στη Λάρισα!!!

Όμως, έχει κάποιο ουσιαστικό νόημα το αν θα υπάρχουν στη βουλή πολλά κόμματα; Όχι βέβαια! Επειδή το παραμύθι του δικομματισμού και του πολυκομματισμού είναι ανούσιο. Από τα πολλά κόμματα που υπήρχαν σε άλλες καταστάσεις πέρασαν σε λίγα και ίσως αύριο βρεθούν στο κοινοβούλιο περισσότερα. Είναι ένας τρόπος με τον οποίο οι εξουσιαστές μπορούν να ανοιγοκλείνουν το ακορντεόν, όμως οι σκοποί που παίζονται είναι πάντα οι δικοί τους.

Όσο για την προτροπή για ψήφο σε μικρά κόμματα, θυμίζουμε σε όσους δεν έχει αλλοτριωθεί η σκέψη και η μνήμη τους πως τα σημερινά μεγάλα κόμματα ήταν κάποτε μικρά και τα σημερινά μικρά αν μεγαλώσουν θα κάνουν τα ίδια και χειρότερα. Ο λόγος είναι απλός. Τα νή-

που ξεχύθηκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις της τυραννίας τα τελευταία δύο χρόνια.

Μετά από όλα τα εξοντωτικά μέτρα που έχουν μπει σε εφαρμογή και προβλέπονται να εφαρμοστούν για δεκαετίες ήλθαν ΟΛΟΙ, αυτοί που στήριξαν στην πράξη ή με την ανεκτική στάση τους (βλέπε αριστερά και κομμουνιστικά κόμματα) την ψήφιση και εφαρμογή τους, αλλά και οι άλλοι, οι αριστερές και δεξιές «εφεδρείες», οι συνδαιτυμόνες και συνομιλητές των αμερικανών και ευρωπαίων κυριάρχων, οι δήθεν αδιάλλακτοι «αντιμνημονιακοί», τύπου Καμμένου, να ισχυριστούν με υποκρισία πως θα αλλάξουν ή θα «ανατρέψουν» την κατάσταση. Κάνουν τους ανήξερους ενώ αποτελούν μέρος του σχεδίου καθυπόταξης των ανθρώπων. Συνιστούν την «φουρνιά» που έρχεται να προσφέρει εναλλακτικές λύσεις εφαρμογής των μνημονίων που έχουν εγκριθεί και εκείνων που πρόκειται να ακολουθήσουν, την «φουρνιά» που θα σπείρει ψεύτικες ελπίδες και θα εφαρμόσει συνταγές υποταγής και αφομοίωσης.

Όλοι οι εξουσιαστές ζητούν συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες. Ειδικότερα ο καθένας θέλει να αυξήσει την εκλογική του πελατεία, αλλά το γενικότερο συμφέρον τους είναι να ψηφίσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι, ώστε την επαύριον των εκλογών, όταν θα φτιάχνουν τις διάφορες κρυφές και φανερές συμμαχίες για να ολοκληρώσουν τα σχέδια της κυριαρχίας, που είναι ακόμα χειρότερες συνθήκες επιβίωσης και σκλαβιάς, να δηλώνουν: «Μας ψήφισε ο ελληνικός λαός». Με τη συμμετοχή ξέρουν πως θα υπάρχει επικύρωση για τα όσα πρόκειται να ακολουθήσουν στη ίδια κατεύθυνση με τα όσα έχουν προηγηθεί.

Προσπαθούν με ξεδιαντροπιά να εξαπατήσουν τον κόσμο ισχυριζόμενοι πως βρισκόμαστε υπό κατοχή. Ξέρουν πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, αλλά κάτι πολύ χειρότερο. Γνωρίζουν πολύ καλά τι ακριβώς «παίζεται» και γι' αυτό κρύβουν επιμελώς την πραγματικότητα, βρίσκονται τόσο καλά αγκαλιασμένοι με το σύστημα και τις πολιτικές τεχνικές, που απλά θέλουν να το σώσουν και να του δώσουν καινούργια δυναμική. Δυναμική που θα το αναζωογονήσει ώστε να μπορέσει να διεκπεραιώσει το έργο του. Γιατί άραγε τολμούν και μιλούν για κατοχή όταν ξέρουν –και ειδικά οι «ειδήμονες»– πως αυτό το φραστικό ε-

Το παιχνίδι με τον «κακό» και τον «καλό», τον «διεφθαρμένο» και τον «αδιάφθορο» εξουσιαστή παίζεται και πάλι. Όμως και οι δύο κάστες είναι το ίδιο διεφθαρμένες από τη στιγμή που ως εξουσιαστές εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους και τα γενικότερα συμφέροντα της κυριαρχίας.

Χρησιμοποιούν την πονηριά ρίχνοντας τις ευθύνες σ' αυτούς «που τα πήραν». Μα κι αυτοί τα παίρνουν καθημερινά με τα διάφορα προνόμια που έχουν και με τα οφέλη (όχι πάντα σε χρήμα) που τους προσφέρει το αξίωμα του βουλευτή, του υπουργού ή του κομματάρχη, ακόμα και ο ρόλος του στελέχους ενός τέτοιου μηχανισμού, πατροπαράδοτα απέφερε μπαχτσίσια. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε μπαίνουν στο «στίβο» της πολιτικής κι όχι για το καλό των υπόλοιπων ανθρώπων.

Είδαν πως το ποσοστό της αποχής θα ανέβαινε όσο ποτέ μέχρι τώρα με αποτέλεσμα να επαπειλούνουν πραγματικότητα, ολοκληρωτικά ή σε κάποιο βαθμό. Αλλά ακόμα κι αν δεν συμβεί αυτό που επιδιώκουν, υπάρχουν τα τεχνολογικά και λογιστικά μέτρα «καταμέτρησης» των ψήφων, όπου από τα «υπόλοιπα» του Πειραιά μπορείς να βγάλεις βουλευτή στη Λάρισα!!!

Όμως, έχει κάποιο ουσιαστικό νόημα το αν θα υπάρχουν στη βουλή πολλά κόμματα; Όχι βέβαια! Επειδή το παραμύθι του δικομματισμού και του πολυκομματισμού είναι ανούσιο. Από τα πολλά κόμματα που υπήρχαν σε άλλες καταστάσεις πέρασαν σε λίγα και ίσως αύριο βρεθούν στο κοινοβούλιο περισσότερα. Είναι ένας τρόπος με τον οποίο οι εξουσιαστές μπορούν να ανοιγοκλείνουν το ακορντεόν, όμως οι σκοποί που παίζονται είναι πάντα οι δικοί τους.

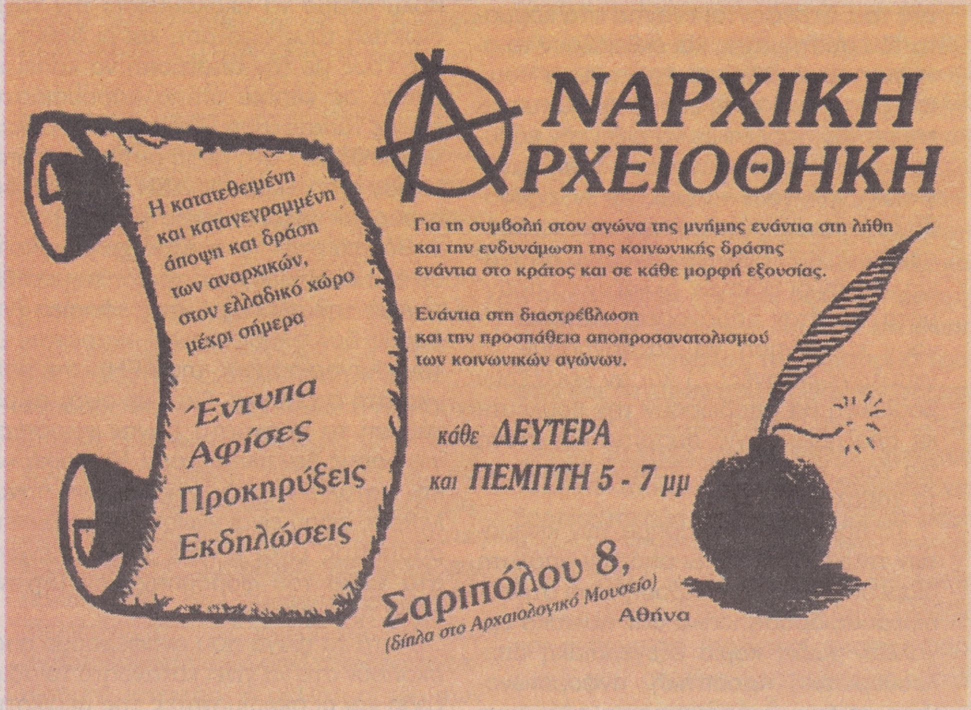
Όσο για την προτροπή για ψήφο σε μικρά κόμματα, θυμίζουμε σε όσους δεν έχει αλλοτριωθεί η σκέψη και η μνήμη τους πως τα σημερινά μεγάλα κόμματα ήταν κάποτε μικρά και τα σημερινά μικρά αν μεγαλώσουν θα κάνουν τα ίδια και χειρότερα. Ο λόγος είναι απλός. Τα νήματα της κυριαρχίας, της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης τα κινούν ομάδες και μηχανισμοί πολύ πιο ευρύτεροι και ισχυρότεροι από το υπαλληλικό προσωπικό τους, που βρίσκεται στα τοπικά κόμματα.

Με κάθε είδους «επιχειρήματα» προσκαλούν για συμμετοχή στον εκλογικό μπερντέ, **προσπαθώντας να συντρίψουν τον αυτοσεβασμό των ανθρώπων**

Όλοι οι εξουσιαστές ζητούν συμμετοχή στις εκλογικές διαδικασίες. Ειδικότερα ο καθένας θέλει να αυξήσει την εκλογική του πελατεία, αλλά το γενικότερο συμφέρον τους είναι να ψηφίσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι, ώστε την επαύριον των εκλογών, όταν θα φτιάχνουν τις διάφορες κρυφές και φανερές συμμαχίες για να ολοκληρώσουν τα σχέδια της κυριαρχίας, που είναι ακόμα χειρότερες συνθήκες επιβίωσης και σκλαβιάς, να δηλώνουν: «Μας ψήφισε ο ελληνικός λαός». Με τη συμμετοχή ξέρουν πως θα υπάρχει επικύρωση για τα όσα πρόκειται να ακολουθήσουν στη ίδια κατεύθυνση με τα όσα έχουν προηγηθεί.

Προσπαθούν με ξεδιαντροπιά να εξαπατήσουν τον κόσμο ισχυριζόμενοι πως βρισκόμαστε υπό κατοχή. Ξέρουν πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, αλλά κάτι πολύ χειρότερο. Γνωρίζουν πολύ καλά τι ακριβώς «παίζεται» και γι' αυτό κρύβουν επιμελώς την πραγματικότητα, βρίσκονται τόσο καλά αγκαλιασμένοι με το σύστημα και τις πολιτικές τεχνικές, που απλά θέλουν να το σώσουν και να του δώσουν καινούργια δυναμική. Δυναμική που θα το αναζωογονήσει ώστε να μπορέσει να διεκπεραιώσει το έργο του. Γιατί άραγε τολμούν και μιλούν για κατοχή όταν ξέρουν –και ειδικά οι «ειδήμονες»– πως αυτό το φραστικό εφεύρημα συγκαλύπτει στην πραγματικότητα την βαθύτερη ουσία **των ανασχηματισμών που γίνονται από την ενοποιημένη κυριαρχία**;

Πώς είναι δυνατόν να ισχυρίζονται πως βρισκόμαστε υπό κατοχή αυτοί που συναλλάσσονται και σχετίζονται με τους «κατακτητές» είτε στα ευρωπαϊκά έδρανα και ΦΟΡΟΥΜ είτε στα παρασκήνια των θεατρικών παραστάσεων που δίνουν προσπαθώντας να εξαπατήσουν τον κόσμο; Σ' αυτές τις παραστάσεις, όπως είναι και οι εκλογικές αναμετρήσεις, παρουσιάζουν τις διορθωτικές προτάσεις για την εφαρμογή των «μνημονίων» δήθεν ως ανταγωνιστικές θέσεις μεταξύ τους και μάλιστα αυτοί που έχουν τη μικρότερη επιρροή στον κόσμο εμφανίζονται ως αδιάλλακτοι επειδή ξέρουν ότι οι λεονταρισμοί προ-

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

σελκύουν αφελείς και καλοπροαίρετους, αλλά και επειδή αυτά που διατυμπανίζουν δεν μπορούν να τα εφαρμόσουν.

Οι περισσότεροι μιλούν για θέσεις «εργασίας» που κάποτε θα φτιαχτούν και πιπιλάνε την καραμέλα της ανάπτυξης. Ξέρουν πολύ καλά τι προπαγανδίζουν. Όταν οι άνεργοι επίσημα ξεπερνούν το ένα εκατομμύριο, τότε υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος που επιμένουν στις θέσεις εργασίας και την «ανάπτυξη». Αυτοί που οδήγησαν εκατομμύρια στην ανεργία κάποια στιγμή θα φτιάξουν θέσεις εργασίας πάνω **στη βάση του νέου καταμερισμού και ειδικού ρόλου της κάθε χώρας στο νέο πλέγμα κυριαρχίας, εκμετάλλευσης κι εξανδραποδισμού που έχει ήδη προσδιοριστεί από τα ευρωπαϊκά και διηπειρωτικά κέντρα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.**

Η ανεργία οδηγεί στην απελπισία. Ένα μέρος των ανέργων θα τρέξει να εργαστεί στα «αναπτυξιακά έργα», που θα διαμορφώνουν χειρότερες συνθήκες σκλαβιάς και υποταγής αφού με το νέο καταμερισμό η εξάρτηση σε βασικά είδη επιβίωσης θα είναι αυξημένη, ενώ για τον ελλαδικό χώρο ο πολυδιαφημισμένος τουρισμός θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη δουλοπρέπεια και εξευτελισμούς.

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας», είπε ο γέροντας Λαοκόων στους Τρώες, αλλά δεν εισακούσθηκε.

Εδώ, όμως, τα τελευταία δύο χρόνια πρόσφεραν δυνατότητες και έδωσαν εμπειρίες, διεύρυναν τη σκέψη και την δυνατότητα κατανόησης για το ρόλο των πολιτικών, της πολιτικής, τους κράτους και της κυριαρχίας, γενικότερα. Τώρα η συνετή συμβουλή του Λαοκόντα μπορεί να πιάσει τόπο.

Καμιά εμπιστοσύνη στους γδάρτες της ζωής και των ονείρων μας! Να μην μας διαφεύγει πως η πολιτική είναι καρναβάλι ξεφτιλισμένων ανθρωποειδών.

Ο ωμός εκβιασμός της "οικονομικής κρίσης", που χρησιμοποιεί το κράτος για να υποτάξει ακόμα περισσότερο την κοινωνία, είναι το όχημα για περαιτέρω υποδούλωση και εξαθλίωση.
Ήδη οι εξουσιαστές και μεγαλο-καρχαρίες τρίβουν τα χέρια τους που εξασφαλίζουν ακόμα φθηνότερο εργατικό δυναμικό, ετοιμάζονται για νέες λαμογιές και καταστροφή των εναπομείναντων φυσικών πόρων (βλ. μεταλλεία χρυσού που σχεδιάζουν στη Χαλκιδική και όχι μόνο).

Όσοι λοιπόν ψηφίσουν, απλά θα επικυρώσουν τα ήδη συμφωνημένα και θα χάσουν τον αυτοσεβασμό τους. **Ούτε τα μικρά, αλλά ούτε και τα μεγάλα κόμματα θα γυρίσουν πίσω τον τροχό που έχει βάλει σε κίνηση η κυριαρχία, αφού άλλο περισσότερο και άλλο λιγότερο είναι οι εδώ τοποτηρητές της.**

Γι' αυτούς και για χιλιάδες ακόμα λόγους, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

Η πρόταση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ εννοείται πως δεν έχει καμία σχέση με το λευκό ή το άκυρο που εκδηλώνονται με την ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ στις ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ, αλλά και ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ, ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ.

Η εκλογική απεργία συμπορεύεται για λίγο με την αποχή αλλά προχωρά πιο πέρα. Δεν καλούμε σε ΑΠΟΧΗ για να εκμεταλλευτούμε την οργή και την αγανάκτηση που υπάρχει για τα όσα συμβαίνουν. Στην πράξη της αποχής μπορούν και συμμετέχουν πολλοί. Επειδή αυτή προσβλέπει σε κάποιου είδους «τιμωρίας» κάποιων πολιτικών, στην άρνηση **αυτού του τρόπου** διαχείρισης της εξουσίας και της εκμετάλλευσης και άλλα σχετικά. Έτσι, πολλοί άνθρωποι την ΑΠΟΧΗ δεν την θεωρούν σαν μόνιμη στάση και κάτω από διαφορετικές συνθήκες είναι πρόθυμοι να επιστρέψουν στις κάλπες και τις αλλοτριωτικές εκλογικές διαδικασίες. Το ίδιο περιστασιακό πνεύμα, διακρίνει και όσους κατά περίσταση προτείνουν ή δεν προτείνουν την ΑΠΟΧΗ.

Όμως, δεν αρκεί η αξιοπρεπής στάση της αποχής, χρειάζεται κάτι περισσότερο. Το ζητούμενο είναι να κοπεί κάθε είδους σχέση με τις εκλογικές διαδικασίες.

Η αναρχική πρόταση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ που διατυπώθηκε πριν από 110 ακριβώς χρόνια εμπεριέχει μια δυναμική που συνεχώς εμπλουτίζεται μέσα από την εμπειρία των αναρχικών αγώνων. Επιβεβαιώνεται διαρκώς ως μία ουσιαστική ρήξη με την εξουσία και την εκμετάλλευση διατηρώντας ανοικτούς τους ορίζοντες για την συνολική απελευθέρωση.

Κάθε εκλογική διαδικασία αφορά σκλάβους και το αποτέλεσμα της ορίζει τις συνθήκες σκλαβιάς κι εκμετάλλευσης που θα ε-

θήκες δουλείας. Αυτό έχει αποδειχθεί περίτρανα σ' όλη τη διάρκεια της εφαρμογής του κοινοβουλευτισμού. Ακριβώς, λοιπόν, επειδή τόσο μέσα από τον κοινοβουλευτικό σύστημα αλλά και ανεξάρτητα από αυτό οι εκλογικές διαδικασίες προοιωνίζουν τα χειρότερα, η πλήρης αντίθεση προς αυτές συνδυάζεται με την αντίθεσης του σκλάβου προς τον δουλοκτήτη αφέντη. Ο τελευταίος επιβάλλει συνεχώς όρους προκειμένου να διατηρήσει την εξουσία, τα υλικά αγαθά και τα προνόμια των υποστηρικτών του. Στο σύγχρονο δουλοκτητικό σύστημα αυτή η αντίθεση εκδηλώθηκε με τις απεργίες των εργατών απέναντι στους αφέντες. Εννοείται πως αναφερόμαστε στην πρωτογενή και ουσιαστική διάσταση των απεργιών κι όχι στις καραγκιοζίστικες καρικατούρες των κατ' επίφαση απεργιών που βλέπουμε να γίνονται στις μέρες μας. Η **αποχή**, του σκλάβου, **από το έργο** (στην προκειμένη περίπτωση του ψηφοφόρου) που του αναθέτει ο εξουσιαστής-εκμεταλλευτής είναι μια πράξη ουσιαστικής ρήξης, όταν αποκτά συνειδητά μόνιμο χαρακτήρα.

Επομένως όσοι δεν συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες, τηρώντας την στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ είναι φανερό πως έχουν αποφασίσει να τηρήσουν **μια σταθερή και μόνιμη στάση** απέναντι στο σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και προς όσους το στηρίζουν, το αναπαράγουν και το ενισχύουν. Είναι πιθανό να μην έχουν βρει ένα ορισμένο δρόμο για την συνολική απελευθέρωση. Σίγουρα, όμως, έχουν πολλές δυνατότητες να τον βρουν και να τον ακολουθήσουν.

Οφείλουμε να διατηρούμε ανοικτούς τους δρόμους για την ολοκληρωτική απελευθέρωση ατενίζοντας τους ορίζοντες ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν που μας όρισαν οι εξουσιαστές. **Μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας**, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο βασισμένο στην απλότητα, την αλληλοβοήθεια, την ειλικρίνεια, την υλική αυτάρκεια, αλλά κυρίως στην απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος από τις στρεβλώσεις και τις αγκυλώσεις της εξουσίας.

Μπορούμε να δημιουργήσουμε νέους τρόπους ζωής απομακρυσμένους και ανταγωνιστικούς ως προς αυτούς που αναγκαζόμαστε να έχουμε τώρα.

Για την άναρχη κοινοτική συμβίωση, Επειδή η

ρόλου της κάθε χώρας στο νέο πλέγμα κυριαρχίας, **εκμετάλλευσης κι εξανδραποδισμού που έχει ήδη προσδιοριστεί από τα ευρωπαϊκά και διηπειρωτικά κέντρα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης**.

Η ανεργία οδηγεί στην απελπισία. Ένα μέρος των ανέργων θα τρέξει να εργαστεί στα «αναπτυξιακά έργα», που θα διαμορφώνουν χειρότερες συνθήκες σκλαβιάς και υποταγής αφού με το νέο καταμερισμό η εξάρτηση σε βασικά είδη επιβίωσης θα είναι αυξημένη, ενώ για τον ελλαδικό χώρο ο πολυδιαφημισμένος τουρισμός θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη δουλοπρέπεια και εξευτελισμούς.

«Φοβού τους Δαναούς και δώρα φέροντας», είπε ο γέροντας Λαοκόων στους Τρώες, αλλά δεν εισακούσθηκε.

Εδώ, όμως, τα τελευταία δύο χρόνια πρόσφεραν δυνατότητες και έδωσαν εμπειρίες, διεύρυναν τη σκέψη και την δυνατότητα κατανόησης για το ρόλο των πολιτικών, της πολιτικής, τους κράτους και της κυριαρχίας, γενικότερα. Τώρα η συνετή συμβουλή του Λαοκόντα μπορεί να πιάσει τόπο.

Καμιά εμπιστοσύνη στους γδάρτες της ζωής και των ονείρων μας! Να μην μας διαφεύγει πως η πολιτική είναι καρναβάλι ξεφτιλισμένων ανθρωποειδών.

ΤΗΝ ΑΠΟΧΗ.

Η εκλογική απεργία συμπορεύεται για λίγο με την αποχή αλλά προχωρά πιο πέρα. Δεν καλούμε σε ΑΠΟΧΗ για να εκμεταλλευτούμε την οργή και την αγανάκτηση που υπάρχει για τα όσα συμβαίνουν. Στην πράξη της αποχής μπορούν και συμμετέχουν πολλοί. Επειδή αυτή προσβλέπει σε κάποιου είδους «τιμωρίας» κάποιων πολιτικών, στην άρνηση **αυτού του τρόπου** διαχείρισης της εξουσίας και της εκμετάλλευσης και άλλα σχετικά. Έτσι, πολλοί άνθρωποι την ΑΠΟΧΗ δεν την θεωρούν σαν μόνιμη στάση και κάτω από διαφορετικές συνθήκες είναι πρόθυμοι να επιστρέψουν στις κάλπες και τις αλλοτριωτικές εκλογικές διαδικασίες. Το ίδιο περιστασιακό πνεύμα, διακρίνει και όσους κατά περίσταση προτείνουν ή δεν προτείνουν την ΑΠΟΧΗ.

Όμως, δεν αρκεί η αξιοπρεπής στάση της αποχής, χρειάζεται κάτι περισσότερο. Το ζητούμενο είναι να κοπεί κάθε είδους σχέση με τις εκλογικές διαδικασίες.

Η αναρχική πρόταση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ που διατυπώθηκε πριν από 110 ακριβώς χρόνια εμπεριέχει μια δυναμική που συνεχώς εμπλουτίζεται μέσα από την εμπειρία των αναρχικών αγώνων. Επιβεβαιώνεται διαρκώς ως μία ουσιαστική ρήξη με την εξουσία και την εκμετάλλευση διατηρώντας ανοικτούς τους ορίζοντες για την συνολική απελευθέρωση.

Κάθε εκλογική διαδικασία αφορά σκλάβους και το αποτέλεσμα της ορίζει τις συνθήκες σκλαβιάς κι εκμετάλλευσης που θα εφαρμοστούν αναζητώντας και επιβάλλοντας διαρκώς με το τέχνασμα της πλειοψηφίας την ενσωμάτωση των ανθρώπων στις κάθε φορά ανανεούμενες συν-

ναντι στους αφέντες. Εννοείται πως αναφερόμαστε στην πρωτογενή και ουσιαστική διάσταση των απεργιών κι όχι στις καραγκιοζίστικες καρικατούρες των κατ' επίφαση απεργιών που βλέπουμε να γίνονται στις μέρες μας. Η **αποχή**, του σκλάβου, **από το έργο** (στην προκειμένη περίπτωση του ψηφοφόρου) που του αναθέτει ο εξουσιαστής-εκμεταλλευτής είναι μια πράξη ουσιαστικής ρήξης, όταν αποκτά συνειδητά μόνιμο χαρακτήρα.

Επομένως όσοι δεν συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες, τηρώντας την στάση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ είναι φανερό πως έχουν αποφασίσει να τηρήσουν **μια σταθερή και μόνιμη στάση** απέναντι στο σύστημα καταπίεσης κι εκμετάλλευσης και προς όσους το στηρίζουν, το αναπαράγουν και το ενισχύουν. Είναι πιθανό να μην έχουν βρει ένα ορισμένο δρόμο για την συνολική απελευθέρωση. Σίγουρα, όμως, έχουν πολλές δυνατότητες να τον βρουν και να τον ακολουθήσουν.

Οφείλουμε να διατηρούμε ανοικτούς τους δρόμους για την ολοκληρωτική απελευθέρωση ατενίζοντας τους ορίζοντες ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν που μας όρισαν οι εξουσιαστές. **Μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας**, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο βασισμένο στην απλότητα, την αλληλοβοήθεια, την ειλικρίνεια, την υλική αυτάρκεια, αλλά κυρίως στην απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος από τις στρεβλώσεις και τις αγκυλώσεις της εξουσίας.

Μπορούμε να δημιουργήσουμε νέους τρόπους ζωής απομακρυσμένους και ανταγωνιστικούς ως προς αυτούς που αναγκαζόμαστε να έχουμε τώρα.

Για την άναρχη κοινοτική συμβίωση, Επειδή η αναρχία δεν είναι ΟΥΤΟΠΙΑ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Αθήνα, 30 Απριλίου 2012

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο ωμός εκβιασμός της "οικονομικής κρίσης", που χρησιμοποιεί το κράτος για να υποτάξει ακόμα περισσότερο την κοινωνία, είναι το όχημα για περαιτέρω υποδούλωση και εξαθλίωση.
Ήδη οι εξουσιαστές και μεγαλο-καρχαρίες τρίβουν τα χέρια τους που εξασφαλίζουν ακόμα φθηνότερο εργατικό δυναμικό, ετοιμάζονται για νέες λαμογιές και καταστροφή των εναπομείναντων φυσικών πόρων (βλ. μεταλλεία χρυσού που σχεδιάζουν στη Χαλκιδική και όχι μόνο).
Τα υποψιασμένα κοινωνικά κομμάτια δεν έχουν κανένα λόγο να πιστέψουν τις ψευτιές των πολιτικών, ούτε να συρθούν πίσω από αιτήματα για περισσότερη (άμεση) δημοκρατία. Οι νέες μορφές καταστολής μπορούν κάλλιστα να εμφανιστούν ως αμεσο-δημοκρατικές και αυτο-οργανωμένες (βλ. ομαδικές ρατσιστικές εκδηλώσεις, πολιτοφυλακές κτλ.)

ΑΝΤΙ-ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΚΑΜΑΡΑ Πέμπτη 3 ΜΑΪΟΥ 12.00 μμ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:
"Η λεγόμενη κρίση, κοινωνικοί αγώνες και αναρχική πρόταση"
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΜΑΪΟΥ στις 19.00
στο Πολυτεχνείο

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

του Λαοκόντα μπορεί να πιάσει τόπο.

Καμιά εμπιστοσύνη στους γδάρτες της ζωής και των ονείρων μας! Να μην μας διαφεύγει πως η πολιτική είναι καρναβάλι ξεφτιλισμένων ανθρωποειδών.

Ο ωμός εκβιασμός της "οικονομικής κρίσης", που χρησιμοποιεί το κράτος για να υποτάξει ακόμα περισσότερο την κοινωνία, είναι το όχημα για περαιτέρω υποδούλωση και εξαθλίωση.

Ήδη οι εξουσιαστές και μεγαλο-καρχαρίες τρίβουν τα χέρια τους που εξασφαλίζουν ακόμα φθηνότερο εργατικό δυναμικό, ετοιμάζονται για νέες λαμογιές και καταστροφή των εναπομείναντων φυσικών πόρων (βλ. μεταλλεία χρυσού που σχεδιάζουν στη Χαλκιδική και όχι μόνο).

ΑΝΤΙ-ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΚΑΜΑΡΑ Πέμπτη 3 ΜΑΪΟΥ 12.00 μμ

Τα υποψιασμένα κοινωνικά κομμάτια δεν έχουν κανένα λόγο να πιστέψουν τις ψευτιές των πολιτικών, ούτε να συρθούν πίσω από αιτήματα για περισσότερη (άμεση) δημοκρατία. Οι νέες μορφές καταστολής μπορούν κάλλιστα να εμφανιστούν ως αμεσο-δημοκρατικές και αυτο-οργανωμένες (βλ. ομαδικές ρατσιστικές εκδηλώσεις, πολιτοφυλακές κτλ.)

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

"Η λεγόμενη κρίση, κοινωνικοί αγώνες και αναρχική πρόταση"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΜΑΪΟΥ στις 19.00
στο Πολυτεχνείο

Βιντεοπροβολή:
"Ο Σαν Μικέλε είχε ένα κόκκορα"

Σύντροφοι για την Αναρχική Απελευθερωτική Δράση
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
(dromous.wordpress.com)
& Σύντροφοι/σσες

Η αναρχική πρόταση της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

που διατυπώθηκε πριν από 110 ακριβώς χρόνια εμπεριέχει μια δυναμική που συνεχώς εμπλουτίζεται μέσα από την εμπειρία των αναρχικών αγώνων. Επιβεβαιώνεται διαρκώς ως μία ουσιαστική ρήξη με την εξουσία και την εκμετάλλευση διατηρώντας ανοικτούς τους ορίζοντες για την συνολική απελευθέρωση.

Κάθε εκλογική διαδικασία αφορά σκλάβους και το αποτέλεσμα της ορίζει τις συνθήκες σκλαβιάς κι εκμετάλλευσης που θα εφαρμοστούν αναζητώντας και επιβάλλοντας διαρκώς με το τέχνασμα της πλειοψηφίας την ενσωμάτωση των ανθρώπων στις κάθε φορά ανανεούμενες συν-

μους για την ολοκληρωτική απελευθέρωση ατενίζοντας τους ορίζοντες ενός κόσμου διαφορετικού από αυτόν που μας όρισαν οι εξουσιαστές. **Μπορούμε να αλλάξουμε τη ζωή μας**, να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για έναν κόσμο βασισμένο στην απλότητα, την αλληλοβοήθεια, την ειλικρίνεια, την υλική αυτάρκεια, αλλά κυρίως στην απελευθέρωση του ανθρώπινου πνεύματος από τις στρεβλώσεις και τις αγκυλώσεις της εξουσίας.

Μπορούμε να δημιουργήσουμε νέους τρόπους ζωής απομακρυσμένους και ανταγωνιστικούς ως προς αυτούς που αναγκαζόμαστε να έχουμε τώρα.

Για την άναρχη κοινοτική συμβίωση, Επειδή η αναρχία δεν είναι ΟΥΤΟΠΙΑ
ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Αθήνα, 30 Απριλίου 2012

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Για την ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ και ΑΝΑΔΕΙΞΗ των αναρχικών κοινωνικών απελευθερωτικών αντιλήψεων και της συμβολής των αναρχικών στους κοινωνικούς αγώνες ενάντια στο κράτος και κάθε μορφή εξουσίας

κάθε Τετάρτη 17:30-20:00
& Σάββατο 10:30-14:00 στη ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ 3
(πρώτη παράλληλος της Φιλίππου από Αγ. Σοφίας)

WWW.ANARCHY.GR

Θεραπεία και ΕΞΟΥΣΙΑ

Στις αρχές Απριλίου η γαλλική Ανώτατη Αρχή Υγείας (HAS) αποφάνθηκε ότι το τεστ PSA για την ανίχνευση του καρκίνου του προστάτη είναι άχρηστο, την ίδια ώρα που και ιατρικές ενώσεις των ΗΠΑ, συνιστούν λιγότερα ιατρικά τεστ, υπογραμμίζοντας ότι συχνά είναι άχρηστα και μερικές φορές επιζήμια για τους ασθενείς. Η HAS ανέφερε ότι το συγκεκριμένο τεστ είναι άχρηστο και για τους πληθυσμούς ανδρών που κατατάσσονται στις ομάδες «υψηλού κινδύνου», ενώ στις ΗΠΑ χαρακτηρίστηκαν ανώφελες οι εξετάσεις που περιλαμβάνουν το ηλεκτρογράφημα, και τη μαγνητική τομογραφία για ορισμένες παθήσεις, το υπερηχογράφημα για γυναίκες με πρώιμο όγκο στον μαστό και φυσικά οι αιματολογικές εξετάσεις PSA. Είναι γνωστό ότι η βιοϊατρική τεχνολογία καθίσταται κυρίαρχη στο δυτικό κόσμο ως μέσο αντίληψης και αντιμετώπισης ασθενειών, ενώ τα οικονομικά συμφέροντα που την περιβάλλουν είναι τεράστια. Αποτελεί μια τεχνολογία η οποία πολύ συχνά, ίσως και τις περισσότερες φορές, λειτουργεί όχι καθοριστικά αλλά συμπληρωματικά, επιδιώκοντας να προσδώσει μεγαλύτερη επιστημονική τεκμηρίωση σε μια ιατρική γνωμάτευση. Δομώντας μια άμεση σχέση σύνδεσης ιατρού και τεχνολογίας με σκοπό όχι να θεραπεύσει ή να προλάβει καταστάσεις αλλά με μοναδική επιδίωξη την ισχυροποίηση του ηγεμονικού ρόλου του γιατρού. Άλλωστε το υπάρχον βιοϊατρικό μοντέλο στηρίχθηκε στη θετικιστική προσέγγιση σύμφωνα με την οποία η γνώση της ύπαρξης του κόσμου είναι εφικτή μέσω της επιστήμης. Η καρτεσιανή λογική της μηχανής-σώματος διέπει το σύνολο σχεδόν της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης. Η γέννησή της τοποθετείται στα τελευταία χρόνια του 18ου και τις αρχές του 19ου αι. με την ανάπτυξη

οποίες εμπλέκονται και αλληλεπιδρούν:

εκείνοι που δέχονται επιθέσεις από την

ιστορία του ανθρώπου να ελέγξει αυτό-

«υψηλού κινδύνου», ενώ στις ΗΠΑ χαρακτηρίστηκαν ανώφελες οι εξετάσεις που περιλαμβάνουν το ηλεκτρογράφημα, και τη μαγνητική τομογραφία για ορισμένες παθήσεις, το υπερηχογράφημα για γυναίκες με πρώιμο όγκο στον μαστό και φυσικά οι αιματολογικές εξετάσεις PSA. Είναι γνωστό ότι η βιοϊατρική τεχνολογία καθίσταται κυρίαρχη στο δυτικό κόσμο ως μέσο αντίληψης και αντιμετώπισης ασθενειών, ενώ τα οικονομικά συμφέροντα που την περιβάλλουν είναι τεράστια. Αποτελεί μια τεχνολογία η οποία πολύ συχνά, ίσως και τις περισσότερες φορές, λειτουργεί όχι καθοριστικά αλλά συμπληρωματικά, επιδιώκοντας να προσδώσει μεγαλύτερη επιστημονική τεκμηρίωση σε μια ιατρική γνωμάτευση. Δομώντας μια άμεση σχέση σύνδεσης ιατρού και τεχνολογίας με σκοπό όχι να θεραπεύσει ή να προλάβει καταστάσεις αλλά με μοναδική επιδίωξη την ισχυροποίηση του ηγεμονικού ρόλου του γιατρού. Άλλωστε το υπάρχον βιοϊατρικό μοντέλο στηρίχθηκε στη θετικιστική προσέγγιση σύμφωνα με την οποία η γνώση της ύπαρξης του κόσμου είναι εφικτή μέσω της επιστήμης. Η καρτεσιανή λογική της μηχανής-σώματος διέπει το σύνολο σχεδόν της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης. Η γέννησή της τοποθετείται στα τελευταία χρόνια του 18ου και τις αρχές του 19ου αι. με την ανάπτυξη της βακτηριολογίας και της παθολογοανατομίας, την ίδια χρονική περίοδο με την ανάπτυξη του ορθολογικού καπιταλισμού και του επιστημονικού ντετερμινισμού.

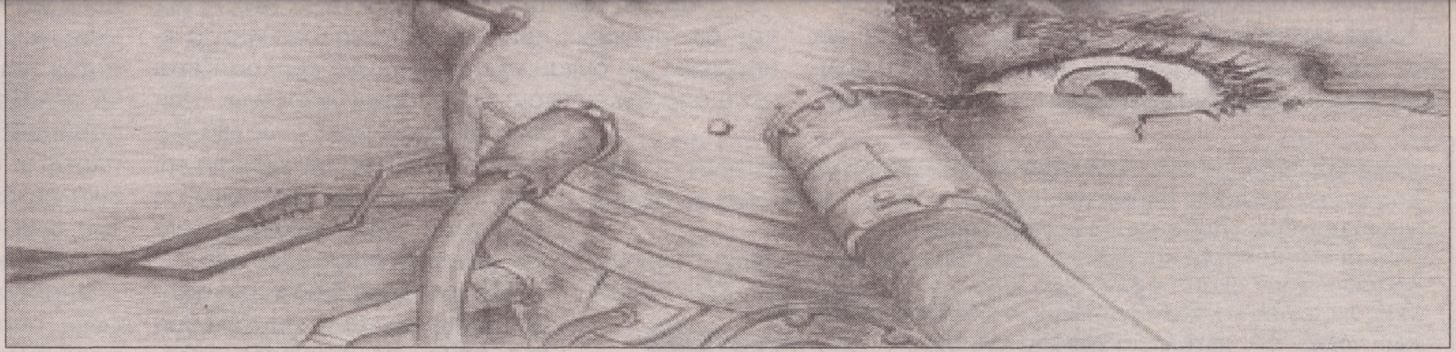
Όμως, η ιστορία της ιατρικής θα μπορούσε να εκληφθεί και ως μια διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου προκειμένου να κατανοήσει και να ελέγξει τον φυσικό του κόσμο και να ανακαλύψει τους τρόπους εκείνους που θα του προσφέρουν υγεία και μακροζωία. Τα επιτεύγματα του παρελθόντος αποτελούν ασφαλώς δομικούς λίθους της ιατρικής υπό το πρίσμα, όμως, και το πλαίσιο της συγκρότησης και της ηγεμονίας της επιστήμης. Και επειδή, ως γνωστόν, η ιστορία γράφεται και διαδίδεται από τους ι-

οποίες εμπλέκονται και αλληλεπιδρούν: 1) τη λαϊκή ιατρική, όπως τα γιατροσόφια και τις πρακτικές του ευρύτερου μη-εξειδικευμένου πληθυσμού, 2) την παραδοσιακή ιατρική των ιθαγενών την οποία ασκούν οι σαμάνοι, οι «μάγοι»-θεραπευτές) και 3) τη βιο-ιατρική, την ιατρική που παράγεται στον δυτικό κόσμο. Σύμφωνα με την ανθρωπολογική προσέγγιση, όλες οι μορφές των ανθρώπινων κοινωνιών παρέχουν ιατρική - δηλαδή, ένα σύστημα ειδικών θεραπευτικών γνώσεων, που παρακολουθούν και μελετούν τα φαινόμενα που προκαλούν πόνο και απειλούν την ανθρώπινη ζωή. Στην πορεία αυτή, σημαντικό ρόλο έπαιξε και η συμβίωση με τα ζώα, αφού η παρατήρησή τους οδήγησε και τον άνθρωπο στον, υπό συνθήκες, πειραματισμό τροφών και βοτάνων που φαίνονταν ότι επι-

εκείνοι που δέχονται επιθέσεις από την συμβατική ιατρική, τις περασμένες περιόδους, όπως τον 19ο αι. και έως τα μέσα του 20ου αι. για τον ελλαδικό χώρο, ήταν λαϊκοί/πρακτικοί γιατροί που απαξιώνονταν. Στον ευρωπαϊκό χώρο από το 15ο αι. ψηφίζονται νόμοι που απαγορεύουν την άσκηση της ιατρικής από οποιονδήποτε μη απόφοιτο σχολής συμβατικής ιατρικής. Είναι η εποχή που τα πανεπιστήμια ως νέοι θεσμικοί φορείς και σε συνεργασία με την εκκλησία επιβάλλουν τη συμβατική ιατρική επιστήμη, η οποία εκτελείται από άνδρες και αντικαθιστά βίαια τη λαϊκή γνώση και σοφία που μεταφέρουν κυρίως οι γυναίκες. Οι κοινότητες της υπαίθρου για αιώνες στηρίζονται στις παραδοσιακές θεραπευτικές πρακτικές, όπου εφαρμόζουν εμπειρικές και βιωματικές μεθόδους α-

ιστορία του ανθρώπου να ελέγξει αυτόνομα το σώμα του και την υγεία του.

Τον 19ο αι. στον ελλαδικό χώρο μπορεί να μην είχαμε Ιερά Εξέταση είχαμε όμως τους νεοφερμένους αστούς-διαφωτιστές του σύγχρονου ελληνικού κράτους, όπως τον γιατρό Αδ. Κοραή να εκφράζεται απαξιωτικά για τους πρακτικούς-λαϊκούς γιατρούς, τους περιβόητους κομπογιαννίτες. Η λέξη κομπογιαννίτης είναι σύνθετη και αποτελείται από το συνθετικό κομπώνω (εξαπατώ), κατ' άλλους από τους κόμπους μαντηλιών που μέσα έβαζαν τα βότανα τους και το συνθετικό γιαννίτης δηλαδή τον Γιαννιώτη, αφού οι περισσότεροι από τους κομπογιαννίτες κατάγονταν από την Ήπειρο (Ζαγοροχώρια). Την ίδια άποψη όμως με τους αστούς δεν είχαν ούτε οι χωρικοί της υπαίθρου αλλά ούτε και οι

θεραπεύσει ή να προλάβει καταστάσεις αλλά με μοναδική επιδίωξη την ισχυροποίηση του ηγεμονικού ρόλου του γιατρού. Άλλωστε το υπάρχον βιοϊατρικό μοντέλο στηρίχθηκε στη θετικιστική προσέγγιση σύμφωνα με την οποία η γνώση της ύπαρξης του κόσμου είναι εφικτή μέσω της επιστήμης. Η καρτεσιανή λογική της μηχανής-σώματος διέπει το σύνολο σχεδόν της σύγχρονης ιατρικής επιστήμης. Η γέννησή της τοποθετείται στα τελευταία χρόνια του 18ου και τις αρχές του 19ου αι. με την ανάπτυξη της βακτηριολογίας και της παθολογοανατομίας, την ίδια χρονική περίοδο με την ανάπτυξη του ορθολογικού καπιταλισμού και του επιστημονικού ντετερμινισμού.

Όμως, η ιστορία της ιατρικής θα μπορούσε να εκληφθεί και ως μια διαρκής προσπάθεια του ανθρώπου προκειμένου να κατανοήσει και να ελέγξει τον φυσικό του κόσμο και να ανακαλύψει τους τρόπους εκείνους που θα του προσφέρουν υγεία και μακροζωία. Τα επιτεύγματα του παρελθόντος αποτελούν ασφαλώς δομικούς λίθους της ιατρικής υπό το πρίσμα, όμως, και το πλαίσιο της συγκρότησης και της ηγεμονίας της επιστήμης. Και επειδή, ως γνωστόν, η ιστορία γράφεται και διαδίδεται από τους ισχυρούς και την κυριαρχία, η κυρίαρχη ιατρική αποσιωπά ή θολώνει τις οπτικές της λαϊκής ιατρικής, του απλού κόσμου, που μέσω της εμπειρίας, της παρατήρησης και της σοφίας αντιμετώπιζε αποτελεσματικά τις ασθένειες. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι, σύμφωνα με τον A. Kleinman, τα περισσότερα προβλήματα υγείας λύνονται έξω από το χώρο της επίσημης ιατρικής. Η μελέτη αυτών των θεραπευτικών παραδόσεων «των ανθρώπων χωρίς ιστορία» (Wolf) σχημάτισε τη βάση για την σταδιακή μελέτη και έρευνα της ιατρικής ανθρωπολογίας κατά τη δεκαετία του '70. Ο A. Kleinman, ψυχίατρος και ανθρωπολόγος, ορίζει τρεις σφαίρες ιατρικών συστημάτων, οι οποίες εμπλέκονται και αλληλεπιδρούν: 1) τη λαϊκή ιατρική, όπως τα γιατροσόφια και τις πρακτικές του ευρύτερου μη-εξειδικευμένου πληθυσμού, 2) την παραδοσιακή ιατρική των ιθαγενών την οποία ασκούν οι σαμάνοι, οι «μάγοι»-θεραπευτές) και 3) τη βιο-ιατρική, την ιατρική που παράγεται στον δυτικό κόσμο. Σύμφωνα με την ανθρωπολογική προσέγγιση, όλες οι μορφές των ανθρώπινων κοινωνιών παρέχουν ιατρική - δηλαδή, ένα σύστημα ειδικών θεραπευτικών γνώσεων, που παρακολουθούν και μελετούν τα φαινόμενα που προκαλούν πόνο και απειλούν την ανθρώπινη ζωή. Στην πορεία αυτή, σημαντικό ρόλο έπαιξε και η συμβίωση με τα ζώα, αφού η παρατήρησή τους οδήγησε και τον άνθρωπο στον, υπό συνθήκες, πειραματισμό τροφών και βοτάνων που φαίνονταν ότι επιδρούσαν κατά περίσταση στα ζώα. Στην αρχαία Ελλάδα (όπως και σε αντίστοιχους πολιτισμούς) χρησιμοποιούσαν για θεραπευτικούς σκοπούς κυρίως μέρη φυτών (ρίζες, φύλλα, άνθη, καρποί κ.λπ.), αλλά και ζωικά προϊόντα (μέρη του σώματος ή εκκρίματα ζώων), καθώς και ανόργανες (ορυκτές) ουσίες. Φάρμακα που σήμερα χρησιμοποιεί ουσιαστικά η ομοιοπαθητική με την ανάλογη εξέλιξη και εμπλουτισμό της γνώσης, και η οποία έχει δεχθεί μια επίθεση, πολλές φορές σφοδρή και απαξιωτική, από την κυρίαρχη δυτική ιατρική.

Αλλά εάν σήμερα είναι οι ομοιοπαθητικοί και άλλοι εναλλακτικοί θεραπευτές εκείνοι που δέχονται επιθέσεις από την συμβατική ιατρική, τις περασμένες περιόδους, όπως τον 19ο αι. και έως τα μέσα του 20ου αι. για τον ελλαδικό χώρο, ήταν λαϊκοί/πρακτικοί γιατροί που απαξιώνονταν. Στον ευρωπαϊκό χώρο από το 15ο αι. ψηφίζονται νόμοι που απαγορεύουν την άσκηση της ιατρικής από οποιονδήποτε μη απόφοιτο σχολής συμβατικής ιατρικής. Είναι η εποχή που τα πανεπιστήμια ως νέοι θεσμικοί φορείς και σε συνεργασία με την εκκλησία επιβάλλουν τη συμβατική ιατρική επιστήμη, η οποία εκτελείται από άνδρες και αντικαθιστά βίαια τη λαϊκή γνώση και σοφία που μεταφέρουν κυρίως οι γυναίκες. Οι κοινότητες της υπαίθρου για αιώνες στηρίζονται στις παραδοσιακές θεραπευτικές πρακτικές, όπου εφαρμόζουν εμπειρικές και βιωματικές μεθόδους αντιμετώπισης ασθενειών, με τη χρήση βοτάνων να καταλαμβάνει σημαντική θέση, αφού η συσσωρεμένη γνώση θεραπευτικής για χιλιάδες χρόνια μέσω αρχικά της παρατήρησης και του πειραματισμού, οδήγησε σε μια πολύ χρήσιμη και αποτελεσματική πρακτική. Είχαν στη διάθεση τους εκατοντάδες δοκιμασμένες συνταγές πρακτικής θεραπείας για πάρα πολλές ασθένειες, από τις οποίες πολλές παραδόθηκαν στην πυρά μαζί με χιλιάδες θεραπεύτριες-«μάγισσες» καταδικασμένες από την Ιερά Εξέταση. Ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα που έχει πράξει η πολιτική-θρησκευτική εξουσία απέναντι στην επίμονη και μεθοδική ιστορία του ανθρώπου να ελέγξει αυτόνομα το σώμα του και την υγεία του.

Τον 19ο αι. στον ελλαδικό χώρο μπορεί να μην είχαμε Ιερά Εξέταση είχαμε όμως τους νεοφερμένους αστούς-διαφωτιστές του σύγχρονου ελληνικού κράτους, όπως τον γιατρό Αδ. Κοραή να εκφράζεται απαξιωτικά για τους πρακτικούς-λαϊκούς γιατρούς, τους περιβόητους κομπογιαννίτες. Η λέξη κομπογιαννίτης είναι σύνθετη και αποτελείται από το συνθετικό κομπώνω (εξαπατώ), κατ' άλλους από τους κόμπους μαντηλιών που μέσα έβαζαν τα βότανα τους και το συνθετικό γιαννίτης δηλαδή τον Γιαννιώτη, αφού οι περισσότεροι από τους κομπογιαννίτες κατάγονταν από την Ήπειρο (Ζαγοροχώρια). Την ίδια άποψη όμως με τους αστούς δεν είχαν ούτε οι χωρικοί της υπαίθρου αλλά ούτε και οι οπλαρχηγοί του '21, οι οποίοι εμπιστεύονταν τους εμπειρικούς γιατρούς. Ο Μακρυγιάννης σημειώνει τραυματισμένος στο Ναύπλιο ότι προσκαλείται από τον ναύαρχο Δεριγνύ για να του προσφερθούν οι ιατρικές υπηρεσίες από τον γιατρό της φρεγάτας. Ο οποίος γνωμάτευσε ακρωτηριασμό και ο Μακρυγιάννης έφυγε για την Αθήνα για τον δει και τελικά να τον κουράρει ο φημισμένος τούρκος εμπειρικός Κούρταλης. Έτσι ο Μακρυγιάννης έμεινε αρτιμελής! Σταδιακά όμως με την εδραίωση του ελλαδικού κράτους οι εμπειρικοί περιορίστηκαν κυρίως στην επαρχία όπου οι γιατροί-επιστήμονες ήταν ακόμη λιγοστοί. Οι κρατι-

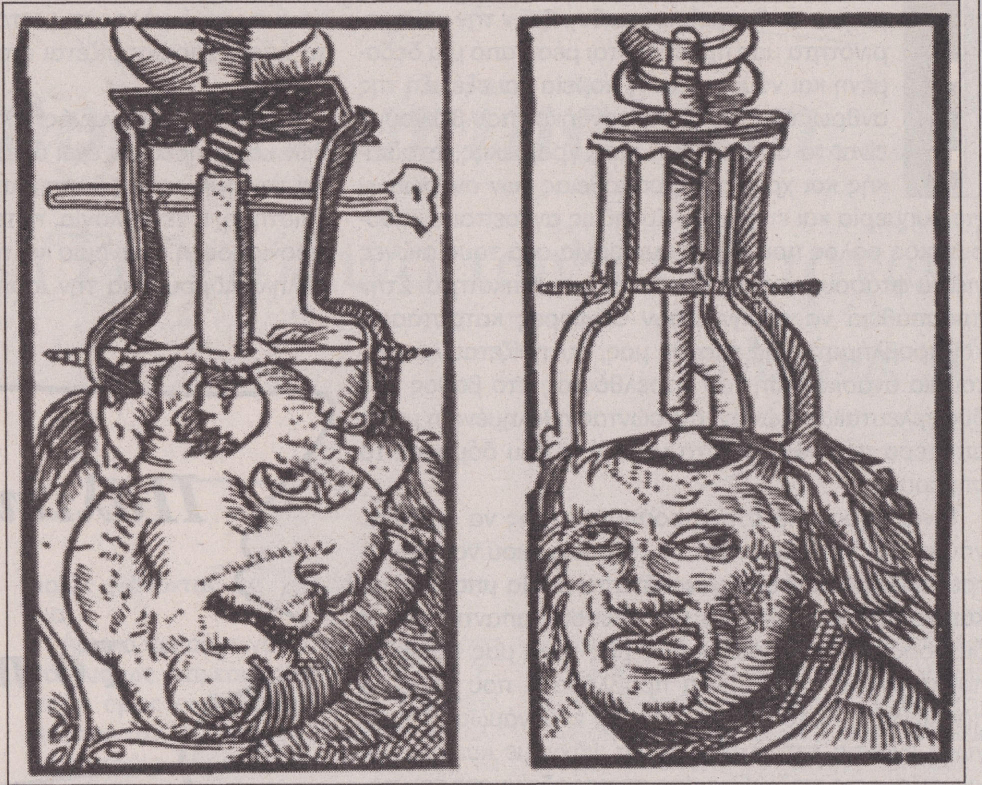
κές συμβατικές ιατρικές δομές άρχισαν να σχηματοποιούνται και να ισχυροποιούνται, γεγονός που παράλληλα με την μεταπολεμική αστυφιλία οδήγησε στην απώλεια σημαντικού κομματιού γνώσεων από τους πρακτικούς. Έτσι στον ελλαδικό χώρο αλλά και διεθνώς το ιατρικό σώμα που ήταν πολιτικά καλά οργανωμένο κατόρθωσε να εξασφαλίσει το μονοπώλιο της θεραπευτικής παρέμβασης. Και είναι η έννοια της αυθεντίας που αποτελεί κυρίαρχο όρο, αναφερόμενη στη γνώση του ειδικού, και στην ταυτόχρονη, κατά τον Φουκώ, δύναμη του ιατρικού βλέμματος στην «αρχαιολογία της κλινικής», όπως και της εισαγωγής της ιατρικοποιημένης γνώσης στην «καθημερινή ζωή».

Κριτική στο συγκεκριμένο βιοϊατρικό μοντέλο ασκήθηκε από τη δεκαετία του '70 κυρίως με κείμενα των Freidson, Jewson και Foucault, οι οποίοι απέδειξαν ότι η ιατρική γνώση μετεξελίσσεται ως προϊόν αλληλεπίδρασης πολιτικών, οικονομικών και πολιτισμικών παραγόντων. Ο Freidson «*έδειξε ότι η ιατρική γνώση και πρακτική βασίζεται όχι στη βιολογική αλλά στην κοινωνική πραγματικότητα. Η αρρώστια συνιστά μια κοινωνική κατασκευή, η οποία κατασκευάζεται μέσω της εξουσίας που διαθέτουν οι γιατροί να θέτουν ετικέτες*», (Χ. Οικονόμου, Κοινωνιολογία της Υγείας, Εκδ. Διόνικος). Κατά το Freidson, οι γιατροί κατόρθωσαν να αποκτήσουν θέση ισχύος στη σημερινή κοινωνία και να προσδιορίζουν τι συνιστά φυσιολογική και τι παθολογική κατάσταση. Αναφερόμαστε ασφαλώς στις αποφάσεις εκείνες που ιατρικοί φορείς κατατάσσουν και διαμορφώνουν τις λίστες με τις ασθένειες, όπως πριν από μερικά χρόνια το άγχος, η μελαγχολία και άλλες συνήθεις και φυσιολογικές καταστάσεις της ανθρώπινης

σότερο στους υγιείς, για την διεύρυνση του καταναλωτικού κοινού. Αυτή η προσπάθεια συντελείται μέσω των μμε και των site που αναλαμβάνουν να πείσουν ότι οι καθημερινές ψυχολογικές μεταπτώσεις, η σεξουαλική δυσλειτουργία, η φυσιολογική φθορά του σώματος λόγω του χρόνου, πρέπει να θεωρούνται καταστάσεις που χρήζουν ιατρικής παρέμβασης. «Ασθένειες-μύθοι», όπως χοληστερίνη και υπέρταση ταλανίζουν πολλούς ανθρώπους οδηγώντας τους σε εμπορικά φαρμακευτικά σκευάσματα, διαμορφώνοντας ένα συγκεκριμένο μοντέλο, όπου οι γιατροί ορίζουν και καθορίζουν τις ασθένειες κατασκευάζοντας κοινό και οι φαρμακευτικές εταιρείες απολαμβάνουν τα λάφυρα αυτής της δράσης. Με τα αντίστοιχα ανταλλάγματα, φυσικά…

Όμως, συχνά, η υγεία του ανθρώπινου σώματος συσχετίζεται από τους περισσότερους με την χρήση της ιατρικής και ουσιαστικά θεωρείται ότι κάποιος είναι υγιής όταν δεν είναι ασθενής. Δηλαδή, της προσδίδεται μια κατάσταση όχι με αυτό το οποίο είναι αλλά με κάτι το οποίο δεν είναι. Η φράση: **«Καλά είμαι, δεν έχω τίποτα»**, αποτυπώνει αυτήν ακριβώς τη προσέγγιση ότι επειδή δεν χρήζω περίθαλψης είμαι υγιής. Πόσο υγιής είναι όμως κάποιος όταν ζει σε επιβαρυντικές κλιματικές συνθήκες, κακή διατροφή και χλωριωμένη ποιότητα νερού; Οι κυρίαρχες πολιτικές και οικονομικές δομές οδηγούν τον άνθρωπο ώστε να επεμβαίνει και να διαταράσσει σε τέτοια έκταση και ένταση τα οικοσυστήματα (ρύπανση, καταστροφή βιοποικιλότητας, μεταλλαγμένα κ.ά) που η άρρηκτη σύνδεση του ανθρώπινου σώματος με τη φύση, δεν μπορεί παρά να έχει άμεση επίδραση στην υγεία.

Σε πρώτο επίπεδο δεν έχει σημασία ε-

ξασθένιση και πιθανές βλάβες στον οργανισμό διαμορφώνοντας ουσιαστικά ένα άρρωστο σώμα με συνέπειες στη διανοητική και ψυχική κατάσταση. Και οι οποίες αποτελούν σημαντικές παράπλευρες απώλειες της ανθρώπινης υπόστασης, όλης αυτής της γνώσης την οποία ο άνθρωπος επί χιλιάδες χρόνια, αφού παρατήρησε και αφουγκράστηκε, πειραματίστηκε και έμαθε, στην προσπάθεια του να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσής του.

Και είναι κρίμα αυτή η τεράστια γνώση να χαθεί ανεπιστρεπτί επειδή και το υπάρχον εξουσιαστικό σύστημα προσβλέπει στη διαχείριση της γνώσης και της επιστήμης ως μέσο για αποτελεσματικότερο κοινωνικό έλεγχο του ανθρώπου, στην προσπάθεια να τον αλλοιώσει

σκοτισμένες και συγχυσμένες από τις παραγράφους μιας ευμετάβλητης επιστήμης, πείθονται ότι μόνο ένα μέσο απομένει για να πάρει άλλη κατεύθυνση από αυτή που της έχουν προσδώσει τα ψυχρά επιχειρήματα των επιστημονικών διατυπώσεων, η φλόγα του υποβόσκοντος πάθους, και αυτό το μέσο είναι ο πόνος, ο πόνος που φτάνει να καταστεί αφόρητος. Το μεγάλο κακό από το οποίο πρέπει να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα είναι η τάση να συναινεί σε καθαγιασμένες διατυπώσεις, κάτι που τελικά ισοδυναμεί με την απουσία πίστης στην ίδια της τη συνείδηση. Μόνο αφού χειραφετηθεί από την τυφλή και παθητική πίστη στις διατυπώσεις, θα μπορέσει να εκδηλωθεί ελέυθερα η σοφία του ανθρώπου. Αλλά προς το παρόν μάχεται ακόμη για

που αποτελεί κυρίαρχο όρο, αναφερόμενη στη γνώση του ειδικού, και στην ταυτόχρονη, κατά τον Φουκώ, δύναμη του ιατρικού βλέμματος στην «αρχαιολογία της κλινικής», όπως και της εισαγωγής της ιατρικοποιημένης γνώσης στην «καθημερινή ζωή».

Κριτική στο συγκεκριμένο βιοϊατρικό μοντέλο ασκήθηκε από τη δεκαετία του '70 κυρίως με κείμενα των Freidson, Jewson και Foucault, οι οποίοι απέδειξαν ότι η ιατρική γνώση μετεξελίσσεται ως προϊόν αλληλεπίδρασης πολιτικών, οικονομικών και πολιτισμικών παραγόντων. Ο Freidson «*έδειξε ότι η ιατρική γνώση και πρακτική βασίζεται όχι στη βιολογική αλλά στην κοινωνική πραγματικότητα. Η αρρώστια συνιστά μια κοινωνική κατασκευή, η οποία κατασκευάζεται μέσω της εξουσίας που διαθέτουν οι γιατροί να θέτουν ετικέτες*», (Χ. Οικονόμου, Κοινωνιολογία της Υγείας, Εκδ. Διόνικος). Κατά το Freidson, οι γιατροί κατόρθωσαν να αποκτήσουν θέση ισχύος στη σημερινή κοινωνία και να προσδιορίζουν τι συνιστά φυσιολογική και τι παθολογική κατάσταση. Αναφερόμαστε ασφαλώς στις αποφάσεις εκείνες που ιατρικοί φορείς κατατάσσουν και διαμορφώνουν τις λίστες με τις ασθένειες, όπως πριν από μερικά χρόνια το άγχος, η μελαγχολία και άλλες συνήθεις και φυσιολογικές καταστάσεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς ορίστηκαν ως ασθένειες με την ανάλογη φαρμακευτική συνδρομή. Το ίδιο ισχύει και με τα ποσοτικά όρια των εργαστηριακών εξετάσεων, όπου τοποθετούνται σε αρκετές περιπτώσεις, όλο και πιο κάτω ώστε να αυξηθούν οι ομάδες πληθυσμού που θα χαρακτηριστούν ασθενείς. Άλλωστε οι στρατηγικές μάρκετινγκ των φαρμακοβιομηχανιών στοχεύουν όλο και περισσούς ανθρώπους οδηγώντας τους σε εμπορικά φαρμακευτικά σκευάσματα, διαμορφώνοντας ένα συγκεκριμένο μοντέλο, όπου οι γιατροί ορίζουν και καθορίζουν τις ασθένειες κατασκευάζοντας κοινό και οι φαρμακευτικές εταιρείες απολαμβάνουν τα λάφυρα αυτής της δράσης. Με τα αντίστοιχα ανταλλάγματα, φυσικά…

Όμως, συχνά, η υγεία του ανθρώπινου σώματος συσχετίζεται από τους περισσότερους με την χρήση της ιατρικής και ουσιαστικά θεωρείται ότι κάποιος είναι υγιής όταν δεν είναι ασθενής. Δηλαδή, της προσδίδεται μια κατάσταση όχι με αυτό το οποίο είναι αλλά με κάτι το οποίο δεν είναι. Η φράση: **«Καλά είμαι, δεν έχω τίποτα»**, αποτυπώνει αυτήν ακριβώς τη προσέγγιση ότι επειδή δεν χρήζω περίθαλψης είμαι υγιής. Πόσο υγιής είναι όμως κάποιος όταν ζει σε επιβαρυντικές κλιματικές συνθήκες, κακή διατροφή και χλωριωμένη ποιότητα νερού; Οι κυρίαρχες πολιτικές και οικονομικές δομές οδηγούν τον άνθρωπο ώστε να επεμβαίνει και να διαταράσσει σε τέτοια έκταση και ένταση τα οικοσυστήματα (ρύπανση, καταστροφή βιοποικιλότητας, μεταλλαγμένα κ.ά) που η άρρηκτη σύνδεση του ανθρώπινου σώματος με τη φύση, δεν μπορεί παρά να έχει άμεση επίδραση στην υγεία.

Σε πρώτο επίπεδο δεν έχει σημασία εάν έχει εκδηλωθεί κάποια ασθένεια λόγω των περιβαλλοντικών συνθηκών που επικρατούν αλλά εάν ανεξαρτήτως της εμφάνισης ασθένειας είναι υγεία να ζεις σε τέτοιες συνθήκες. Εάν είναι, εν τέλει, υγεία να ζεις εντός τοξικών ζωνών από καυσαέρια, βιομηχανικούς ρύπους, χημικά οικιακής χρήσης, φυτοφάρμακα κ.ά. Όπου, επιπρόσθετα, η αποθήκευση αυτών των ουσιών προκαλεί σταδιακά εξασθένιση και πιθανές βλάβες στον οργανισμό διαμορφώνοντας ουσιαστικά ένα άρρωστο σώμα με συνέπειες στη διανοητική και ψυχική κατάσταση. Και οι οποίες αποτελούν σημαντικές παράπλευρες απώλειες της ανθρώπινης υπόστασης, όλης αυτής της γνώσης την οποία ο άνθρωπος επί χιλιάδες χρόνια, αφού παρατήρησε και αφουγκράστηκε, πειραματίστηκε και έμαθε, στην προσπάθεια του να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσής του.

Και είναι κρίμα αυτή η τεράστια γνώση να χαθεί ανεπιστρεπτί επειδή και το υπάρχον εξουσιαστικό σύστημα προσβλέπει στη διαχείριση της γνώσης και της επιστήμης ως μέσο για αποτελεσματικότερο κοινωνικό έλεγχο του ανθρώπου, στην προσπάθεια να τον αλλοιώσει και να τον καθυποτάξει. Αλλά νομίζουμε ότι τα λόγια του E.Müsham είναι τα πλέον χαρακτηριστικά: «*Οι αγγελιοφόροι της προφανούς αλλά όχι θεμελιωμένης σε ακριβείς και ελέγξιμες αποδείξεις αλήθειας, απέναντι στο γεγονός ότι οι άνθρωποι έχουν την όραση και την ακοή, τη λογική και την ψυχή συσκοτισμένες και συγχυσμένες από τις παραγράφους μιας ευμετάβλητης επιστήμης, πείθονται ότι μόνο ένα μέσο απομένει για να πάρει άλλη κατεύθυνση από αυτή που της έχουν προσδώσει τα ψυχρά επιχειρήματα των επιστημονικών διατυπώσεων, η φλόγα του υποβόσκοντος πάθους, και αυτό το μέσο είναι ο πόνος, ο πόνος που φτάνει να καταστεί αφόρητος. Το μεγάλο κακό από το οποίο πρέπει να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα είναι η τάση να συναινεί σε καθαγιασμένες διατυπώσεις, κάτι που τελικά ισοδυναμεί με την απουσία πίστης στην ίδια της τη συνείδηση. Μόνο αφού χειραφετηθεί από την τυφλή και παθητική πίστη στις διατυπώσεις, θα μπορέσει να εκδηλωθεί ελεύθερα η σοφία του ανθρώπου. Αλλά προς το παρόν μάχεται ακόμη για να περάσει από την επιφανειακή επιστήμη στη σοφία που προσδίδουν οι δονήσεις της ζωής*», (Παρέγκλιση 2η, Ελευθεριακή Κουλτούρα).

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Από την Αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφορεί το βιβλίο:

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995

Κοινωνιολογία της Υγείας, Εκδ. Διόνικος). Κατά το Freidson, οι γιατροί κατόρθωσαν να αποκτήσουν θέση ισχύος στη σημερινή κοινωνία και να προσδιορίζουν τι συνιστά φυσιολογική και τι παθολογική κατάσταση. Αναφερόμαστε ασφαλώς στις αποφάσεις εκείνες που ιατρικοί φορείς κατατάσσουν και διαμορφώνουν τις λίστες με τις ασθένειες, όπως πριν από μερικά χρόνια το άγχος, η μελαγχολία και άλλες συνήθειες και φυσιολογικές καταστάσεις της ανθρώπινης συμπεριφοράς ορίστηκαν ως ασθένειες με την ανάλογη φαρμακευτική συνδρομή. Το ίδιο ισχύει και με τα ποσοτικά όρια των εργαστηριακών εξετάσεων, όπου τοποθετούνται σε αρκετές περιπτώσεις, όλο και πιο κάτω ώστε να αυξηθούν οι ομάδες πληθυσμού που θα χαρακτηριστούν ασθενείς. Άλλωστε οι στρατηγικές μάρκετινγκ των φαρμακοβιομηχανιών στοχεύουν όλο και περισ-

βαρυντικές κλιματικές συνθήκες, κακή διατροφή και χλωριωμένη ποιότητα νερού; Οι κυρίαρχες πολιτικές και οικονομικές δομές οδηγούν τον άνθρωπο ώστε να επεμβαίνει και να διαταράσσει σε τέτοια έκταση και ένταση τα οικοσυστήματα (ρύπανση, καταστροφή βιοποικιλότητας, μεταλλαγμένα κ.ά) που η άρρηκτη σύνδεση του ανθρώπινου σώματος με τη φύση, δεν μπορεί παρά να έχει άμεση επίδραση στην υγεία.

Σε πρώτο επίπεδο δεν έχει σημασία εάν έχει εκδηλωθεί κάποια ασθένεια λόγω των περιβαλλοντικών συνθηκών που επικρατούν αλλά εάν ανεξαρτήτως της εμφάνισης ασθένειας είναι υγεία να ζεις σε τέτοιες συνθήκες. Εάν είναι, εν τέλει, υγεία να ζεις εντός τοξικών ζωνών από καυσαέρια, βιομηχανικούς ρύπους, χημικά οικιακής χρήσης, φυτοφάρμακα κ.ά. Όπου, επιπρόσθετα, η αποθήκευση αυτών των ουσιών προκαλεί σταδιακά ε-

ο άνθρωπος επί χιλιάδες χρόνια, αφού παρατήρησε και αφουγκράστηκε, πειραματίστηκε και έμαθε, στην προσπάθεια του να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης του.

Και είναι κρίμα αυτή η τεράστια γνώση να χαθεί ανεπιστρεπτί επειδή και το υπάρχον εξουσιαστικό σύστημα προσβλέπει στη διαχείριση της γνώσης και της επιστήμης ως μέσο για αποτελεσματικότερο κοινωνικό έλεγχο του ανθρώπου, στην προσπάθεια να τον αλλοιώσει και να τον καθυποτάξει. Αλλά νομίζουμε ότι τα λόγια του E.Müsham είναι τα πλέον χαρακτηριστικά: «*Οι αγγελιοφόροι της προφανούς αλλά όχι θεμελιωμένης σε ακριβείς και ελέγξιμες αποδείξεις αλήθειας, απέναντι στο γεγονός ότι οι άνθρωποι έχουν την όραση και την ακοή, τη λογική και την ψυχή συ-*

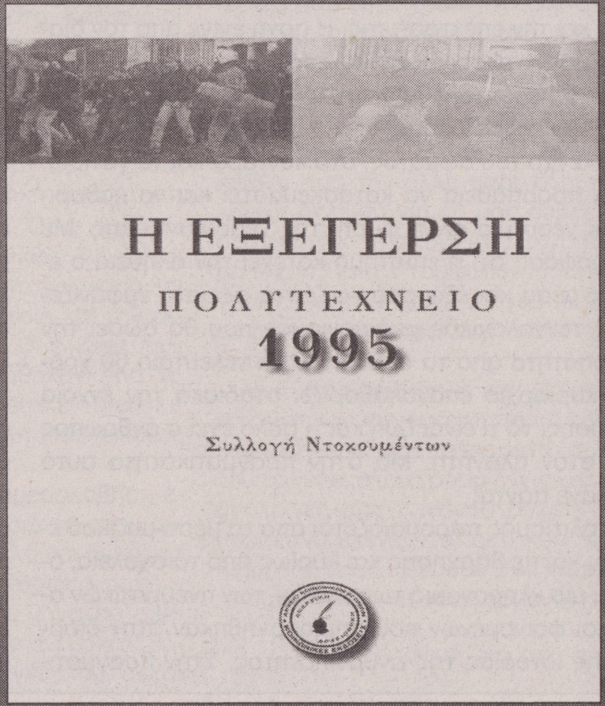
ντος πάθους, και αυτό το μέσο είναι ο πόνος, ο πόνος που φτάνει να καταστεί αφόρητος. Το μεγάλο κακό από το οποίο πρέπει να απελευθερωθεί η ανθρωπότητα είναι η τάση να συναινεί σε καθαγιασμένες διατυπώσεις, κάτι που τελικά ισοδυναμεί με την απουσία πίστης στην ίδια της τη συνείδηση. Μόνο αφού χειραφετηθεί από την τυφλή και παθητική πίστη στις διατυπώσεις, θα μπορέσει να εκδηλωθεί ελεύθερα η σοφία του ανθρώπου. Αλλά προς το παρόν μάχεται ακόμη για να περάσει από την επιφανειακή επιστήμη στη σοφία που προσδίδουν οι δονήσεις της ζωής», (Παρέγκλιση 2η, Ελευθεριακή Κουλτούρα).

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Από την Αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφορεί το βιβλίο:

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995

Πολιτισμός, ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας. Το παράδειγμα του Ράπα Νουί

Είναι διάχυτη η εντύπωση ότι ο τρόπος ζωής μας και οι θεσμοί που καθορίζουν την καθημερινότητά μας προέρχονται μέσα από μια δεδομένη και νομοτελειακή πορεία και εξέλιξη της ανθρωπότητας. Ότι οι συνθήκες που βιώνουμε είναι το αποτέλεσμα μιας γραμμικής, σταδιακής και χρόνιας προσπάθειας των ανθρώπων για ευημερία και επιβίωση. Συνήθως αγνοείται ο καθοριστικός ρόλος που είχε η κυριαρχία ανά τους αιώνες για να φτάσουμε στην σημερινή πραγματικότητα. Στην προσπάθεια να ερμηνευτούν διάφορες καταστάσεις και προβλήματα της εποχής μας, συνηθίζεται να γίνεται μια ανασκόπηση του παρελθόντος στο βάθος των δύο τελευταίων αιώνων, αγνοώντας ηθελημένα ή μη το απώτερο παρελθόν και τα γεγονότα που δόμησαν το σήμερα.

Είναι σημαντικό στην προσπάθεια μας να απαλλαγούμε από την αθλιότητα του εξουσιασμού να ανατρέξουμε σε διάφορα γεγονότα τα οποία μπορούν σε κάποιες περιπτώσεις να μας δώσουν απαντήσεις σε διάφορους προβληματισμούς μας ή να μας προειδοποιήσουν για ενδεχόμενα προβλήματα που ίσως να προκύψουν. Καλό θα ήταν για την ενδυνάμωση του αγώνα ενάντια στη κυριαρχία να ψάχναμε και να αναγνωρίζαμε τις επιδιώξεις μας σε παραδείγματα του παρελθόντος κατά τα οποία οι άνθρωποι έζησαν χωρίς δομημένη εξουσία.

Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι το υπάρχον έχει τις ρίζες του πολύ πιο πίσω από τις σύγχρονες ανακατατάξεις. Το υπάρχον έχει άμεση σχέση με το ενιαίο μόρφωμα του πολιτισμού και την εγκατάλειψη ενός πρωτινού βίου συμφιλίωσης με τον φυσικό κόσμο.

Σήμερα στην εποχή της υψηλής τεχνολογίας μπορεί να εκπλήσσει το γεγονός και μόνο να μιλάει κανείς για την αναγκαιότητα του πολιτισμού. Όμως ποιος είναι ο λόγος για να μην μιλήσουμε για την έννοια και την διαδικασία του πολιτισμού από την στιγμή που επιδιώκουμε την Αναρχία; Ποιος είναι ο λόγος για να μην ασχοληθούμε και να μην αναζητήσουμε απαντήσεις ακόμα και για τα πιο ασήμαντα αίτια της σημερινής «αδιέξοδης» σκλαβιάς που βιώνουμε, από την στιγμή που επιδιώκουμε ήδη την αισθαντικότητα της ολικής απελευθέρωσης; Γιατί να συμβιβαστούμε με το ψέμα και την

κότητα όμως η έννοια του πολιτισμού συμπυκνώνει μόνο ένα μικρό μέρος της ιστορίας των ανθρώπων κατά το οποίο χαρακτηρίζεται από κυριαρχία, έλεγχο και επιβολή.

Ο τρόπος παραγωγής και διανομής των υλικών αγαθών και υπηρεσιών έχει άμεση σχέση αλλά δεν αποτελεί την ρυθμιστική βάση όλης της κοινωνικής ζωής. Η επιστήμη, η τεχνολογία, η παιδεία, η επιτήρηση, ο σωφρονισμός, η οικονομία και η πολιτική διαπλέκονται και αλληλεπιδρούν για την ισοπεδωτική επιβολή μαζικών προτύπων ζωής, μοντέλων παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης. Βασική προϋπόθεση είναι ότι η φύση α-

Η μεταμεσαιωνική αποικιοκρατική κυριαρχία, μέσω των θεωρητικών της, δήλωσε τις προθέσεις της αναδυόμενης αυτοκρατορίας του δυτικού πολιτισμού. Ο Francis Bacon (στην Ατλαντίδα) διατύπωσε ότι ο στόχος της επιστήμης είναι «η διεύρυνση των ορίων της επικράτειας του πολιτισμού έως την πραγμάτωση του κάθε δυνατού πράγματος». Ο πολιτισμός, όπως τον διατύπωσαν οι διαφωτιστές, ήταν η ενιαία, οικουμενική και σύνθετη (θεσμική, ηθική, επιστημονική και κοινωνική) πορεία προόδου της ανθρωπότητας προς την τελειότητα, μέσα από διαδοχικά, εξελικτικά στάδια, με την ανάπτυξη της γνώσης και της επιστήμης και υπό

ται μια ανασκόπηση του παρελθόντος στο βάθος των δύο τελευταίων αιώνων, αγνοώντας ηθελημένα ή μη το απώτερο παρελθόν και τα γεγονότα που δόμησαν το σήμερα.

Είναι σημαντικό στην προσπάθεια μας να απαλλαγούμε από την αθλιότητα του εξουσιασμού να ανατρέξουμε σε διάφορα γεγονότα τα οποία μπορούν σε κάποιες περιπτώσεις να μας δώσουν απαντήσεις σε διάφορους προβληματισμούς μας ή να μας προειδοποιήσουν για ενδεχόμενα προβλήματα που ίσως να προκύψουν. Καλό θα ήταν για την ενδυνάμωση του αγώνα ενάντια στη κυριαρχία να ψάχναμε και να αναγνωρίζαμε τις επιδιώξεις μας σε παραδείγματα του παρελθόντος κατά τα οποία οι άνθρωποι έζησαν χωρίς δομημένη εξουσία.

Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι το υπάρχον έχει τις ρίζες του πολύ πιο πίσω από τις σύγχρονες ανακατατάξεις. Το υπάρχον έχει άμεση σχέση με το ενιαίο μόρφωμα του πολιτισμού και την εγκατάλειψη ενός πρωτινού βίου συμφιλίωσης με τον φυσικό κόσμο.

Σήμερα στην εποχή της υψηλής τεχνολογίας μπορεί να εκπλήσσει το γεγονός και μόνο να μιλάει κανείς για την αναγκαιότητα του πολιτισμού. Όμως ποιος είναι ο λόγος για να μην μιλήσουμε για την έννοια και την διαδικασία του πολιτισμού από την στιγμή που επιδιώκουμε την Αναρχία; Ποιος είναι ο λόγος για να μην ασχοληθούμε και να μην αναζητήσουμε απαντήσεις ακόμα και για τα πιο ασήμαντα αίτια της σημερινής «αδιέξοδης» σκλαβιάς που βιώνουμε, από την στιγμή που επιδιώκουμε ήδη την αισθαντικότητα της ολικής απελευθέρωσης; Γιατί να συμβιβαστούμε με το ψέμα και την ψευδαίσθηση της αναγκαιότητας θεσμών και δομών που στην ουσία είναι και η αιτία της αιχμαλωσίας;

Από μια υποθετική σκοπιά, αν θεωρούσαμε τον πολιτισμό ότι επιβλήθηκε από το βασίλειο της αναγκαιότητας θα έπρεπε να χαρακτηρίζαμε τους πρώτους ανθρώπους που τον καθιέρωσαν ως τραγικά ηλίθιους. Όμως αυτό που ονομάζουμε πολιτισμό στη ουσία πάει πακέτο με την κυριαρχία, την ύπαρξη οργανωμένης εξουσίας και κράτους. Στο ίδιο πακέτο βρίσκεται και η συσκότιση, η αναχαίτιση και ο φόβος για την αλήθεια του πρότινος ελεύθερου βίου.

Ο πολιτισμός εμφανίστηκε μέσα από ένα σύνολο διαχωρισμών. Η τεχνολογία αποδείχτηκε ένα καλό όπλο για την κυριαρχία, στο να διαιωνίζει τους διαχωρισμούς και την επέκτασή της. Η αρχή έγινε από τον διαχωρισμό της ανθρωπότητας από το φυσικό κόσμο. Από την τεμαχισμένη δραστηριότητα, τον τεμαχισμένο χρόνο και χώρο, σήμερα ο τεμαχισμός επεκτάθηκε

Πολιτισμός, ιδεολογία και πρακτική της κυριαρχίας. Το παράδειγμα του Ράπα Νουί

προτύπων ζωής, μοντέλων παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης. Βασική προϋπόθεση είναι ότι η φύση αποτελεί απλά ένα συντελεστή που πρέπει να δαμαστεί και να λειτουργήσει προς την ευημερία και την διόγκωση του βαβυλώνιου πύργου της κυριαρχίας και του πολιτισμού.

Η επέλαση της κυριαρχίας νοηματοδοτείται μέσα σ' ένα σύνολο θεσμών που εντοπίζονται σε ένα βάθος χρόνου στη διαδικασία του πολιτισμού και εκφράζεται μέσα από την οργανωμένη εξουσία του κράτους σε οποιαδήποτε μορφή του. Ο θεσμός της πόλης και της τεχνολογίας δεν είναι πολιτισμικά ουδέτεροι, επειδή ενσωματώνουν και εκφράζουν τη λειτουργία και την επέκταση των σχέσεων της εξουσίας, αλλά αποτελούν και το μέσον διάδοσης των αξιών της.

Η δέσμευση και η συμπύκνωση ενέργειας στα σπλάχνα της γης ήταν προϋπόθεση για να ξεκινήσει ένας νέος κύκλος ζωής στην επιφάνεια του πλανήτη. Από τη φρικαλέα υλοτόμηση η κυριαρχία εισέβαλε στο εσωτερικό της γης αναζητώντας τρόπους για την επέκτασή

λειότητα, μέσα από διαδοχικά, εξελικτικά στάδια, με την ανάπτυξη της γνώσης και της επιστήμης και υπό την καθοδήγηση του Ορθού Λόγου (λογικής). Μέσω της προόδου παραμύθιαζαν τον κόσμο ότι η ανθρωπότητα θα βρει την ευτυχία και την ελευθερία. Με τον τρόπο αυτό η αποικιοκρατία και ο εκπολιτισμός των ιθαγενών του Νέου Κόσμου και της Αφρικής ήταν κάτι το θεμιτό, αφού οδηγούσε στην ευπρέπεια, την κοσμιότητα και την ευγένεια των τρόπων (αξίες που ήταν υπέρτατες για την αριστοκρατία της Δ. Ευρώπης).

Το δόγμα του ευρωπαϊκού εθνοκεντρισμού κατά τον 19ο αιώνα όριζε ότι η ανθρωπότητα οργανώνεται σε μια φυσική, σταθερή και αναλλοίωτη ιεραρχία, αγρίων, βαρβάρων και πολιτισμένων. Έτσι, ο εκπολιτισμός, ακόμα και δια της βίας, ήταν δικαιολογημένος και φυσικός. Η πορεία της ανθρωπότητας διαδιδόταν ότι είναι νομοτελειακά μονόδρομη από την αγριότητα στον πολιτισμό, μια άποψη που κυριαρχεί ακόμα και σήμερα.

Ο αγώνας για απελευθέρωση ξεκινά από την στιγμή που αρχίζουμε να αμφισβητούμε όλα αυτά που η

πρωτινού βίου συμφιλίωσης με τον φυσικό κόσμο.

Σήμερα στην εποχή της υψηλής τεχνολογίας μπορεί να εκπλήσσει το γεγονός και μόνο να μιλάει κανείς για την αναγκαιότητα του πολιτισμού. Όμως ποιος είναι ο λόγος για να μην μιλήσουμε για την έννοια και την διαδικασία του πολιτισμού από την στιγμή που επιδιώκουμε την Αναρχία; Ποιος είναι ο λόγος για να μην ασχοληθούμε και να μην αναζητήσουμε απαντήσεις ακόμα και για τα πιο ασήμαντα αίτια της σημερινής «αδιέξοδης» σκλαβιάς που βιώνουμε, από την στιγμή που επιδιώκουμε ήδη την αισθαντικότητα της ολικής απελευθέρωσης; Γιατί να συμβιβαστούμε με το ψέμα και την ψευδαίσθηση της αναγκαιότητας θεσμών και δομών που στην ουσία είναι και η αιτία της αιχμαλωσίας;

Από μια υποθετική σκοπιά, αν θεωρούσαμε τον πολιτισμό ότι επιβλήθηκε από το βασίλειο της αναγκαιότητας θα έπρεπε να χαρακτηρίζαμε τους πρώτους ανθρώπους που τον καθιέρωσαν ως τραγικά ηλίθιους. Όμως αυτό που ονομάζουμε πολιτισμό στη ουσία πάει πακέτο με την κυριαρχία, την ύπαρξη οργανωμένης εξουσίας και κράτους. Στο ίδιο πακέτο βρίσκεται και η συσκότιση, η αναχαίτιση και ο φόβος για την αλήθεια του πρότινος ελεύθερου βίου.

Ο πολιτισμός εμφανίστηκε μέσα από ένα σύνολο διαχωρισμών. Η τεχνολογία αποδείχτηκε ένα καλό όπλο για την κυριαρχία, στο να διαιωνίζει τους διαχωρισμούς και την επέκτασή της. Η αρχή έγινε από τον διαχωρισμό της ανθρωπότητας από το φυσικό κόσμο. Από την τεμαχισμένη δραστηριότητα, τον τεμαχισμένο χρόνο και χώρο, σήμερα ο τεμαχισμός επεκτάθηκε στον έλεγχο του σώματος, στα κύτταρα και τα γονίδια, σε μία προσπάθεια να κατασκευαστεί και να καθοριστεί εκ νέου μια άλλη φύση, της νέας ευγονικής. Με την πρόφαση ότι η επιστήμη κατέχει την αλήθεια ο έλεγχος μέσα και έξω από τα ζώντα σώματα εμφανίζεται ως τεχνολογικός μεσσιανισμός που θα σώσει την ανθρωπότητα από τα δεινά της. Τα τελευταία 60 χρόνια η κυριαρχία επανακαθορίζει σταδιακά την έννοια της φύσης, το τί είναι ζωή και τι ρόλο έχει ο άνθρωπος πάνω στον πλανήτη. Μα στην πραγματικότητα αυτό δεν έκανε πάντα;

Ο πολιτισμός παρουσιάζεται από τα μέσα μαζικού ελέγχου και πειθάρχησης και κυρίως από το σχολείο, ότι είναι μια κληρονομιά των υλικών, των πνευματικών αξιών και φαινομένων που δημιουργήθηκαν στην διάρκεια της ιστορίας της ανθρωπότητας. Στην πραγματι-

προτύπων ζωής, μοντέλων παραγωγής, διανομής και κατανάλωσης. Βασική προϋπόθεση είναι ότι η φύση αποτελεί απλά ένα συντελεστή που πρέπει να δαμαστεί και να λειτουργήσει προς την ευημερία και την διόγκωση του βαβυλώνιου πύργου της κυριαρχίας και του πολιτισμού.

Η επέλαση της κυριαρχίας νοηματοδοτείται μέσα σ' ένα σύνολο θεσμών που εντοπίζονται σε ένα βάθος χρόνου στη διαδικασία του πολιτισμού και εκφράζεται μέσα από την οργανωμένη εξουσία του κράτους σε οποιαδήποτε μορφή του. Ο θεσμός της πόλης και της τεχνολογίας δεν είναι πολιτισμικά ουδέτεροι, επειδή ενσωματώνουν και εκφράζουν τη λειτουργία και την επέκταση των σχέσεων της εξουσίας, αλλά αποτελούν και το μέσον διάδοσης των αξιών της.

Η δέσμευση και η συμπύκνωση ενέργειας στα σπλάχνα της γης ήταν προϋπόθεση για να ξεκινήσει ένας νέος κύκλος ζωής στην επιφάνεια του πλανήτη. Από τη φρικαλέα υλοτόμηση η κυριαρχία εισέβαλε στο εσωτερικό της γης αναζητώντας τρόπους για την επέκτασή της. Ο άνθρακας, το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο αποδεσμεύονται από τη γη με αποτέλεσμα την πρόσκαιρη ευημερία του πολιτισμού, ενώ οδηγείται στο θάνατο η βιόσφαιρα, τα οικοσυστήματα και τα είδη ζωής. Η δηλητηρίαση μικρή ή μεγάλη, οι μολύνσεις και οι παθήσεις είναι αναπόφευκτες συνέπειες της πολιτισμικής εξέλιξης.

Η εφεύρεση του χρόνου, που στην αρχή αποτελούσε ρυθμιστικό παράγοντα των αγροτικών κοινωνιών, στις μέρες μας με τη χρήση του πετρελαίου οδηγεί σε νέες νόρμες και κανόνες επιβίωσης. Η ταχύτητα και ο εκσυγχρονισμός παραμέρισαν την απόλαυση, την ηρεμία και τη γαλήνη στο όνομα της αέναης εξέλιξης. Στον πολιτισμό η ζωή τεμαχίζεται και γίνεται αντιληπτή ως αξία χρήσης ενώ παραμερίζονται και αλλοιώνονται οι αυθεντικές, απλές κι ανεκτίμητες απολαύσεις της.

λειότητα, μέσα από διαδοχικά, εξελικτικά στάδια, με την ανάπτυξη της γνώσης και της επιστήμης και υπό την καθοδήγηση του Ορθού Λόγου (λογικής). Μέσω της προόδου παραμύθιαζαν τον κόσμο ότι η ανθρωπότητα θα βρει την ευτυχία και την ελευθερία. Με τον τρόπο αυτό η αποικιοκρατία και ο εκπολιτισμός των ιθαγενών του Νέου Κόσμου και της Αφρικής ήταν κάτι το θεμιτό, αφού οδηγούσε στην ευπρέπεια, την κοσμιότητα και την ευγένεια των τρόπων (αξίες που ήταν υπέρτατες για την αριστοκρατία της Δ. Ευρώπης).

Το δόγμα του ευρωπαϊκού εθνοκεντρισμού κατά τον 19ο αιώνα όριζε ότι η ανθρωπότητα οργανώνεται σε μια φυσική, σταθερή και αναλλοίωτη ιεραρχία, αγρίων, βαρβάρων και πολιτισμένων. Έτσι, ο εκπολιτισμός, ακόμα και δια της βίας, ήταν δικαιολογημένος και φυσικός. Η πορεία της ανθρωπότητας διαδιδόταν ότι είναι νομοτελειακά μονόδρομη από την αγριότητα στον πολιτισμό, μια άποψη που κυριαρχεί ακόμα και σήμερα.

Ο αγώνας για απελευθέρωση ξεκινά από την στιγμή που αρχίζουμε να αμφισβητούμε όλα αυτά που η κυριαρχία όρισε ως νομοτελειακά και φυσικά για να δικαιολογήσει την αναγκαιότητα της. Η επικράτεια της εξουσίας σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής πραγματικότητας στηρίζεται σε ένα σύνολο θεσμών που μόνο με την συνολική τους αντιμετώπιση οι απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές θα καταφέρουν να μην εγκλωβιστούν στα πλοκάμια της εξουσίας. Όσο πιο γρήγορα γίνει κατανοητό αυτό τόσο πιο γρήγορα η γη θα πάρει ανάσες και η ζωή θα αποκτήσει το πραγματικό της νόημα.

Το παράδειγμα του Ράπα Νουί

Υπάρχουν πολλά παραδείγματα πτώσης πολιτισμών. Στην κάθε περίπτωση η κατάρρευση έγινε λόγω κάποιου συνδυασμού αιτιών, όπως για παράδειγμα λόγω επιθέσεων και εισβολών από γειτονικούς πολιτισμούς,

λόγω κλιματικών αλλαγών, εξάντλησης των φυσικών πόρων ή ακόμα και λόγω των εμφύλιων συγκρούσεων. Η περίπτωση του Ράπα Νουί με την οποία θα ασχοληθούμε στο κείμενο αυτό, έχει σημεία ομοιότητας με το σύνολο του πλανήτη σήμερα και την καταστροφή του φυσικού κόσμου. Το Ράπα Νουί είναι ένα νησί τόσο απομονωμένο στον ειρηνικό ωκεανό όπως κατά κάποιο τρόπο είναι και η γη στο διάστημα.

Ράπα Νουί είναι η ονομασία που δώσανε οι κάτοικοι του νησιού στα νεότερα χρόνια και σημαίνει το «μεγάλο νησί». Το γνωστότερο όνομα του νησιού είναι Νήσος του Πάσχα, το οποίο το έδωσε ο Jacob Roggeven, ένας ευρωπαίος ναύαρχος που έφτασε μαζί με τον στόλο του στο νησί την Κυριακή του Πάσχα το 1722. Μέχρι τότε το παραδοσιακό όνομα του νησιού ήταν «Te Pito o Te Henua», που σημαίνει ο ομφαλός της γης (το κέντρο του κόσμου).

Μόνο από το όνομα που είχε δοθεί στο νησί καταλαβαίνουμε το πόσο μεγάλη ιδέα είχαν για τον πολιτισμό τους οι τότε κάτοικοι του, κάτι που μας θυμίζει και άλλους πολιτισμούς με τις ίδιες ιδέες αλλά και τον σύγχρονο εθνοκεντρισμό που συντηρείται ακόμα σε όλα στα έθνη κράτη.

μεγάλο ηφαιστειογενή κρατήρα που υπάρχει στο νησί. 887 αγάλματα έχουν βρεθεί και 250 πλατφόρμες που στηνόντουσαν πάνω. Κατά μέσο όρο τα Μαόι ζύγιζαν 80 τόνους και είχαν ύψος κατά μέσο όρο 4,5μ., ενώ τα μεγαλύτερα είχαν ύψος 20μ. και ζύγιζαν μέχρι και 270 τόνους. Τα αγάλματα είναι σκορπισμένα σε όλο το νησί και ένας μεγάλος αριθμός τους παραμένει ακόμα στο λατομείο. Πολλά ακόμη είναι ημιλαξευμένα και προσκολλημένα στα πετρώματά του. Αυτό δείχνει ότι οι εργασίες εγκαταλείφθηκαν απότομα.

Ο πλοίαρχος James Cook, που επισκέφτηκε το νησί το 1774, βρήκε όλα τα αγάλματα γκρεμισμένα και τα πιο πολλά σπασμένα, πράγμα που υποδηλώνει τις συγκρούσεις που προηγήθηκαν μεταξύ των ιθαγενών. Ο Roggeven το 1722 έγραφε στο ημερολόγιό του «*Οι πέτρινες φιγούρες στην αρχή μας άφησαν άναυδους, διότι δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πώς είναι δυνατόν εκείνοι οι άνθρωποι, οι οποίοι δεν διαθέτουν βαριά και ογκώδη ξυλεία για την κατασκευή μηχανών, ούτε δυνατά σχοινιά, μπόρεσαν ωστόσο να ανεγείρουν τέτοιες φιγούρες, με ύψος 9 ολόκληρα μέτρα και ανάλογο πάχος*». Το νησί του Πάσχα τον 18ο αιώνα ήταν μια έρημη γη με μερικούς θάμνους και μερικά δέντρα.

εύκολα λόγω της ανώμαλης ακτογραφίας και των απότομων κλίσεων στο βυθό του ωκεανού. Τα δέντρα κόβονταν δίνοντας τη θέση τους σε κήπους και καλλιέργειες. Το ψηλότερο βουνό του νησιού (500μ.) έχει όνομα «Τερεβάκα» που σημαίνει «ο τόπος που βρίσκουμε τα μονόξυλα» και είχε αποψιλωθεί αλόγιστα. Χωρίς τα δέντρα όλα είχαν αλλάξει για τους κατοίκους του νησιού και η τύχη του πολιτισμού τους είχε πάρει το δρόμο της. Ο χειμώνας χωρίς ξύλα ήταν πια πολύ δύσκολος και μέχρι και ο τρόπος ταφής άλλαξε, αφού πια δεν μπορούσαν να κάψουν τους νεκρούς τους.

Η αποδάσωση επέφερε τη διάβρωση του εδάφους από τη βροχή και τον άνεμο, με τραγικές συνέπειες για τις καλλιέργειες (αφυδάτωση και διαρροή των θρεπτικών ουσιών του εδάφους).

Οι επιπλέον συνέπειες ήταν ο λιμός, η απότομη μείωση του πληθυσμού και εν τέλει ο κανιβαλισμός. Οι συνέπειες του λοιμού επιβεβαιώνονται από μικρά αγαλματίδια που απεικονίζουν σκελετωμένους ανθρώπους. Ο πλοίαρχος Cook το 1774 περιέγραψε τους νησιώτες ως «κοντούς, αδύνατους, συνεσταλμένους και αξιολύπητους».

Ανθρώπινα οστά βρέθηκαν όχι μόνο σε ταφές, αλλά και στους σωρούς των απορριμμάτων. Οι προφορικές παραδόσεις των νησιωτών διακατέχονται από τον κανιβαλισμό, εξ ου και η υβριστική φράση που έμεινε στην παράδοσή τους «*η σάρκα της μητέρας σου είναι σφηνωμένη στα δόντια μου*».

Η παλιά θρησκεία καταργήθηκε μαζί με την εξουσία των αρχηγών. Το μέγεθος και ο αριθμός των αγαλμάτων δεν αντανακλά μόνο τον ανταγωνισμό αντίπαλων αρχηγών, αλλά και τις επείγουσες θρησκευτικές εκκλήσεις βοήθειας απέναντι στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Υπολογίζεται ότι γύρω στο 1680, οι αντιμαχόμενες πατρίες έπαψαν να ανεγείρουν αγάλματα και άρχισαν να γκρεμίζουν η μια τα αγάλματα της άλλης. Η ίδια πρακτική καταστροφής αγαλμάτων παρουσιάζεται σε πολλούς πολιτισμούς της αρχαιότητας, αλλά και σε πιο σύγχρονες κοινωνίες όπως στη Ρωσία με το άγαλμα του Στάλιν και στη Ρουμανία με το άγαλμα του Τσαουσέσκου.

Η θλιβερή ιστορία των κατοίκων του Ράπα Νουί συνεχίζεται και μετά την απότομη μείωση του πληθυσμού του το 17ο αιώνα, κατά τη μετέπειτα ευρωπαϊκή πα-

Το νησί με 142 τετραγωνικά χιλιόμετρα έκταση, αποτελεί το πιο απόμακρο κατοικήσιμο κομμάτι γης στον κόσμο. Πλησιέστερη στεριά είναι τα νησιά Πίτκερν της Πολυνησίας 2090 χιλιόμετρα δυτικά και η ακτή της Χι-

Η ύπαρξη τεράστιων αγαλμάτων σε ένα απομονωμένο νησί απαιτούσε ένα πλούσιο περιβάλλον και μια σύνθετη και πολύπλοκη κοινωνία. Το 1722 ο Roggeven δεν είδε ιθαγενή χερσαία ζώα μεγαλύτερα από έντομα,

στόλο του στο νησί την Κυριακή του Πάσχα το 1722. Μέχρι τότε το παραδοσιακό όνομα του νησιού ήταν «Te Pito o Te Henua», που σημαίνει ο ομφαλός της γης (το κέντρο του κόσμου).

Μόνο από το όνομα που είχε δοθεί στο νησί καταλαβαίνουμε το πόσο μεγάλη ιδέα είχαν για τον πολιτισμό τους οι τότε κάτοικοι του, κάτι που μας θυμίζει και άλλους πολιτισμούς με τις ίδιες ιδέες αλλά και τον σύγχρονο εθνοκεντρισμό που συντηρείται ακόμα σε όλα στα έθνη κράτη.

γκρούσεις που προηγήθηκαν μεταξύ των ιθαγενών. Ο Roggeven το 1722 έγραφε στο ημερολόγιό του «*Οι πέτρινες φιγούρες στην αρχή μας άφησαν άναυδους, διότι δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πώς είναι δυνατόν εκείνοι οι άνθρωποι, οι οποίοι δεν διαθέτουν βαριά και ογκώδη ξυλεία για την κατασκευή μηχανών, ούτε δυνατά σχοινιά, μπόρεσαν ωστόσο να ανεγείρουν τέτοιες φιγούρες, με ύψος 9 ολόκληρα μέτρα και ανάλογο πάχος*». Το νησί του Πάσχα τον 18ο αιώνα ήταν μια έρημη γη με μερικούς θάμνους και μερικά δέντρα.

Το νησί με 142 τετραγωνικά χιλιόμετρα έκταση. αποτελεί το πιο απόμακρο κατοικήσιμο κομμάτι γης στον κόσμο. Πλησιέστερη στεριά είναι τα νησιά Πίτκερν της Πολυνησίας 2090 χιλιόμετρα δυτικά και η ακτή της Χιλής 3700 χλμ. στα ανατολικά.

Οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού ήταν Πολυνήσιοι, έφτασαν εκεί κάπου τον 9ο αιώνα ν.χ. (μέθοδος ραδιενεργού άνθρακα) μετά από πολυήμερο ταξίδι στον ειρηνικό ωκεανό. Το 1999 στα πλαίσια ερευνών, ένα ανασκευασμένο πολυνησιακό ιστιοφόρο μονόξυλο κατάφερε να φτάσει στο Ράπα Νουί από την Μανκαρεβα (νησί της Πολυνησίας) μετά από ταξίδι 17 ημερών.

Εικάζεται ότι οι πρώτοι άνθρωποι που έφτασαν στο νησί με προϊστορική τεχνολογία το εντόπισαν παρακολουθώντας τα σμήνη πουλιών που φώλιαζαν στο νησί και που πετούσαν για αναζήτηση τροφής σε ακτίνα 160 χιλιομέτρων.

Η μετεγκατάσταση των πρώτων κατοίκων φαίνεται ότι ήταν πολύ προετοιμασμένη αφού για να επιβιώσουν μετέφεραν φυτά και ζώα (ταρό, μπανάνες, γλυκοπατάτες, σκύλους, κοτόπουλα, χοίρους, ποντίκια) που θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν να ζήσουν.

Η ύπαρξη τεράστιων αγαλμάτων σε ένα απομονωμένο νησί απαιτούσε ένα πλούσιο περιβάλλον και μια σύνθετη και πολύπλοκη κοινωνία. Το 1722 ο Roggeven δεν είδε ιθαγενή χερσαία ζώα μεγαλύτερα από έντομα, ούτε κατοικίδια ζώα εκτός από κοτόπουλα.

Τον 20ο αιώνα διάφορες βοτανολογικές μέθοδοι έδειξαν ότι επί εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, πριν από την άφιξη των ανθρώπων, όπως και στα πρώτα χρόνια του αποικισμού τους, το Πάσχα δεν ήταν καθόλου μια έρημη γη, αλλά ένα υποτροπικό δάσος με ψηλά δέντρα και ξυλώδεις θάμνους.

Μεγάλες εκτάσεις του νησιού καλύπτονταν από ένα μοναδικό είδος φοίνικα, ύψους 20 μέτρων και διαμέτρου 2 μέτρων. Υπήρχαν, επίσης, άλλα 20 διαφορετικά είδη ιθαγενών φυτών κι εκτός απ' το φοίνικα 2 άλλα πολυνησιακά δέντρα ύψους 30 και 15μέτρων αντίστοιχα. Με τα δέντρα αυτά οι πολυνήσιοι ρυμουλκούσαν τα αγάλματα, έφτιαχναν σχοινιά, πλεούμενα και από κάποιους φλοιούς υφάσματα, κρασί και μέλι.

Ακόμα, μέσα από έρευνες πάνω σε διάφορα οστά που είχαν βρεθεί στα απορρίμματα των κατοίκων, μαθαίνουμε ότι 6 ενδημικά είδη πουλιών έβρισκαν κατα-

τις καλλιέργειες (αφυδάτωση και διαρροή των θρεπτικών ουσιών του εδάφους).

Οι επιπλέον συνέπειες ήταν ο λιμός, η απότομη μείωση του πληθυσμού και εν τέλει ο κανιβαλισμός. Οι συνέπειες του λοιμού επιβεβαιώνονται από μικρά αγαλματίδια που απεικονίζουν σκελετωμένους ανθρώπους. Ο πλοίαρχος Cook το 1774 περιέγραψε τους νησιώτες ως «κοντούς, αδύνατους, συνεσταλμένους και αξιολύπητους».

Ανθρώπινα οστά βρέθηκαν όχι μόνο σε ταφές, αλλά και στους σωρούς των απορριμμάτων. Οι προφορικές παραδόσεις των νησιωτών διακατέχονται από τον κανιβαλισμό, εξ ου και η υβριστική φράση που έμεινε στην παράδοσή τους «*η σάρκα της μητέρας σου είναι σφηνωμένη στα δόντια μου*».

Η παλιά θρησκεία καταργήθηκε μαζί με την εξουσία των αρχηγών. Το μέγεθος και ο αριθμός των αγαλμάτων δεν αντανακλά μόνο τον ανταγωνισμό αντίπαλων αρχηγών, αλλά και τις επείγουσες θρησκευτικές εκκλήσεις βοήθειας απέναντι στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Υπολογίζεται ότι γύρω στο 1680, οι αντιμαχόμενες πατρίες έπαψαν να ανεγείρουν αγάλματα και άρχισαν να γκρεμίζουν η μια τα αγάλματα της άλλης. Η ίδια πρακτική καταστροφής αγαλμάτων παρουσιάζεται σε πολλούς πολιτισμούς της αρχαιότητας, αλλά και σε πιο σύγχρονες κοινωνίες όπως στη Ρωσία με το άγαλμα του Στάλιν και στη Ρουμανία με το άγαλμα του Τσαουσέσκου.

Η θλιβερή ιστορία των κατοίκων του Ράπα Νουί συνεχίζεται και μετά την απότομη μείωση του πληθυσμού του το 17ο αιώνα, κατά τη μετέπειτα ευρωπαϊκή παρουσία στο νησί. Οι Ευρωπαίοι κατακτητές εισήγαγαν ευρωπαϊκές νόσους σκοτώνοντας πολλούς ιθαγενείς (1836). Από το 1805 απαγάγονταν νησιώτες για να πουληθούν ως εργάτες ή δούλοι, ενώ το 1862-1863 12 πλοία προερχόμενα από το Περού απήγαγαν 1500 ανθρώπους (τον μισό επιζώντα πληθυσμό). Η πρακτική αυτή ονομαζόταν «κυνήγι μαύρων πουλιών», κατά την οποία οι περισσότεροι αιχμάλωτοι πέθαιναν κατά την αιχμαλωσία τους. Έπειτα, όμως, από πολιτικοκοινωνικές πιέσεις, 12 περίπου επιζώντες από τους 1500 επαναπατρίστηκαν, με αποτέλεσμα να μεταδώσουν άλλη μια επιδημία ευλογιάς στο νησί.

Οι ιεραπόστολοι εγκαταστάθηκαν στο νησί το 1864, κατέστρεψαν όλα τα ξύλινα γλυπτά, θρησκευτικά αντικείμενα και επιγραφές που αποτελούσαν το αρχείο της χαμένης γλώσσας του Ράπα Νουί. Το 1872 είχαν απομείνει μόλις 111 νησιώτες στο Ράπα Νουί.

Θα κλείσουμε με κάποια ερωτήματα που θέτει και ο

Το νησί με 142 τετραγωνικά χιλιόμετρα έκταση, αποτελεί το πιο απόμακρο κατοικήσιμο κομμάτι γης στον κόσμο. Πλησιέστερη στεριά είναι τα νησιά Πίτκερν της Πολυνησίας 2090 χιλιόμετρα δυτικά και η ακτή της Χιλής 3700 χλμ. στα ανατολικά.

Οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού ήταν Πολυνήσιοι, έφτασαν εκεί κάπου τον 9ο αιώνα ν.χ. (μέθοδος ραδιενεργού άνθρακα) μετά από πολυήμερο ταξίδι στον ειρηνικό ωκεανό. Το 1999 στα πλαίσια ερευνών, ένα ανασκευασμένο πολυνησιακό ιστιοφόρο μονόξυλο κατάφερε να φτάσει στο Ράπα Νουί από την Μανκαρεβα (νησί της Πολυνησίας) μετά από ταξίδι 17 ημερών.

Εικάζεται ότι οι πρώτοι άνθρωποι που έφτασαν στο νησί με προϊστορική τεχνολογία το εντόπισαν παρακολουθώντας τα σμήνη πουλιών που φώλιαζαν στο νησί και που πετούσαν για αναζήτηση τροφής σε ακτίνα 160 χιλιομέτρων.

Η μετεγκατάσταση των πρώτων κατοίκων φαίνεται ότι ήταν πολύ προετοιμασμένη αφού για να επιβιώσουν μετέφεραν φυτά και ζώα (ταρό, μπανάνες, γλυκοπατάτες, σκύλους, κοτόπουλα, χοίρους, ποντίκια) που θα μπορούσαν να τους βοηθήσουν να ζήσουν.

Ο πολιτισμός που αναπτύχθηκε βασιζόταν στην εντατική γεωργία, όπως αποδεικνύεται από διάφορα στοιχεία που υπάρχουν μέχρι σήμερα (1233 πέτρινοι ορνιθώνες, πέτρινα φράγματα και πέτρινα ποτιστικά συστήματα).

Όπως σε κάθε πολιτισμό, η κοινωνία ήταν χωρισμένη σε αρχηγούς και υποτελείς. Το νησί ήταν χωρισμένο σε 12 εδαφικές περιοχές που η καθεμιά ανήκε σε μια πατριά ή αιματοσυγγένεια. Αυτό που κάνει γνωστό διεθνώς σήμερα το Ράπα Νουί δεν είναι άλλο από τα τεράστια και πολλά σε αριθμό αγάλματα που υπάρχουν στο νησί. Οι κάτοικοι του Ράπα Νουί πριν την κατάρρευση του πολιτισμού τους, είχαν επιδοθεί με εμμονή στην κατασκευή των Μαόι, δηλαδή των πέτρινων αυτών αγαλμάτων. Η κατασκευή τους γινόταν σε έναν

Η ύπαρξη τεράστιων αγαλμάτων σε ένα απομονωμένο νησί απαιτούσε ένα πλούσιο περιβάλλον και μια σύνθετη και πολύπλοκη κοινωνία. Το 1722 ο Roggeven δεν είδε ιθαγενή χερσαία ζώα μεγαλύτερα από έντομα, ούτε κατοικίδια ζώα εκτός από κοτόπουλα.

Τον 20ο αιώνα διάφορες βοτανολογικές μέθοδοι έδειξαν ότι επί εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, πριν από την άφιξη των ανθρώπων, όπως και στα πρώτα χρόνια του αποικισμού τους, το Πάσχα δεν ήταν καθόλου μια έρημη γη, αλλά ένα υποτροπικό δάσος με ψηλά δέντρα και ξυλώδεις θάμνους.

Μεγάλες εκτάσεις του νησιού καλύπτονταν από ένα μοναδικό είδος φοίνικα, ύψους 20 μέτρων και διαμέτρου 2 μέτρων. Υπήρχαν, επίσης, άλλα 20 διαφορετικά είδη ιθαγενών φυτών κι εκτός απ' το φοίνικα 2 άλλα πολυνησιακά δέντρα ύψους 30 και 15μέτρων αντίστοιχα. Με τα δέντρα αυτά οι πολυνήσιοι ρυμουλκούσαν τα αγάλματα, έφτιαχναν σχοινιά, πλεούμενα και από κάποιους φλοιούς υφάσματα, κρασί και μέλι.

Ακόμα, μέσα από έρευνες πάνω σε διάφορα οστά που είχαν βρεθεί στα απορρίμματα των κατοίκων, μαθαίνουμε ότι 6 ενδημικά είδη πουλιών έβρισκαν καταφύγιο στο νησί, ενώ άλλα 25 είδη θαλάσσιων πουλιών φώλιαζαν μόνιμα στο Ράπα Νούι. Κανένα από αυτά τα είδη δεν υπάρχει πια στο νησί, παρά μόνο μερικά στις κοντινές βραχονησίδες. Η πλήρης έλλειψη αρπακτικών πρόσφερε το ιδανικό μέρος για την αναπαραγωγή των πτηνών, μέχρι που ήρθαν οι πρώτοι άνθρωποι στο νησί.

Από έρευνες σε σωρούς απορριμμάτων μαθαίνουμε επίσης πολλά για το διαιτολόγιο των κατοίκων. Οι πρώτοι άποικοι φαίνεται να κατανάλωναν φώκαινες και ψάρια του ανοιχτού ωκεανού, όπως τόνους και δελφίνια. Στη συνέχεια, όμως, λόγω της αποψίλωσης των δασών, δεν μπορούσαν να κατασκευάσουν μονόξυλα κι έτσι περιορίζονταν στη στεριά. Τα ψάρια πάλι που ήταν κοντά στη στεριά δεν μπορούσαν να τα ψαρέψουν

αρχηγών, αλλά και τις επείγουσες θρησκευτικές εκκλήσεις βοήθειας απέναντι στην καταστροφή του περιβάλλοντος. Υπολογίζεται ότι γύρω στο 1680, οι αντιμαχόμενες πατρίες έπαψαν να ανεγείρουν αγάλματα και άρχισαν να γκρεμίζουν η μια τα αγάλματα της άλλης. Η ίδια πρακτική καταστροφής αγαλμάτων παρουσιάζεται σε πολλούς πολιτισμούς της αρχαιότητας, αλλά και σε πιο σύγχρονες κοινωνίες όπως στη Ρωσία με το άγαλμα του Στάλιν και στη Ρουμανία με το άγαλμα του Τσαουσέσκου.

Η θλιβερή ιστορία των κατοίκων του Ράπα Νουί συνεχίζεται και μετά την απότομη μείωση του πληθυσμού του το 17ο αιώνα, κατά τη μετέπειτα ευρωπαϊκή παρουσία στο νησί. Οι Ευρωπαίοι κατακτητές εισήγαγαν ευρωπαϊκές νόσους σκοτώνοντας πολλούς ιθαγενείς (1836). Από το 1805 απαγόγονταν νησιώτες για να πουληθούν ως εργάτες ή δούλοι, ενώ το 1862-1863 12 πλοία προερχόμενα από το Περού απήγαγαν 1500 ανθρώπους (τον μισό επιζόντα πληθυσμό). Η πρακτική αυτή ονομαζόταν «κυνήγι μαύρων πουλιών», κατά την οποία οι περισσότεροι αιχμάλωτοι πέθαιναν κατά την αιχμαλωσία τους. Έπειτα, όμως, από πολιτικοκοινωνικές πιέσεις, 12 περίπου επιζώντες από τους 1500 επαναπατρίστηκαν, με αποτέλεσμα να μεταδώσουν άλλη μια επιδημία ευλογιάς στο νησί.

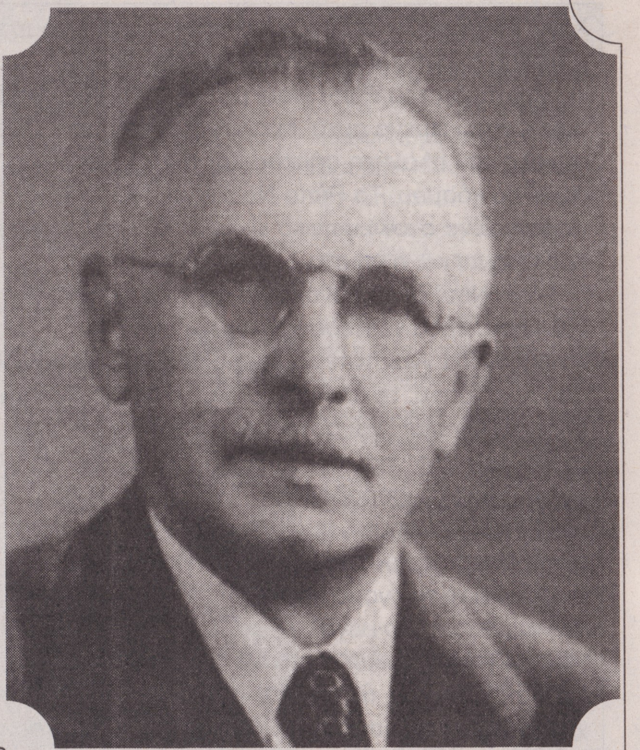
Οι ιεραπόστολοι εγκαταστάθηκαν στο νησί το 1864, κατέστρεψαν όλα τα ξύλινα γλυπτά, θρησκευτικά αντικείμενα και επιγραφές που αποτελούσαν το αρχείο της χαμένης γλώσσας του Ράπα Νουί. Το 1872 είχαν απομείνει μόλις 111 νησιώτες στο Ράπα Νουί.

Θα κλείσουμε με κάποια ερωτήματα που θέτει και ο συγγραφέας J.Diamond από το βιβλίο του οποίου πήραμε τις περισσότερες πληροφορίες που βάλαμε στο κείμενο. «Τι έλεγε ο κάτοικος του νησιού του Πάσχα που έκοψε τον τελευταίο φοίνικα, την στιγμή που τον έκοβε;» Μήπως φώναζε σαν τους σύγχρονους ξυλοκόπους, «δουλειές όχι δέντρα!»;Ή, «Η τεχνολογία θα λύσει τα προβλήματά μας, μην φοβάστε, θα βρούμε ένα υποκατάστατο για το ξύλο»;Ή, «δεν έχουμε αποδείξεις ότι δεν υπάρχουν φοίνικες κάπου αλλού στο Πάσχα, πρέπει να ψάξουμε περισσότερο, η πρόταση να απαγορευθεί η υλοτόμηση είναι πρόωρη και υπαγορεύεται από φοβίες».

Σύμπραξη για την αναρχία
adamasto.squat.gr

Γκριγκόρυ Πέτροβιτς Μαξίμωφ

Ο Γκριγκόρυ Πέτροβιτς Μαξίμωφ γεννήθηκε στις 10 Νοεμβρίου 1893 στο χωριό Μιτουσένκο, στην επαρχία Σμόλενσκ. Οι γονείς του τον έστειλαν στο Θεολογικό Εκπαιδευτήριο Βλάντιμιρ για να σπουδάσει για παπάς, αλλά ένα χρόνο πριν χειροτονηθεί, απαρνήθηκε τη θρησκεία για χάρη της επιστήμης και γράφτηκε στην Αγροτική Ακαδημία της Αγίας Πετρούπολης, απ' όπου αποφοίτησε το 1915 σαν καταρτισμένος αγρονόμος.

Το 1915 ο Μαξίμωφ κατατάχθηκε στο στρατό του Τσάρου. Αν και με το μορφωτικό του προφίλ μπορούσε να μπει στην ακαδημία εκπαίδευσης αξιωματικών, ο Μαξίμωφ προτίμησε τη ζωή ενός απλού στρατιώτη, καταλληλότερη για να προωθήσει την αντι-πολεμική, αντι-μιλιταριστική προπαγάνδα ανάμεσα στους στρατολογημένους εργάτες και αγρότες.

Η Έμμα Γκόλντμαν έγραψε ότι ο Μαξίμωφ:

«Είναι ένας παλιός αναρχικός... συμμετείχε στους επαναστατικούς αγώνες που ξεκίνησαν με την Επανάσταση του Φλεβάρη του 1917, ήταν ένας από τους εκδότες της Golos Truda (Εργατική Φωνή) και μέλος της Παν-Ρωσικής Γραμματείας των Αναρχο-Συνδικαλιστών... είναι ικανός και δημοφιλής συγγραφέας και ομιλητής...» (My Further Disillusionment in Russia: New York, 1944 σ. 142).

Στην ατέλειωτη έρευνά του για έναν συμπαγή επαναστατικό προσανατολισμό, ο Μαξίμωφ μελέτησε τα γραπτά διάφορων ριζοσπαστικών ομάδων. Αλλά οι ιδέες μες, δημιουργικές ελευθεριακές εναλλακτικές στο Μπολσεβικισμό: ελεύθερα σοβιέτ, πρωτοβάθμιες επιτροπές γειτονιάς και στέγασης, εργατική αυτο-διαχείριση της βιομηχανίας μέσω ομοσπονδιακών εργοστασιακών επιτροπών της βάσης, βιομηχανικά συνδικάτα, γεωργικές κολλεκτίβες και κομμούνες, μη-κερδοσκοπικά δίκτυα, μη-κερδοσκοπικά κορπορατιβίστικα πρακτορεία για πίστωση και ανταλλαγή, ένα τεράστιο δίκτυο εθελοντικών οργανώσεων που αντιλαμβάνονται τις μυριάδες λειτουργίες της κοινωνίας, (βλέπε σχετικά στο: The Guillotine at Work; σσ. 349, 353, 364-66, 374-78, Constructive Anarchism, σσ. 26-31, 101-147; Paul Avrich, Anarchists in the Russian Revolution, New York, 1973, σσ. 68-74, 102-6).

Ο Μαξίμωφ είχε δραστηριοποιηθεί ως αναρχικός προπαγανδιστής, όχι μόνο στους κύκλους των φοιτητών και των εργατών, αλλά και ανάμεσα στους αγρότες, όπου οι γεωργικές του γνώσεις και η κατανόηση των αγροτικών προβλημάτων αποδείχθηκαν πολύ αποτελεσματικές.

Σύμφωνος με το συντονισμό της αντίστασης των ήδη αυθόρμητα οργανωθέντων εργοστασιακών επιτροπών βάσης, ενάντια στην αυξανόμενη κυριαρχία του εργατικού κινήματος από τα κρατικά ελεγχόμενα συνδικάτα, ο Μαξίμωφ έπαιξε σημαντικότατο ρόλο στην οργάνωση του Παν-Ρωσικού Συνέδριου Εργοστασιακών Επιτροπών (Οκτώβριος 1917) και πριν απ' αυτό των Εργοστασιακών Επιτροπών του Πετρογκραντ (Ιούνιος 1917).

Η εκδοτική κολλεκτίβα της Golos Truda ρισε για πρώτη φορά το Μαξίμωφ.

Την άνοιξη του 1919, ο Μαξίμωφ πήγε στο Κχάρκοφ για να δουλέψει με το Νότιο Γραφείο του Παν-Ρωσικού Συνδικάτου Μεταλλεργατών, στο τμήμα στατιστικής. Όταν τα εργατικά συνδικάτα κινητοποίησαν τους αξιωματούχους συνδικαλιστές για εθελοντική προπαγάνδα για τον Κόκκινο Στρατό, ο Μαξίμωφ αρνήθηκε επειδή θα έπρεπε να διαδώσει μπολσεβίκικη, και όχι αναρχική προπαγάνδα. Συμφώνησε να υπηρετήσει στο μέτωπο της πρώτης γραμμής ενάντια στους αντι-επαναστάτες Λευκο-Φρουρούς, μόνο αν δεν τον υποχρέωναν να συμμετέχει στην καταστολή των απεργιών των εργατών και των αγροτών, διαδηλώσεων, και στον περιορισμό των δικαιωμάτων των πολιτών. Εξαιτίας της στάσης του και άλλων «ανατρεπτικών» δραστηριοτήτων, ο Μαξίμωφ συνελήφθη και γλίτωσε την εκτέλεση μόνο υπό την απειλή μιας γενικής απεργίας του Συνδιάτου Μεταλλεργατών του Κχάρκοφ. Κλείστηκε, πάντως, στα κάτεργα της Τσε-Κα. Η βασανιστική εμπειρία του απεικονίζεται γραφικά στο κεφάλαιο «Μια Μέρα στα Κελάρια της Τσε-Κα» (σσ. 425-431[2], στην αρχική έκδοση –θα εκδοθεί αργότερα σαν ξεχωριστός τίτλος).

Αν και το αναρχικό κίνημα καταδίκασε τη βομβιστική επίθεση[3] στο αρχηγείο της Μοσχοβίτικης Επιτροπής του Μπολσεβίκικου Κόμματος, η επίθεση αυτή έγινε το

νοι στις διαβόητες φυλακές Τανάνγκα της Τσε-Κα στη Μόσχα, ανάμεσά τους και οι Μαξίμωφ, Γιαρτσούκ, Μράτσνι και Βολίν, ξεκινούν δεκαήμερη απεργία πείνας.

Μέσω της παρέμβασης συνδικαλιστών αντιπρόσωπων στο συνέδριο της Προφιντέρν, που ήταν τότε σε εξέλιξη, όπως του Αουγκουστίν Σούχυ (Γερμανία), Αρμάντο Μπόργκι (Ιταλία), Γκαστόν Λεβάλ (Ισπανία), του γάλλου αντιπρόσωπου Σιρόλ, οι Λένιν και Τρότσκυ συμφώνησαν να απελευθερώσουν τους αναρχικούς αν σταματούσαν την απεργία πείνας και συμφωνούσαν να απελαθούν από τη Ρωσία και να μην επιστρέψουν ποτέ. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε και το ρόλο που έπαιξαν οι Έμμα Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Όλγα Μαξίμωφ και άλλοι αγωνιστές ώστε να προβάλλουν το θέμα των απεργών πείνας στους ξένους συνδικαλιστές αντιπρόσωπους. Ο Μαξίμωφ και οι άλλοι αναρχικοί απελάθηκαν τον Ιανουάριο του 1922.

Αφού υπερνίκησαν τρομερές δυσκολίες που δημιούργησε η Τσε-Κα του Ρωσι-

Ο νήθηκε στις 10 Νοεμβρίου 1893 στο χωριό Μιτουσένκο, στην επαρχία Σμόλενσκ. Οι γονείς του τον έστειλαν στο Θεολογικό Εκπαιδευτήριο Βλάντιμιρ για να σπουδάσει για παπάς, αλλά ένα χρόνο πριν χειροτονηθεί, απαρνήθηκε τη θρησκεία για χάρη της επιστήμης και γράφτηκε στην Αγροτική Ακαδημία της Αγίας Πετρούπολης, απ' όπου αποφοίτησε το 1915 σαν καταρτισμένος αγρονόμος.

Το 1915 ο Μαξίμωφ κατατάχθηκε στο στρατό του Τσάρου. Αν και με το μορφωτικό του προφίλ μπορούσε να μπει στην ακαδημία εκπαίδευσης αξιωματικών, ο Μαξίμωφ προτίμησε τη ζωή ενός απλού στρατιώτη, καταλληλότερη για να προωθήσει την αντι-πολεμική, αντι-μιλιταριστική προπαγάνδα ανάμεσα στους στρατολογημένους εργάτες και αγρότες.

Η Έμμα Γκόλντμαν έγραψε ότι ο Μαξίμωφ:

«Είναι ένας παλιός αναρχικός... συμμετείχε στους επαναστατικούς αγώνες που ξεκίνησαν με την Επανάσταση του Φλεβάρη του 1917, ήταν ένας από τους εκδότες της Golos Truda (Εργατική Φωνή) και μέλος της Παν-Ρωσικής Γραμματείας των Αναρχο-Συνδικαλιστών... είναι ικανός και δημοφιλής συγγραφέας και ομιλητής...» (My Further Disillusionment in Russia: New York, 1944 σ. 142).

Στην ατέλειωτη έρευνά του για έναν συμπαγή επαναστατικό προσανατολισμό, ο Μαξίμωφ μελέτησε τα γραπτά διάφορων ριζοσπαστικών ομάδων. Αλλά οι ιδέες του Μπακούνιν και του Κροπότκιν σχημάτισαν την επαναστατική του σταδιοδρομία. Η ιδεολογία του Μαξίμωφ –μια σύνθεση κομμουναλισμού και συνδικαλισμού– βασίζεται στις διδαχές του Μπακούνιν και του Κροπότκιν.

Ο Κροπότκιν επιβεβαιώνει επίσης αυτή τη σχέση: «...*Πιστεύω ότι το συνδικαλιστικό κίνημα θα ξεπηδήσει ως μεγάλη δύναμη...οδηγώντας στη δημιουργία της κομμουνιστικής ακρατικής κοινωνίας...*» (αναφορά στον Paul Avrich, The Russian Anarchists, Princeton, 1967, σ. 227). Σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως η εκτίμηση αυτή αποδείχτηκε ανεδαφική

Οι Ρώσοι αναρχο-συνδικαλιστές δεν σκόπευαν να γίνουν μια σέκτα αδύναμων δυσαρεστημένων. Έτσι, σύμφωνα με την παραπάνω συλλογιστική...

«...*τα πρώτα δύο συνέδρια των αναρχο-*κτικές στο Μπολσεβικισμό: ελεύθερα σοβιέτ, πρωτοβάθμιες επιτροπές γειτονιάς και στέγασης, εργατική αυτο-διαχείριση της βιομηχανίας μέσω ομοσπονδιακών εργοστασιακών επιτροπών της βάσης, βιομηχανικά συνδικάτα, γεωργικές κολλεκτίβες και κομμούνες, μη-κερδοσκοπικά δίκτυα, μη-κερδοσκοπικά κορπορατιβίστικα πρακτορεία για πίστωση και ανταλλαγή, ένα τεράστιο δίκτυο εθελοντικών οργανώσεων που αντιλαμβάνονται τις μυριάδες λειτουργίες της κοινωνίας, (βλέπε σχετικά στο: The Guillotine at Work; σσ. 349, 353, 364-66, 374-78, Constructive Anarchism, σσ. 26-31, 101-147; Paul Avrich, Anarchists in the Russian Revolution, New York, 1973, σσ. 68-74, 102-6).

Ο Μαξίμωφ είχε δραστηριοποιηθεί ως αναρχικός προπαγανδιστής, όχι μόνο στους κύκλους των φοιτητών και των εργατών, αλλά και ανάμεσα στους αγρότες, όπου οι γεωργικές του γνώσεις και η κατανόηση των αγροτικών προβλημάτων αποδείχθηκαν πολύ αποτελεσματικές.

Σύμφωνος με το συντονισμό της αντίστασης των ήδη αυθόρμητα οργανωθέντων εργοστασιακών επιτροπών βάσης, ενάντια στην αυξανόμενη κυριαρχία του εργατικού κινήματος από τα κρατικά ελεγχόμενα συνδικάτα, ο Μαξίμωφ έπαιξε σημαντικότατο ρόλο στην οργάνωση του Παν-Ρωσικού Συνέδριου Εργοστασιακών Επιτροπών (Οκτώβριος 1917) και πριν απ' αυτό των Εργοστασιακών Επιτροπών του Πέτρογκραντ (Ιούνιος 1917).

Η εκδοτική κολλεκτίβα της Golos Truda και βιβλιοπωλεία στη Μόσχα και το Πέτρογκραντ κυκλοφόρησαν σε όλη τη Ρωσία μεταφράσεις αναρχο-συνδικαλιστικών βιβλίων και φυλλαδίων, καθώς και μια πεντάτομη έκδοση των γραπτών του Μπακούνιν και έργα των Κροπότκιν, Στεπνιάκ[1] και άλλων ρώσων συγγραφέων. Η Golos Truda σύντομα καταστάλθηκε και τη διαδέχτηκε η Volny Golos Truda (Νέα Εργατική Φωνή).

Καμία αφήγηση της ζωής του Μαξίμωφ δε θα ήταν επαρκής αν δεν περιέγραφε το σημαντικό ρόλο που έπαιξε η γυναίκα του και σύντροφος στους αγώνες Όλγα Φρέυντλιν. Η Όλγα ήταν ακόμα ένα νεαρό κορίτσι όταν έγινε αναρχική. Το 1909 καταδικάστηκε σε οκτώ χρόνια σκληρής καταναγκαστικής εργασίας για λαθρεμπόριο και διάδοση ανατρεπτικής λογοτεχνίας. Αλλά, λόγω του νεαρού της ηλικίας της, καταδι-ξίμωφ.

Την άνοιξη του 1919, ο Μαξίμωφ πήγε στο Κχάρκοφ για να δουλέψει με το Νότιο Γραφείο του Παν-Ρωσικού Συνδικάτου Μεταλλεργατών, στο τμήμα στατιστικής. Όταν τα εργατικά συνδικάτα κινητοποίησαν τους αξιωματούχους συνδικαλιστές για εθελοντική προπαγάνδα για τον Κόκκινο Στρατό, ο Μαξίμωφ αρνήθηκε επειδή θα έπρεπε να διαδώσει μπολσεβίκικη, και όχι αναρχική προπαγάνδα. Συμφώνησε να υπηρετήσει στο μέτωπο της πρώτης γραμμής ενάντια στους αντι-επαναστάτες Λευκο-Φρουρούς, μόνο αν δεν τον υποχρέωναν να συμμετέχει στην καταστολή των απεργιών των εργατών και των αγροτών, διαδηλώσεων, και στον περιορισμό των δικαιωμάτων των πολιτών. Εξαιτίας της στάσης του και άλλων «ανατρεπτικών» δραστηριοτήτων, ο Μαξίμωφ συνελήφθη και γλίτωσε την εκτέλεση μόνο υπό την απειλή μιας γενικής απεργίας του Συνδιάτου Μεταλλεργατών του Κχάρκοφ. Κλείστηκε, πάντως, στα κάτεργα της Τσε-Κα. Η βασανιστική εμπειρία του απεικονίζεται γραφικά στο κεφάλαιο «Μια Μέρα στα Κελάρια της Τσε-Κα» (σσ. 425-431[2], στην αρχική έκδοση –θα εκδοθεί αργότερα σαν ξεχωριστός τίτλος).

Αν και το αναρχικό κίνημα καταδίκασε τη βομβιστική επίθεση[3] στο αρχηγείο της Μοσχοβίτικης Επιτροπής του Μπολσεβίκικου Κόμματος, η επίθεση αυτή έγινε το πρόσχημα ομαδικών συλλήψεων και καταστολής των αναρχικών σε όλη τη Ρωσία.

Το 1920, ο Μαξίμωφ και άλλοι οργάνωσαν την παράνομη Ομοσπονδία Εργαζομένων Σίτισης, το πρώτο βήμα για τη δημιουργία μιας Ρωσικής Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (το πρόγραμμά της βρίσκεται στη σελίδα 369 της αρχικής έκδοσης). Το Νοέμβριο του 1920, ο Μαξίμωφ έγινε γραμματέας της Εκτελεστικής Επιτροπής της Αναρχο-Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας.

Με την πειθάρχηση, το 1921, του κινήματος της αποκαλούμενης «Εργατικής Αντιπολίτευσης» μέσα στο Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα, και τη συντριβή της εξέγερσης των Ναυτών της Κροστάνδης και των απεργιών και εξεγέρσεων των εργατών και αγροτών, η ραχοκοκαλιά του αναπτυσσόμενου αναρχικού κινήματος είχε

νοι στις διαβόητες φυλακές Τανάγκα της Τσε-Κα στη Μόσχα, ανάμεσά τους και οι Μαξίμωφ, Γιαρτσούκ, Μράτσνι και Βολίν, ξεκίνουν δεκαήμερη απεργία πείνας.

Μέσω της παρέμβασης συνδικαλιστών αντιπροσώπων στο συνέδριο της Προφιντέρν, που ήταν τότε σε εξέλιξη, όπως του Αουγκουστίν Σούχυ (Γερμανία), Αρμάντο Μπόργκι (Ιταλία), Γκαστόν Λεβάλ (Ισπανία), του γάλλου αντιπρόσωπου Σιρόλ, οι Λένιν και Τρότσκυ συμφώνησαν να απελευθερώσουν τους αναρχικούς αν σταματούσαν την απεργία πείνας και συμφωνούσαν να απελαθούν από τη Ρωσία και να μην επιστρέψουν ποτέ. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε και το ρόλο που έπαιξαν οι Έμμα Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Όλγα Μαξίμωφ και άλλοι αγωνιστές ώστε να προβάλλουν το θέμα των απεργών πείνας στους ξένους συνδικαλιστές αντιπρόσωπους. Ο Μαξίμωφ και οι άλλοι αναρχικοί απελάθηκαν τον Ιανουάριο του 1922.

Αφού υπερνίκησαν τρομερές δυσκολίες που δημιούργησε η Τσε-Κα του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, έφτασαν τελικά στο Βερολίνο στις 7 Φεβρουαρίου 1922, και δέχτηκαν το καλωσόρισμα και τη φροντίδα Γερμανών αναρχικών.

Με την άφιξη των Ρώσων αναρχικών εξόριστων Μαξίμωφ, Βολίν, Γιαρτσούκ, Μράτσνι και κάποιων άλλων, που αργότερα ενώθηκαν με τους Αλεξάντερ Σαπίρο, Νέστωρ Μάχνο, Πήτερ Αρσίνοφ, Έμμα Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Σένια Φλέσιν, Μόλλυ Στάιμερ [Σημ: βλ. και Διαδρομή Ελευθερίας φ. 114] και άλλους πρόσφυγες, το Βερολίνο έγινε το νευραλγικό κέντρο του Διεθνούς Αναρχικού Κινήματος των Ρώσων, όπου αποθέτονταν αρχεία και χειρόγραφα που έβγαιναν «λαθραία» έξω από τη Ρωσία.

Ο Ρούντολφ Ρόκερ, στα απομνημονεύματά του, μας διηγείται πώς τα χειρόγραφα του Αρσίνοφ: Η Ιστορία του Μαχνοβίτι-

«Είναι ένας παλιός αναρχικός... συμμετείχε στους επαναστατικούς αγώνες που ξεκίνησαν με την Επανάσταση τον Φλεβάρη του 1917, ήταν ένας από τους εκδότες της Golos Truda (Εργατική Φωνή) και μέλος της Παν-Ρωσικής Γραμματείας των Αναρχο-Συνδικαλιστών... είναι ικανός και δημοφιλής συγγραφέας και ομιλητής...» (My Further Disillusionment in Russia: New York, 1944 σ. 142).

Στην ατέλειωτη έρευνά του για έναν συμπαγή επαναστατικό προσανατολισμό, ο Μαξίμωφ μελέτησε τα γραπτά διάφορων ριζοσπαστικών ομάδων. Αλλά οι ιδέες του Μπακούνιν και του Κροπότκιν σχημάτισαν την επαναστατική του σταδιοδρομία. Η ιδεολογία του Μαξίμωφ –μια σύνθεση κομμουναλισμού και συνδικαλισμού– βασίζεται στις διδαχές του Μπακούνιν και του Κροπότκιν.

Ο Κροπότκιν επιβεβαιώνει επίσης αυτή τη σχέση: «...*Πιστεύω ότι το συνδικαλιστικό κίνημα θα ξεπηδήσει ως μεγάλη δύναμη...οδηγώντας στη δημιουργία της κομμουνιστικής ακρατικής κοινωνίας...*» (αναφορά στον Paul Avrich, The Russian Anarchists, Princeton, 1967, σ. 227). Σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα πως η εκτίμηση αυτή αποδείχτηκε ανεδαφική

Οι Ρώσοι αναρχο-συνδικαλιστές δεν σκόπευαν να γίνουν μια σέκτα αδύναμων δυσαρεστημένων. Έτσι, σύμφωνα με την παραπάνω συλλογιστική...

«...*τα πρώτα δύο συνέδρια των αναρχο-συνδικαλιστών το 1918 έβαλαν σαν πρόταγμα ξεκάθαρα και λεπτομερώς τα πολιτικά και οικονομικά χαρακτηριστικά των πρώτων σταδίων της νέας κοινωνικής δομής... ο τύπος μας ήταν γεμάτος με άρθρα πάνω σ' αυτό το θέμα...* [οι αναρχο-συνδικαλιστές] *εξαπέλυσαν μια έντονη καμπάνια ενάντια στη χαοτική, αδόμητη, ανοργάνωτη και αδιάφορη συμπεριφορά* [ως προς τα δημιουργικά προβλήματα της κοινωνικής επανάστασης] *που ήταν διαδεδομένα ανάμεσα στους αναρχικούς...*» (Constructive Anarchism, σ. 61).

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον έχει η ικανότητα που είχε ο Μαξίμωφ στο «*να προσαρμόζει*» τη θεωρία στις πρακτικές ανάγκες των εργατών. Σχημάτισε εφαρμόσιτανόηση των αγροτικών προβλημάτων αποδείχθηκαν πολύ αποτελεσματικές.

Σύμφωνος με το συντονισμό της αντίστασης των ήδη αυθόρμητα οργανωθέντων εργοστασιακών επιτροπών βάσης, ενάντια στην αυξανόμενη κυριαρχία του εργατικού κινήματος από τα κρατικά ελεγχόμενα συνδικάτα, ο Μαξίμωφ έπαιξε σημαντικότατο ρόλο στην οργάνωση του Παν-Ρωσικού Συνέδριου Εργοστασιακών Επιτροπών (Οκτώβριος 1917) και πριν απ' αυτό των Εργοστασιακών Επιτροπών του Πέτρογκραντ (Ιούνιος 1917).

Η εκδοτική κολλεκτίβα της Golos Truda και βιβλιοπωλεία στη Μόσχα και το Πέτρογκραντ κυκλοφόρησαν σε όλη τη Ρωσία μεταφράσεις αναρχο-συνδικαλιστικών βιβλίων και φυλλαδίων, καθώς και μια πεντάτομη έκδοση των γραπτών του Μπακούνιν και έργα των Κροπότκιν, Στεπνιάκ[1] και άλλων ρώσων συγγραφέων. Η Golos Truda σύντομα καταστάλθηκε και τη διαδέχτηκε η Volny Golos Truda (Νέα Εργατική Φωνή).

Καμία αφήγηση της ζωής του Μαξίμωφ δε θα ήταν επαρκής αν δεν περιέγραφε το σημαντικό ρόλο που έπαιξε η γυναίκα του και σύντροφος στους αγώνες Όλγα Φρέυντλιν. Η Όλγα ήταν ακόμα ένα νεαρό κορίτσι όταν έγινε αναρχική. Το 1909 καταδικάστηκε σε οκτώ χρόνια σκληρής καταναγκαστικής εργασίας για λαθρεμπόριο και διάδοση ανατρεπτικής λογοτεχνίας. Αλλά, λόγω του νεαρού της ηλικίας της, καταδικάστηκε σε ισόβια εξορία στην επαρχία Γιένεσισκ στη Σιβηρία.

Με την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων με την επανάσταση του Φεβρουαρίου του 1917, η Όλγα ήρθε στη Μόσχα. Συμμετείχε ενεργά στο επαναστατικό κίνημα στο Κχάρκοφ και άλλες ουκρανικές περιοχές - ειδικά στα αναρχο-συνδικαλιστικά και κορπορατιβίστικα κινήματα. Αργότερα, η Όλγα πήγε στα Ουράλια, και συμμετείχε στην Αναρχική Ομοσπονδία Ουράλιων, όπου κατείχε μια θέση ευθύνης στην Λαϊκή Εκπαιδευτική Επιτροπή. Όταν καταλήφθηκαν από τον Τσεχοσλοβάκικο αντι-επαναστατικό στρατό, η Όλγα επέστρεψε στη Μόσχα το 1918. Συμμετείχε στην ομάδα της Golos Truda και εκεί γνώ«ανατρεπτικών» δραστηριοτήτων, ο Μαξίμωφ συνελήφθη και γλίτωσε την εκτέλεση μόνο υπό την απειλή μιας γενικής απεργίας του Συνδιάτου Μεταλλεργατών του Κχάρκοφ. Κλείστηκε, πάντως, στα κάτεργα της Τσε-Κα. Η βασανιστική εμπειρία του απεικονίζεται γραφικά στο κεφάλαιο «Μια Μέρα στα Κελάρια της Τσε-Κα» (σσ. 425-431[2], στην αρχική έκδοση –θα εκδοθεί αργότερα σαν ξεχωριστός τίτλος).

Αν και το αναρχικό κίνημα καταδίκασε τη βομβιστική επίθεση[3] στο αρχηγείο της Μοσχοβίτικης Επιτροπής του Μπολσεβίκικου Κόμματος, η επίθεση αυτή έγινε το πρόσχημα ομαδικών συλλήψεων και καταστολής των αναρχικών σε όλη τη Ρωσία.

Το 1920, ο Μαξίμωφ και άλλοι οργάνωσαν την παράνομη Ομοσπονδία Εργαζομένων Σίτισης, το πρώτο βήμα για τη δημιουργία μιας Ρωσικής Γενικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (το πρόγραμμά της βρίσκεται στη σελίδα 369 της αρχικής έκδοσης). Το Νοέμβριο του 1920, ο Μαξίμωφ έγινε γραμματέας της Εκτελεστικής Επιτροπής της Αναρχο-Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας.

Με την πειθάρχηση, το 1921, του κινήματος της αποκαλούμενης «Εργατικής Αντιπολίτευσης» μέσα στο Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα, και τη συντριβή της εξέγερσης των Ναυτών της Κροστάνδης και των απεργιών και εξεγέρσεων των εργατών και αγροτών, η ραχοκοκαλιά του αναπτυσσόμενου αναρχικού κινήματος είχε σπάσει. Βιβλιοπωλεία, εκτυπωτικές εγκαταστάσεις, εφημερίδες, όμιλοι, αίθουσες, έκλεισαν. Ο Μαξίμωφ παρουσιάζει τρία ντοκουμέντα διαμαρτυρίας ενάντια στη στάση του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος και της Κόκκινης Διεθνούς των Εργατικών Συνδικάτων (Προφιντέρν) προς τους αναρχικούς και αναρχο-συνδικαλιστές: (1) Έκκληση της Παν-Ρωσικής Συνομοσπονδίας Αναρχο-Συνδικαλιστών στους Εργάτες Όλων των Χωρών, (2) Κεντρική Επιτροπή του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, (3) Εκτελεστική Επιτροπή της Τρίτης (Κομμουστικό Κόμμα) Διεθνούς (σσ. 440-453 της αρχικής έκδοσης).

Τον Ιούλιο του 1921 δεκατρείς αναρχικοί και αναρχο-συνδικαλιστές κρατούμεΛένιν και Τρότσκυ συμφώνησαν να απελευθερώσουν τους αναρχικούς αν σταματούσαν την απεργία πείνας και συμφωνούσαν να απελαθούν από τη Ρωσία και να μην επιστρέψουν ποτέ. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε και το ρόλο που έπαιξαν οι Έμμα Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Όλγα Μαξίμωφ και άλλοι αγωνιστές ώστε να προβάλλουν το θέμα των απεργών πείνας στους ξένους συνδικαλιστές αντιπροσώπους. Ο Μαξίμωφ και οι άλλοι αναρχικοί απελάθηκαν τον Ιανουάριο του 1922.

Αφού υπερνίκησαν τρομερές δυσκολίες που δημιούργησε η Τσε-Κα του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος, έφτασαν τελικά στο Βερολίνο στις 7 Φεβρουαρίου 1922, και δέχτηκαν το καλωσόρισμα και τη φροντίδα Γερμανών αναρχικών.

Με την άφιξη των Ρώσων αναρχικών εξόριστων Μαξίμωφ, Βολίν, Γιαρτσούκ, Μράτσι και κάποιων άλλων, που αργότερα ενώθηκαν με τους Αλεξάντερ Σαπίρο, Νέστωρ Μάχνο, Πήτερ Αρσίνοφ, Έμμα Γκόλντμαν, Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Σένια Φλέσιν, Μόλλυ Στάιμερ [Σημ: βλ. και Διαδρομή Ελευθερίας φ. 114] και άλλους πρόσφυγες, το Βερολίνο έγινε το νευραλγικό κέντρο του Διεθνούς Αναρχικού Κινήματος των Ρώσων, όπου αποθέτονταν αρχεία και χειρόγραφα που έβγαιναν «λαθραία» έξω από τη Ρωσία.

Ο Ρούντολφ Ρόκερ, στα απομνημονεύματά του, μας διηγείται πώς τα χειρόγραφα του Αρσίνοφ: Η Ιστορία του Μαχνοβίτικου Κινήματος και του Μπέρκμαν: Ο Μπολσεβίκικος Μύθος, που στάλθηκαν για να φυλαχτούν μέχρι να φτάσουν οι ίδιοι στο Βερολίνο από τη Ρωσία, και θεωρούνταν χαμένα κατά τη μεταφορά, τελικά βρέθηκαν και παραδόθηκαν ακέραια (Revolution and Regression-μετάφραση στα Yiddish, Buenos Aires 1963, Vol. I, σσ. 180-4).

Οι εξόριστοι που έφυγαν από τη Ρωσία ήταν όσο ποτέ άλλοτε αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους για την απελευθέρωση του Ρωσικού λαού από τους νέους δικτάτορες. Για το Μαξίμωφ και τους συντρόφους του, η απέλαση δε σήμαινε το τέλος, αλλά το ξεκίνημα νέων μαχών.

Μετά από τρίχρονη παραμονή στη Γερμανία οι Μαξίμωφ έφυγαν από το Βερολίνο το 1924. Μετά από λίγους μήνες [που έμειναν] στο Παρίσι έφτασαν στις ΗΠΑ το 1925, εγκαταστάθηκαν στο Σικάγο, με το όνομα Ούρκεβιτς. Με την καθοδήγηση του συντρόφου του, Μπόρις Γελένσκι, ο Μαξίμωφ έγινε ταπετσέρης και η γυναίκα του, Όλγα, βρήκε δουλειά σε ένα κατάστημα στο κέντρο του Σικάγο.

Όταν ο εκδότης της Delo Truda (Εργατικός Σκοπός) αποκήρυξε[4] τον αναρχισμό του και επέστρεψε στη Ρωσία με την άδεια του Κομμουνιστικού Κόμματος, η Delo Truda μεταφέρθηκε από το Παρίσι στο Σικάγο και ο Μαξίμωφ έγινε ο εκδότης της. Ο Paul Avrich σημειώνει ότι «... με την επίβλεψη του Μαξίμωφ, η Delo Truda έγινε το πιο σημαντικό περιοδικό των ρώσων εμιγκρέδων... (The Russian Anarchists, Princeton, 1967, σ. 247). Όταν η Delo Truda συγχωνεύθηκε με την έκδοση του Ντιτρόιτ το 1940 και έγινε Delo Truda-Probuzhdenie, ο Μαξίμωφ παρέμεινε εκδότης μέχρι το θάνατό του. Το σημαντικότερο έργο του είναι η *Γκιλοτίνα σε Λειτουργία: Είκοσι Χρόνια Τρόμου στη Ρωσία* (Γεγονότα και Ντοκουμέντα), που ήταν ένα πρωτοποριακό ξεμπρόστιασμα του κομμουνιστικού καθεστώτος. Μια σειρά φυλλαδίων, ανάμεσά τους το *My Social Credo*, μια λεπτομερής περιγραφή των ιδεών του Μαξίμωφ, το *Μπολσεβικισμός: Υποσχέσεις και Πραγματικότητες: Η Παγκόσμια Σκηνή από την Ελευθεριακή Σκοπιά*, μια συλλογή άρθρων αναρχικών συγγραφέων από διαφορετικές χώρες, το *Βουλγαρία: Μια Νέα Ισπανία*, μια καταγραφή διώξεων αναρχικών και άλλων ανυπάκουων, κ.ά.

Επίσης το: *Η Πολιτική Φιλοσοφία του Μπακούνιν*, μια συστηματική συλλογή των δημιουργικών ιδεών του Μπακούνιν, και το *Δημιουργικός Αναρχισμός*, μια περιγραφή των πρακτικών ιδεών του Μαξίμωφ, εκδόθηκαν μετά το θάνατό του από την Εκδοτική Κοινότητα Μαξίμωφ, οργανωμένα από το γραμματέα της Irving S. Abrams, τη γυναίκα του Μαξίμωφ Όλγα, και άλλους συντρόφους, που εξέδωσαν τα έργα

Θα θεωρήσω ότι επετεύχθη ο σκοπός μου αν και άλλες ομάδες και φράξιες μέσα στο Ρωσικό Σοσιαλιστικό κίνημα ακολουθήσουν το παράδειγμά μας. Θα νιώσω μεγάλη ευχαρίστηση αν τα ντοκουμέντα που παρουσιάζονται σ' αυτό το βιβλίο εγείρουν το ενδιαφέρον των Βρετανών και Αμερικανών φοιτητών και ερευνητών, και ειδικά αν εγείρουν ένα ζωντανό ενδιαφέρον από τη μεριά του Βρετανικού και Αμερικανικού κοινού για την τύχη όλων των πολιτικών κρατούμενων και εξόριστων στην ΕΣΣΔ». (από την εισαγωγή του συγγραφέα).

«Η μεγάλη Ρωσική επανάσταση του 1917-21 ήταν στην αρχή μια «αναίμακτη» επανάσταση. Τίποτα δεν προμήνυε στην αρχή ότι ο χαρακτήρας της θα ήταν τόσο αιματηρός και ότι θα καταλάμβανε την πρώτη θέση στην ιστορία της ανθρωπότητας ως προς την αναίσθητη αγριότητα και απανθρωπιά της. Αυτή η στροφή της Ρωσικής επανάστασης προς την απανθρωπιά, προς την απεριόριστη και αναίσθητη αιματοχυσία και καταστροφή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα από τα ιστορικά παράδοξα, αφού το βασικό χαρακτηριστικό στο χαρακτήρα του ρωσικού λαού -δηλαδή, των εργατικών μαζών- είναι η ευγένεια, η ανθρωπινότητα, η αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Αυτό φαίνεται και από τη στάση απέναντι σε εγκληματίες, τους οποίους πάντα ο ρωσικός λαός έβλεπε σαν «δύστυχους». Ο ρωσικός ποινικός κώδικας ήταν αναμφισβήτητα από τους πιο ανθρώπινους στον κόσμο και απέκλειε τη θανατική ποινή για κοινά εγκλήματα. Μόνο οι επαναστάτες εκτελούνταν αναι αναχρονισμός, ένα υπόλειμμα του παρελθόντος που πεθαίνει, και είναι όλος μαζί αντιδραστικός στην ουσία του. ***Το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο» του Μαρξ και του Ένγκελς είναι ένα αντιδραστικό μανιφέστο και είναι χτυπητά αντίθετο με την επιστήμη, με την πρόοδο γενικά, και τον ανθρωπισμό ειδικότερα.*** *Οι απαιτήσεις για δικτατορία, για απόλυτη κεντροποίηση, για πολιτική και οικονομική ζωή στα χέρια του Κράτους, για «το σχηματισμό βιομηχανικών στρατών, ειδικά στη γεωργία», για πειθαρχημένη γεωργία σύμφωνα με ένα μοναδικό σχέδιο, για την ανύψωση του Κράτους στη θέση του Απόλυτου και την επακόλουθη γελοιοποίηση του ατόμου, των δικαιωμάτων και των συμφερόντων του - όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά το πρόγραμμα της αντίδρασης, που είναι ασύμβατο με την ανθρώπινη πρόοδο, με την ελευθερία, την ισότητα και τον ανθρωπισμό. Η υλοποίηση αυτών των απαιτήσεων αναπόφευκτα κουβαλάει μαζί της την κρατική σκλαβιά».* (από το Κεφάλαιο 1: Ο Δρόμος του Λένιν προς την Εξουσία).

Μετάφραση-Απόδοση-Σημειώσεις:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. [ΣτΜ] Ο Sergey Mikhaylovich Stepnyak-Kravchinsky (1852-1895) συμμετείχε στην εξέγερση εναντίον της Τουρκίας στη Βοσνία το 1876, καθώς και στην εξέγερση στο Μπενεβέντο το 1877 στην Ιταλία... Αργότερα κατηγορήθηκε ότι σκότωσε με μαχαίρι το Στρατηγό Νικολάι Μέζεντζοφ, αρχηγό της μυστικής αστυνομίας της Ρωσίας σε δρόμο της Αγίας Πετρούπολης στις 4 Αυγούστου 1878.

2. Αναφέρεται στο βιβλίο του Μαξίμωφ: Η Γκιλοτίνα σε Λειτουργία: 20 χρόνια τρόμου στη Ρωσία (The Guillotine At Work: Twenty Years of Terror in Russia)

3. [ΣτΜ] Στις 25 Σεπτεμβρίου 1919, μια ομάδα αναρχικών, οι «Παράνομοι Αναρχικοί» (Anarkhisty Podpol'ia), που είχε σχηματιστεί από τους Κοβάλεβιτς και Σομπόλεβ, μετά τη φοβερή καταστολή όλων των αναρχικών τάσεων

τικός Σκοπός) αποκήρυξε[4] τον αναρχισμό του και επέστρεψε στη Ρωσία με την άδεια του Κομμουνιστικού Κόμματος, η Delo Truda μεταφέρθηκε από το Παρίσι στο Σικάγο και ο Μαξίμωφ έγινε ο εκδότης της. Ο Paul Avrich σημειώνει ότι «... με την επίβλεψη του Μαξίμωφ, η Delo Truda έγινε το πιο σημαντικό περιοδικό των ρώσων εμιγκρέδων... (The Russian Anarchists, Princeton, 1967, σ. 247). Όταν η Delo Truda συγχωνεύθηκε με την έκδοση του Ντιτρόιτ το 1940 και έγινε Delo Truda-Probuzhdenie, ο Μαξίμωφ παρέμεινε εκδότης της μέχρι το 1950, όταν υπέστη σοβαρό καρδιακό επεισόδιο και πέθανε ξαφνικά στις 10 Μαρτίου 1950 ενώ επέστρεφε σπίτι από τη δουλειά του. Το σώμα του Μαξίμωφ αποτεφρώθηκε και ενταφιάστηκε στο νεκροταφείο Waldheim κοντά στον τάφο των μαρτύρων του Haymarket στο Σικάγο.

Ο Irving S. Abrams, στενός φίλος και σύντροφος που ήξερε τους Μαξίμωφ από τότε που πρωτοήρθαν στο Σικάγο το 1925, σε ένα γράμμα του αναφέρει ότι «...έδωσε

Βουλγαρία: Μια Νέα Ισπανία, μια καταγραφή διώξεων αναρχικών και άλλων ανυπάκουων, κ.ά.

Επίσης το: *Η Πολιτική Φιλοσοφία του Μπακούνιν*, μια συστηματική συλλογή των δημιουργικών ιδεών του Μπακούνιν, και το *Δημιουργικός Αναρχισμός*, μια περιγραφή των πρακτικών ιδεών του Μαξίμωφ, εκδόθηκαν μετά το θάνατό του από την Εκδοτική Κοινότητα Μαξίμωφ, οργανωμένα από το γραμματέα της Irving S. Abrams, τη γυναίκα του Μαξίμωφ Όλγα, και άλλους συντρόφους, που εξέδωσαν τα έργα του σε Αγγλική μετάφραση προς τιμήν της μνήμης του.

***

Παραθέτουμε αποσπάσματα από το βιβλίο *Η Γκιλοτίνα Σε Λειτουργία: Είκοσι Χρόνια Τρόμου στη Ρωσία* (Γεγονότα και Ντοκουμέντα), *The Chicago Section of the Alexander Berkman Fund*, Σικάγο 1940

«Η παρούσα δουλειά σκοπεύει όχι μόνο να κινήσει το ενδιαφέρον για την τύχη των πολιτικών κρατούμενων στη Σοβιετική Ρω-

κρατούμενων και εξόριστων στην ΕΣΣΔ». (από την εισαγωγή του συγγραφέα).

«Η μεγάλη Ρωσική επανάσταση του 1917-21 ήταν στην αρχή μια «αναίμακτη» επανάσταση. Τίποτα δεν προμήνυε στην αρχή ότι ο χαρακτήρας της θα ήταν τόσο αιματηρός και ότι θα καταλάμβανε την πρώτη θέση στην ιστορία της ανθρωπότητας ως προς την αναίσθητη αγριότητα και απανθρωπιά της. Αυτή η στροφή της Ρωσικής επανάστασης προς την απανθρωπιά, προς την απεριόριστη και αναίσθητη αιματοχυσία και καταστροφή της ανθρώπινης ζωής είναι ένα από τα ιστορικά παράδοξα, αφού το βασικό χαρακτηριστικό στο χαρακτήρα του ρωσικού λαού -δηλαδή, των εργατικών μαζών- είναι η ευγένεια, η ανθρωπινότητα, η αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Αυτό φαίνεται και από τη στάση απέναντι σε εγκληματίες, τους οποίους πάντα ο ρωσικός λαός έβλεπε σαν «δύστυχους». Ο ρωσικός ποινικός κώδικας ήταν αναμφισβήτητα από τους πιο ανθρώπινους στον κόσμο και απέκλειε τη θανατική ποινή για κοινά εγκλήματα. Μόνο οι επαναστάτες εκτελούνταν από την κυβέρνηση του Τσάρου. Σπάνια κάποια άλλη λογοτεχνία ήταν τόσο διαποτισμένη με το πνεύμα του ανθρωπισμού, με το αίσθημα της αγάπης και του σεβασμού απέναντι στον άνθρωπο, όσο η Ρωσική λογοτεχνία. Ο Ρωσικός σοσιαλισμός, παρά την τακτική του επαναστατικού τρόμου που εφαρμόστηκε προς την κυβέρνηση του Τσάρου, δεν ήταν ποτέ αιμοσταγής, τερροριστικός και απάνθρωπος. Ποτέ δεν έβλεπε την κοινωνία σαν πειθαρχημένο τάγμα, ποτέ δεν έχασε την όψη της ζώσας προσωπικότητας με τις ανάγκες της και τα συμφέροντά της. Ο Σοσιαλισμός των Τσερνισέφσκι, Μπακούνιν, Λαβρόφ, Κροπότκιν

σμό βιομηχανικών στρατών, ειδικά στη γεωργία», για πειθαρχημένη γεωργία σύμφωνα με ένα μοναδικό σχέδιο, για την ανύψωση του Κράτους στη θέση του Απόλυτου και την επακόλουθη γελοιοποίηση του ατόμου, των δικαιωμάτων και των συμφερόντων του - όλα αυτά δεν είναι τίποτα άλλο παρά το πρόγραμμα της αντίδρασης, που είναι ασύμβατο με την ανθρώπινη πρόοδο, με την ελευθερία, την ισότητα και τον ανθρωπισμό. Η υλοποίηση αυτών των απαιτήσεων αναπόφευκτα κουβαλάει μαζί της την κρατική σκλαβιά». (από το Κεφάλαιο 1: Ο Δρόμος του Λένιν προς την Εξουσία).

Μετάφραση-Απόδοση-Σημειώσεις:
Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. [ΣτΜ] Ο Sergey Mikhaylovich Stepnyak-Kravchinsky (1852-1895) συμμετείχε στην εξέγερση εναντίον της Τουρκίας στη Βοσνία το 1876, καθώς και στην εξέγερση στο Μπενεβέντο το 1877 στην Ιταλία... Αργότερα κατηγορήθηκε ότι σκότωσε με μαχαίρι το Στρατηγό Νικολάι Μέζεντζοφ, αρχηγό της μυστικής αστυνομίας της Ρωσίας σε δρόμο της Αγίας Πετρούπολης στις 4 Αυγούστου 1878.

2. Αναφέρεται στο βιβλίο του Μαξίμωφ: Η Γκιλοτίνα σε Λειτουργία: 20 χρόνια τρόμου στη Ρωσία (The Guillotine At Work: Twenty Years of Terror in Russia)

3. [ΣτΜ] Στις 25 Σεπτεμβρίου 1919, μια ομάδα αναρχικών, οι «Παράνομοι Αναρχικοί» (Anarkhisty Podpol'ia), που είχε σχηματιστεί από τους Κοβάλεβιτς και Σομπόλεβ, μετά τη φοβερή καταστολή όλων των αναρχικών τάσεων στη Ρωσία, που εξαπέλυσαν οι Μπολσεβίκοι (1918-1919), πυροδότησαν βόμβα, σε συνεργασία με κάποιους Σοσιαλιστές-Επαναστάτες, στο κτίριο (Leontevsky Pereulok) όπου διεξαγόταν συνεδρίαση της ολομέλειας της Μοσχοβίτικης Επιτροπής του Κόμματος. Η βόμβα σκότωσε 12 κομματικά στελέχη και τραυμάτισε 55, ανάμεσά τους και τον εξέχοντα κομμουνιστή Νικολάι Μπουχάριν. Την επίθεση καταδίκασαν πολλές αναρχικές ομάδες, παρ' όλα αυτά η καταστολή εκ μέρους των κομμουνιστών συνεχίστηκε εντονότατα με εκτελέσεις και φυλακίσεις αναρχικών όλων των τάσεων (Alexander Berkman, The Russian Revolution and the Communist Party και Paul Avrich, The Russian Anarchists).

4. ΣτΜ: Ο Αρσίνοφ δημοσίευσε αντι-αναρχι-

δότης της μέχρι το 1950, όταν υπέστη σοβαρό καρδιακό επεισόδιο και πέθανε ξαφνικά στις 10 Μαρτίου 1950 ενώ επέστρεφε σπίτι από τη δουλειά του. Το σώμα του Μαξίμωφ αποτεφρώθηκε και ενταφιάστηκε στο νεκροταφείο Waldheim κοντά στον τάφο των μαρτύρων του Haymarket στο Σικάγο.

Ο Irving S. Abrams, στενός φίλος και σύντροφος που ήξερε τους Μαξίμωφ από τότε που πρωτοήρθαν στο Σικάγο το 1925, σε ένα γράμμα του αναφέρει ότι «...*έδωσε ότι είχε στο Ταμείο Αλεξάντερ Μπέρκμαν για την Ανακούφιση των Πολιτικών Κρατούμενων στη Ρωσία και άλλες χώρες*». Οι Μαξίμωφ είχαν συμβάλλει στην οργάνωση αυτού του ταμείου και υπό την αιγίδα του εκδόθηκε το βιβλίο *Η Γκιλοτίνα Σε Λειτουργία*, το 1940.

Ο Μαξίμωφ απέρριπτε τη ρομαντική ηρωοποίηση της συνωμοσίας και της βίας στην αμοραλιστική παράδοση του Νετσάγιεφ, την ολική ανευθυνότητα, την υπερβολική ενασχόληση με το μοναδικό τρόπο ζωής κάποιου, την άρνηση κάθε μορφής οργάνωσης ή αυτο-πειθαρχίας και την ιδανικοποίηση των πιο αντι-κοινωνικών μορφών ατομικής εξέγερσης.

Πέρα από την έκδοση και συγγραφή άρθρων του για τη Delo Truda-Probuzhdenie και αμέτρητα γραπτά που περίμεναν να μεταφραστούν, εμφανίστηκε το μακροσκελές βιβλίο του: ***Η Γκιλοτίνα Σε*** του σε Αγγλική μετάφραση προς τιμήν της μνήμης του.

***

Παραθέτουμε αποσπάσματα από το βιβλίο *Η Γκιλοτίνα Σε Λειτουργία: Είκοσι Χρόνια Τρόμου στη Ρωσία* (Γεγονότα και Ντοκουμέντα), *The Chicago Section of the Alexander Berkman Fund*, Σικάγο 1940

«Η παρούσα δουλειά σκοπεύει όχι μόνο να κινήσει το ενδιαφέρον για την τύχη των πολιτικών κρατούμενων στη Σοβιετική Ρωσία, αλλά και να δώσει την ώθηση για να μελετηθεί ο κυβερνητικός τρόμος στη Ρωσική επανάσταση, η προέλευσή του, οι αιτίες, ο χαρακτήρας, οι σκοποί, και οι συνέπειες στους διάφορους τομείς της ζωής, οικονομικούς, πολιτικούς, πολιτιστικούς, όπως και η επίδρασή του στην ψυχολογία του ρωσικού λαού. Είναι αλήθεια, είναι αδύνατη μια εξαντλητική και επαρκής μελέτη αυτού του προβλήματος, αφού το βασικό υλικό που σχετίζεται με αυτό το πρόβλημα βρίσκεται στη Ρωσία και δεν υπάρχει πρόσβαση στον ερευνητή. Αλλά μέχρι τώρα έχει συγκεντρωθεί στο εξωτερικό αρκετό πολύτιμο υλικό από τα αρχεία του κόμματος, και από τα αρχεία των διάφορων κοινοτήτων για τη στήριξη των πολιτικών κρατούμενων. Η έκδοση αυτού του υλικού στη συλλογική μορφή ενός βιβλίου, θα έβαζε τη βάση για μια εξαντλητική μελέτη του προβλήματος.

φαίνεται και από τη στάση απέναντι σε εγκληματίες, τους οποίους πάντα ο ρωσικός λαός έβλεπε σαν «δύστυχους». Ο ρωσικός ποινικός κώδικας ήταν αναμφισβήτητα από τους πιο ανθρώπινους στον κόσμο και απέκλειε τη θανατική ποινή για κοινά εγκλήματα. Μόνο οι επαναστάτες εκτελούνταν από την κυβέρνηση του Τσάρου. Σπάνια κάποια άλλη λογοτεχνία ήταν τόσο διαποτισμένη με το πνεύμα του ανθρωπισμού, με το αίσθημα της αγάπης και του σεβασμού απέναντι στον άνθρωπο, όσο η Ρωσική λογοτεχνία. Ο Ρωσικός σοσιαλισμός, παρά την τακτική του επαναστατικού τρόμου που εφαρμόστηκε προς την κυβέρνηση του Τσάρου, δεν ήταν ποτέ αιμοσταγής, τερροριστικός και απάνθρωπος. Ποτέ δεν έβλεπε την κοινωνία σαν πειθαρχημένο τάγμα, ποτέ δεν έχασε την όψη της ζώσας προσωπικότητας με τις ανάγκες της και τα συμφέροντά της. Ο Σοσιαλισμός των Τσερνισέβσκι, Μπακούνιν, Λαβρόφ, Κροπότκιν και Μιχαϊλόβσκι βασιζόταν στις ιδέες της ατομικής ελευθερίας, του περιφερειακού και κομμουναλιστικού φεντεραλισμού, και ήταν αυτό το είδος Σοσιαλισμού που επικρατούσε πάντα στη Ρωσία. Ο Γιακωβινισμός, με τον τρόμο και την κεντρικοποίησή του, παρά την μεγάλη επιρροή της Γαλλικής επανάστασης, δεν ήταν ποτέ επιτυχημένος στη Ρωσία, και εκπρόσωποι του Ρωσικού Γιακωβινισμού - όπως ο Κάτσεφ, για παράδειγμα - δε βρέθηκαν ποτέ στο κυρίως ρεύμα του Ρωσικού σοσιαλισμού, ποτέ δεν άσκησαν αξιοπρόσεκτη επιρροή στον τελευταίο. Με δυο λόγια, ο Ρωσικός σοσιαλισμός ξεχώριζε για τον ελευθεριακό και προοδευτικό χαρακτήρα του.

Οι αντιδραστικοί τόνοι άρχισαν να ηχούν στο Ρωσικό σοσιαλισμό με την εμφάνιση στο Ρωσικό έδαφος του πολιτικού Μαρξισμού, που, πιστεύω βαθύτατα, ότι εί-

...το 1877 στην Ιταλία... Αργότερα κατηγορήθηκε ότι σκότωσε με μαχαίρι το Στρατηγό Νικολάι Μέζεντζοφ, αρχηγό της μυστικής αστυνομίας της Ρωσίας σε δρόμο της Αγίας Πετρούπολης στις 4 Αυγούστου 1878.

2. Αναφέρεται στο βιβλίο του Μαξίμωφ: Η Γκιλοτίνα σε Λειτουργία: 20 χρόνια τρόμου στη Ρωσία (The Guillotine At Work: Twenty Years of Terror in Russia)

3. [ΣτΜ] Στις 25 Σεπτεμβρίου 1919, μια ομάδα αναρχικών, οι «Παράνομοι Αναρχικοί» (Anarkhisty Podpol'ia), που είχε σχηματιστεί από τους Κοβάλεβιτς και Σομπόλεβ, μετά τη φοβερή καταστολή όλων των αναρχικών τάσεων στη Ρωσία, που εξαπέλυσαν οι Μπολσεβίκοι (1918-1919), πυροδότησαν βόμβα, σε συνεργασία με κάποιους Σοσιαλιστές-Επαναστάτες, στο κτίριο (Leontevsky Pereulok) όπου διεξαγόταν συνεδρίαση της ολομέλειας της Μοσχοβίτικης Επιτροπής του Κόμματος. Η βόμβα σκότωσε 12 κομματικά στελέχη και τραυμάτισε 55, ανάμεσά τους και τον εξέχοντα κομμουνιστή Νικολάι Μπουκχάριν. Την επίθεση καταδίκασαν πολλές αναρχικές ομάδες, παρ' όλα αυτά η καταστολή εκ μέρους των κομμουνιστών συνεχίστηκε εντονότατα με εκτελέσεις και φυλακίσεις αναρχικών όλων των τάσεων (Alexander Berkman, The Russian Revolution and the Communist Party και Paul Avrich, The Russian Anarchists).

4. ΣτΜ: Ο Αρσίνοφ δημοσίευσε αντι-αναρχικά άρθρα όπως αυτό που τιτλοφορείται: *Το Φιάσκο του Αναρχισμού* μετά τη συμφωνία του να επιστρέψει στη Ρωσία, χωρίς να κάνει κριτική στους Μπολσεβίκους. Κυκλοφόρησε, πάντως, και η φήμη ότι επίτηδες αποκήρυξε τις αναρχικές του ιδέες ώστε να δημιουργήσει σημείο επαφής στη Ρωσία.

Ο Αλεξάντερ Μπέρκμαν έγραψε για τον Αρσίνοφ: *«Δεν τον θεωρώ καθόλου σημαντικό... Κατά τη γνώμη μου, η προδοσία του σκοπού μας από άτομα όπως οι Γιαρτσούκ, Αρσίνοφ κτλ., οφείλεται σε δύο αιτίες: στην έλλειψη Αναρχικού οράματος και κατανόησης του Αναρχισμού, και δεύτερον: στις οικονομικές αιτίες. Ελπίζουν να βελτιώσουν την οικονομική τους κατάσταση συμμαχώντας με τους Μπολσεβίκους, και κατά κανόνα τη βελτιώνουν. Ε, λοιπόν, με τέτοιους προδότες και δειλούς δεν πρέπει να έχουμε περαιτέρω σχέσεις»* (από τη βιογραφία του Piotr Arshinov του Nick Heath).

ΝΑ ΤΟΥΣ ΡΗΜΑΞΟΥΜΕ ΠΡΙΝ ΜΑΣ ΡΗΜΑΞΟΥΝ ΤΙΣ ΖΩΕΣ

Οι συγκρούσεις που προκάλεσαν έξω από το δημαρχείο Ιερισσού κάτοικοι και διαμαρτυρόμενοι ενάντια στα μεταλλεία στις Σκουριές Χαλκιδικής ήταν μια πρώτη δυναμική απάντηση ενάντια στην υποβάθμιση και καταστροφή των ανθρώπινων ζωών και της φύσης.

Ήταν η πρώτη απάντηση των κατοίκων ενάντια στη λειτουργία των μεταλλείων του θανάτου, μετά την τραμπούκικη επίθεση των εργαζόμενων της εταιρίας «Ελληνικός Χρυσός» στις 20 Μάρτη στο «φυλάκιο» που έχει στηθεί από κατοίκους στις Σκουριές προκειμένου να μπει φρένο στις δραστηριότητες της εταιρίας. Τότε μάλιστα είχαν ξεσπάσει σοβαρές συμπλοκές και οι 200 περίπου εργάτες της «Ελληνικός Χρυσός» δε δίστασαν να τραυματίσουν σοβαρά κάποιους απ' τους 40 κατοίκους που βρίσκονταν στο σημείο.

Η καταστρεπτική για το περιβάλλον και τα ντόπια χωριά δράση των μεταλλείων έχει εξαγριώσει πολλούς κατοίκους. Αλλά για τους καρχαρίες της ανάπτυξης αυτά είναι ψιλά γράμματα. Το κράτος θέλει να τελειώνει με την πολύχρονη αντίσταση της ΒΑ Χαλκιδικής (αγώνες στη δεκαετία του '90, κυρίως των χωριών Ολυμπιάδα και Βαρβάρα ενάντια στην TVX GOLD).

Η λύση βέβαια δεν είναι απλά να φύγει απ' τη Χαλκιδική το ορυχείο χρυσού και να πάει αλλού, αλλά ο συνολικότερος αγώνας ενάντια στην ανάπτυξη των εξουσιαστών που δολοφονεί το περιβάλλον και τους ανθρώπους.

Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη ούτε στους πολιτικούς ούτε στους μελλοντικούς ψηφοθήρες που πιθανόν τώρα να υποκρίνονται τους πολέμιους των μεταλλείων για να προωθήσουν κομματικά συμφέροντα.

Το συμφέρον των κοινοτήτων ήταν και θα είναι η ζωή χωρίς κρατική και καμία άλλη εξουσία, με σεβασμό και αρμονία με τη φύση.

– ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΥΞΗ ΧΡΥΣΟΥ
– ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

Γιατί κράτος και ελευθερία είναι έννοιες ασυμβίβαστες μεταξύ τους... Κι όσο υπάρχουν κράτη θα υπάρχει και καταπίεση...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης
(dromous.wordpress.com)

Το κείμενο μοιράστηκε στη διαδήλωση αλληλεγγύης στους κατοίκους της Χαλκιδικής, που έγινε στις 27 Απριλίου με αφετηρία και τερματισμό στην Καμάρα. (Θεσσαλονίκη)

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΚΤΟΣ ΥΛΗΣ

«...Οι προαναφερθέντες μαθητές εκδήλωσαν μη προσήκουσα συμπεριφορά, υποκινώντας σε αποχή τους συμμαθητές τους τη 20η Νοεμβρίου 1995. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται στους άνωθι ποινή ολοήμερης αποβολής».

Έχετε προσέξει πως ο χρόνος κυλάει χαρακτηριστικά πιο γρήγορα στο διάλειμμα απ' ότι σε μια σχολική αίθουσα; Η γλύκα του φιλιού, το άγγιγμα των σωμάτων καθρεφτίζεται σε μια στιγμή και χάνεται στο άπειρο, ενώ αντίθετα η διαδικασία των εξετάσεων μοιάζει με αιώνιο στομαχόπονο... Οι τύραννοι μάς επέβαλαν την δική τους «αίσθηση» του χρόνου, μια φάρσα τόσο εφιαλτική, όσο και οι μηχανικές κλεψύδρες που της δίνουν σχήμα, τα ρολόγια. Τα κάγκελα που φυλακίζουν τα πιο ανθρώπινα συναισθήματα μας είναι φτιαγμένα με λεπτοδείκτες. Το ξυπνητήρι έρχεται να επικυρώσει την έναρξη της ρουτίνας· σήμερα του σχολείου, αύριο της μισθωτής σκλαβιάς. Καθημερινά το κράτος προσπαθεί να μας επιβάλει την στολή κατάδικου.

Το σχολείο είναι ο προθάλαμος της σκλαβωμένης κοινωνίας. Η εκπαίδευση των ανθρώπων στα «πρέπει» του πολιτισμού έγινε ένας από τους σημαντικότερους πυλώνες του κράτους. Η πολυπλοκότητα του συστήματος «παιδείας», όσο δαιδαλώδης και αν εμφανίζεται να είναι, ουσιαστικά εξυπηρετεί έναν συγκεκριμένο σκοπό: να τσακίσει την κραυγή ελευθερίας των νέων ανθρώπων.

Σκοπός κάθε κράτους η βίαιη υποταγή των ανθρώπινων συναισθημάτων στην ανθρωποφάγα μηχανή του πολιτισμού. Οι κυρίαρχοι προσπαθούν μέσα από την εκπαίδευση να κατασκευάσουν τους υπηκόους που χρειάζονται, είτε με το «καρότο» της καριέρας (επιτυχία στις πανελλήνιες, σπουδές, επαγγελματική σταδιοδρομία) είτε με το «μαστίγιο» των αποβολών, των απειλών και της βαθμολογίας, απειλώντας έτσι κάθε πηγαία αυθεντική διάθεση των νέων ανθρώπων για ζωή.

Το σχολείο καλλιεργεί τον ανταγωνισμό και τη ρουφιανιά, μοιράζοντας ρόλους στον «καλό, τον κακό και τον... χαφιέ». Σήμερα σε θέλουν απουσιολόγο και επιμελητή της τάξης, αύριο επιστάτη των γκούλαγκ εργασίας. Ο σχολικός πρωταθλητισμός είναι το αρρωστημένο προοίμιο του οικονομικού πρωταθλητισμού. Η εκπαίδευση επιβάλλει στο μυαλό των ανθρώπων την ιδανική εικόνα του «καλού» δημοκρατικού πολίτη, που μέσα από τις εκλογές μαθαίνει να «λύνει» έτσι τα συλλογικά προβλήματά του, δηλαδή να τα αναθέτει σε «ειδικούς», που διαμεσολαβούν για αυτόν.

Οι καθηγητές, με το να αποδέχονται και να εφαρμόζουν το σύστημα, έχουν το ρόλο δεσμοφυλάκων, που δίνουν αναφορά στο διευθυντή τους. Διευθυντής στη φυλακή, διευθυντής στα κάτεργα εργασίας, διευθυντής στο σχολείο... Τυχαίο; Δε νομίζουμε.

Η ίδια ιεραρχία διαρκώς αναπαράγεται, προβάλλοντας μέσα μας σαν αλλοιωμένο είδωλο τον εαυτό της ως φυσική αναγκαιό-

έχει εξαγριώσει πολλούς κατοίκους. Αλλά για τους καρχαρίες της ανάπτυξης αυτά είναι ψιλά γράμματα. Το κράτος θέλει να τελειώνει με την πολύχρονη αντίσταση της ΒΑ Χαλκιδικής (αγώνες στη δεκαετία του '90, κυρίως των χωριών Ολυμπιάδα και Βαρβάρα ενάντια στην TVX GOLD).

Η λύση βέβαια δεν είναι απλά να φύγει απ' τη Χαλκιδική το ορυχείο χρυσού και να πάει αλλού, αλλά ο συνολικότερος αγώνας ενάντια στην ανάπτυξη των εξουσιαστών που δολοφονεί το περιβάλλον και τους ανθρώπους.

Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη ούτε στους πολιτικούς ούτε στους μελλοντικούς ψηφοθήρες που πιθανόν τώρα να υποκρίνονται τους πολέμιους των μεταλλείων για να προωθήσουν κομματικά συμφέροντα.

Το συμφέρον των κοινοτήτων ήταν και θα είναι η ζωή χωρίς κρατική και καμία άλλη εξουσία, με σεβασμό και αρμονία με τη φύση.

– ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΥΞΗ ΧΡΥΣΟΥ
– ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

Γιατί κράτος και ελευθερία είναι έννοιες ασυμβίβαστες μεταξύ τους... Κι όσο υπάρχουν κράτη θα υπάρχει και καταπίεση...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

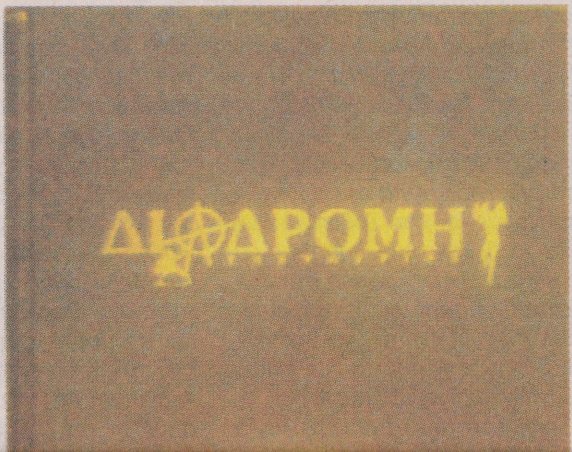
Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης
(dromous.wordpress.com)

Το κείμενο μοιράστηκε στη διαδήλωση αλληλεγγύης στους κατοίκους της Χαλκιδικής, που έγινε στις 27 Απριλίου με αφετηρία και τερματισμό στην Καμάρα. (Θεσσαλονίκη)

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί ΚΑΙ ενδεδυμένη!!!

Τα πρώτα εικοσιπέντε φύλλα (1-25) διατίθενται δεμένα από την **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ**

Ε[...] δική τους «αίσθηση» του χρόνου, μια φάρσα τόσο εφιαλτική, όσο και οι μηχανικές κλεψύδρες που της δίνουν σχήμα, τα ρολόγια. Τα κάγκελα που φυλακίζουν τα πιο ανθρώπινα συναισθήματα μας είναι φτιαγμένα με λεπτοδείκτες. Το ξυπνητήρι έρχεται να επικυρώσει την έναρξη της ρουτίνας· σήμερα του σχολείου, αύριο της μισθωτής σκλαβιάς. Καθημερινά το κράτος προσπαθεί να μας επιβάλει την στολή καταδίκου.

Το σχολείο είναι ο προθάλαμος της σκλαβωμένης κοινωνίας. Η εκπαίδευση των ανθρώπων στα «πρέπει» του πολιτισμού έγινε ένας από τους σημαντικότερους πυλώνες του κράτους. Η πολυπλοκότητα του συστήματος «παιδείας», όσο δαιδαλώδης και αν εμφανίζεται να είναι, ουσιαστικά εξυπηρετεί έναν συγκεκριμένο σκοπό: να τσακίσει την κραυγή ελευθερίας των νέων ανθρώπων.

Σκοπός κάθε κράτους η βίαιη υποταγή των ανθρώπινων συναισθημάτων στην ανθρωποφάγα μηχανή του πολιτισμού. Οι κυρίαρχοι προσπαθούν μέσα από την εκπαίδευση να κατασκευάσουν τους υπηκόους που χρειάζονται, είτε με το «καρότο» της καριέρας (επιτυχία στις πανελλήνιες, σπουδές, επαγγελματική σταδιοδρομία) είτε με το «μαστίγιο» των αποβολών, των απειλών και της βαθμολογίας, απειλώντας έτσι κάθε πηγαία αυθεντική διάθεση των νέων ανθρώπων για ζωή.

Το σχολείο καλλιεργεί τον ανταγωνισμό και τη ρουφιανιά, μοιράζοντας ρόλους στον «καλό, τον κακό και τον... χαφιέ». Σήμερα σε θέλουν απουσιολόγο και επιμελητή της τάξης, αύριο επιστάτη των γκούλαγκ εργασίας. Ο σχολικός πρωταθλητισμός είναι το αρρωστημένο προοίμιο του οικονομικού πρωταθλητισμού. Η εκπαίδευση επιβάλλει στο μυαλό των ανθρώπων την ιδανική εικόνα του «καλού» δημοκρατικού πολίτη, που μέσα από τις εκλογές μαθαίνει να «λύνει» έτσι τα συλλογικά προβλήματά του, δηλαδή να τα αναθέτει σε «ειδικούς», που διαμεσολαβούν για αυτόν.

Οι καθηγητές, με το να αποδέχονται και να εφαρμόζουν το σύστημα, έχουν το ρόλο δεσμοφυλάκων, που δίνουν αναφορά στο διευθυντή τους. Διευθυντής στη φυλακή, διευθυντής στα κάτεργα εργασίας, διευθυντής στο σχολείο... Τυχαίο; Δε νομίζουμε.

Η ίδια ιεραρχία διαρκώς αναπαράγεται, προβάλλοντας μέσα μας σαν αλλοιωμένο είδωλο τον εαυτό της ως φυσική αναγκαιότητα, που χωρίς αυτήν δεν μπορούμε να ζήσουμε και να συνεννοηθούμε. Η εξουσία αναπαράγει τη βεβαιότητα ότι δεν γίνεται να συνυπάρξουμε χωρίς κράτος και χρειαζόμαστε κάποιον να μας επιβάλλει νόμους, για να ζήσουμε σε μια κοινωνία. Μαθαίνουμε μέσα από τους κανόνες που μας επιβάλλονται ότι «καλό παιδί», «καλός πολίτης» είναι ο υπάκουος και βολικός, που δε διαμαρτύρεται για τίποτε, μας έμαθαν ότι σεβασμός είναι η υποταγή, ομαλότητα η ισοπέδωση, φυσικότητα ο συμβιβασμός. Τόσο που βρώμισαν τις λέξεις με ψεύτικα νοήματα, έκαναν τη γλώσσα να μοιάζει σαν κάτι σάπιο και ύπουλο.

Τα όνειρα μας είναι όμως σε άλλο χρόνο. Δεν θα χωρέσουμε ποτέ στα τσιμεντένια τους κλουβιά, δεν θα παπαγαλίσουμε ποτέ τις άχρηστες πληροφορίες τους. Στα απουσιολόγια τους ο αγώνας μας για μια ελεύθερη ζωή θα' ναι πάντα απών. Οι κοπάνες μας θα' ναι μια μικρή απόδραση απ' το

Γιατί κράτος και ελευθερία είναι έννοιες ασυμβίβαστες μεταξύ τους... Κι όσο υπάρχουν κράτη θα υπάρχει και καταπίεση...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης
(dromous.wordpress.com)

Το κείμενο μοιράστηκε στη διαδήλωση αλληλεγγύης στους κατοίκους της Χαλκιδικής, που έγινε στις 27 Απριλίου με αφετηρία και τερματισμό στην Καμάρα. (Θεσσαλονίκη)

πηγαία αυθεντική διάθεση των νέων ανθρώπων για ζωή.

Το σχολείο καλλιεργεί τον ανταγωνισμό και τη ρουφιανιά, μοιράζοντας ρόλους στον «καλό, τον κακό και τον... χαφιέ». Σήμερα σε θέλουν απουσιολόγο και επιμελητή της τάξης, αύριο επιστάτη των γκούλαγκ εργασίας. Ο σχολικός πρωταθλητισμός είναι το αρρωστημένο προοίμιο του οικονομικού πρωταθλητισμού. Η εκπαίδευση επιβάλλει στο μυαλό των ανθρώπων την ιδανική εικόνα του «καλού» δημοκρατικού πολίτη, που μέσα από τις εκλογές μαθαίνει να «λύνει» έτσι τα συλλογικά προβλήματά του, δηλαδή να τα αναθέτει σε «ειδικούς», που διαμεσολαβούν για αυτόν.

Οι καθηγητές, με το να αποδέχονται και να εφαρμόζουν το σύστημα, έχουν το ρόλο δεσμοφυλάκων, που δίνουν αναφορά στο διευθυντή τους. Διευθυντής στη φυλακή, διευθυντής στα κάτεργα εργασίας, διευθυντής στο σχολείο... Τυχαίο; Δε νομίζουμε.

Η ίδια ιεραρχία διαρκώς αναπαράγεται, προβάλλοντας μέσα μας σαν αλλοιωμένο είδωλο τον εαυτό της ως φυσική αναγκαιότητα, που χωρίς αυτήν δεν μπορούμε να ζήσουμε και να συνεννοηθούμε. Η εξουσία αναπαράγει τη βεβαιότητα ότι δεν γίνεται να συνυπάρξουμε χωρίς κράτος και χρειαζόμαστε κάποιον να μας επιβάλλει νόμους, για να ζήσουμε σε μια κοινωνία. Μαθαίνουμε μέσα από τους κανόνες που μας επιβάλλονται ότι «καλό παιδί», «καλός πολίτης» είναι ο υπάκουος και βολικός, που δε διαμαρτύρεται για τίποτε, μας έμαθαν ότι σεβασμός είναι η υποταγή, ομαλότητα η ισοπέδωση, φυσικότητα ο συμβιβασμός. Τόσο που βρώμισαν τις λέξεις με ψεύτικα νοήματα, έκαναν τη γλώσσα να μοιάζει σαν κάτι σάπιο και ύπουλο.

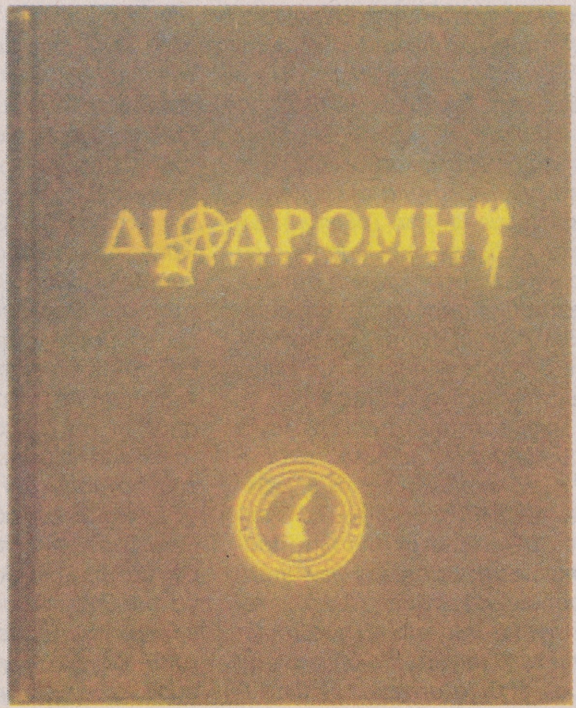
Τα όνειρα μας είναι όμως σε άλλο χρόνο. Δεν θα χωρέσουμε ποτέ στα τσιμεντένια τους κλουβιά, δεν θα παπαγαλίσουμε ποτέ τις άχρηστες πληροφορίες τους. Στα απουσιολόγια τους ο αγώνας μας για μια ελεύθερη ζωή θα' ναι πάντα απών. Οι κοπάνες μας θα' ναι μια μικρή απόδραση απ' το σκοτάδι του μαυροπίνακα. Η πρόταση «καλύτερο σχολείο» δεν έχει καμία διαφορά για μας με την πρόταση «καλύτερη φυλακή». Δεν αποδεχόμαστε κανέναν ρόλο που ο πολιτισμός των τυράννων θέλει να μας επιβάλλει. Η δική μας γνώση θα' ναι μέσα απ' το παιχνίδι, τον έρωτα, τις ελεύθερες ανθρώπινες σχέσεις... μέσα απ' τα χαμόγελα που δεν θα' ναι απλώς γκριμάτσες.

σύντροφοι
για την Αναρχική απελευθερωτική δράση

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί ΚΑΙ ενδεδυμένη!!!

Τα πρώτα εικοσιπέντε φύλλα (1-25) διατίθενται δεμένα από την **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ**

Όσοι επιθυμούν να την αποκτήσουν μπορούν να τηλεφωνήσουν στο 69 73 799 207